

Bạn Gái Đại Ca

Contents

Bạn Gái Đại Ca	1
1. Chương 1: Khởi Đầu Một Câu Chuyện	1
2. Chương 2: Cô Ấy Là Satomi	2
3. Chương 3: Bỗng Dưng... Mang Nợ	3
4. Chương 4: Vì Cô Ta Là Oshin Của Tôi!	8
5. Chương 5: Là Anh Ủ, Hiyo?	13
6. Chương 6: Cảm Giác Tình Yêu	16
7. Chương 7: Bugui-đơn Giản Chỉ Là Hiểu Lầm ?	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9: Âm Mưu Của “m”	24
10. Chương 10: Bữa Tiệc Không Yên Bình	25
11. Chương 11: Nàng Công Chúa Trở Về	32
12. Chương 12: Bí Mật Trong Căn Phòng Số 3	33
13. Chương 13: Dối Lòng	36
14. Chương 14: Quá Khứ Của “hiyo”	44
15. Chương 15: Định Mệnh	48
16. Chương 16: When Dawn Again	53

Bạn Gái Đại Ca

Giới thiệu

Câu chuyện tình yêu lãng mạn cùng với những tình tiết bạo lực xoay quanh cuộc sống của bọn họ. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-gai-dai-ca>

1. Chương 1: Khởi Đầu Một Câu Chuyện

Tình yêu ơi! Mi ở đâu trên Thế Giới bao la này?

Hạnh phúc ơi! Đâu là bờ bến tình yêu?

... ..

Mùa hè Nhật Bản, năm 2009.

” DANH SÁCH DU HỌC SINH ĐÀI LOAN

... ..

1.Satomi-279 điểm

... ..

29. Gui gui-161 điểm”

Nó-Satomi-nhân vật chính của chúng ta, cô nàng đang hau háu nhìn lên tấm bảng lần thứ ...101:

Đậu! Mình đậu rồi!- Nó vui sướng nhảy cẫng lên, mặc cho hàng trăm cặp mắt đang nhìn mình một cách khó chịu :”Con gái gì mà >

2. Chương 2: Cô Ấy Là Satomi

Giữa biển người rộng lớn bao la...

Tôi đã gặp lại em...

... ..

Nó miễn cưỡng bước lên chiếc xe dành cho du học sinh, trong lòng đầy “oán hận” về hắc, khi nghe những tiếng xì xào của đám người trên xe về chuyện của nó ban nãy...

Du học sinh 1 Con bé hạng 1 này vừa mới ẩu đả một trận với ai đó tại sân bay đấy!

Du học sinh 2 Thật vậy à ?

Du học sinh 3 Phải đấy! Nhìn cái mặt ngây thơ thánh thiện vậy mà...

Gui gui-tức giận Các người có thôi ngay ko hả ? Đây đâu phải là lỗi của cậu ấy đâu! (liếc)

Gui đành nghe lời cô bạn ngồi xuống, còn lũ du học sinh cũng đành im lặng trước cái liếc kinh hoàng của “Búp bê giỏi võ”-nó.

“Như vậy gọi là không để tâm ư ?”

Không gian bỗng trầm xuống khi chiếc xe dừng lại trước trường công lập WK (có nghĩa là vua W), một trong những trường nổi tiếng nhất Châu Á.

Nói về trường WK, đây là một trường học mang tầm quốc gia, với học phí cao ngất ngưỡng thì chỉ có con nhà quyền quý mới có thể vào được, trừ trường hợp những học sinh xuất sắc sẽ được miễn học phí. Ngoài ra, đây còn là nơi chốn để bọn “phá gia chi tử” hay con nhà xấu hội đen tự do tung hoành (trường tự do), nên an ninh “không mấy” tốt cho lắm.

Và một điều đương nhiên, đứng trước vẻ “hào hoa bóng loáng” bên ngoài của trường thì tất cả học sinh không khỏi thất vọng:

-Thật tuyệt vời! Chúng ta sẽ là học sinh ở đây trong 3 năm liền ư ?

Sau khi làm xong thủ tục nhập học, chúng nó được một “đặc ân”, đó là-tự do tham quan trường trước khi quay về kí túc xá.

Satomi -lo lắng Gui này! Bỏ có thấy trường này lạ lắm không ?

Gui Có gì đâu! Trường rất đẹp mà!

Satomi Không phải! Ý của mình là trường này có vẻ vắng vẻ quá, lại rất có “sát khí”.

Gui-cười Thôi đi cô nương! Đừng tưởng tượng mọi chuyện quá mức lên như thế! Giờ là nghỉ hè thì phải vắng vẻ thôi! Có lẽ bồ đã quá mệt sau chuyến bay dài đấy !

Nó phì cười vì những ý nghĩ của mình, nó đã quá mệt mỏi vì “trận chiến” trên sân bay chẳng ? Thế nhưng, điều mà con bé nghĩ ngờ một phần đã thành sự thật:

ÁÁÁÁ....

Satomi-hốt hoảng Bồ cũng nghe thấy, đúng không ?

Gui Phải! Hình như là có ai đang kêu cứu...

Không thể chần chừ, nó dùng “đôi chân vàng” của mình, “phi” thật nhanh đến “hiện trường”, nơi mà chủ nhân của tiếng kêu cứu sắp bị “hung thủ” làm bậy.

-Chẳng ai cứu em giữa khu vực không một bóng người này đâu! Với lại, là người của anh sẽ không thiệt thòi đâu!

-Buông tôi ra! Có ai không ? Cứu tôi với!

Không dễ nạn nhân nói thêm một lời nào nữa, tên “côn đồ” bắt đầu sàm sỡ nạn nhân. Điều tất nhiên là “búp bê giối võ” sẽ không bỏ qua chuyện này rồi.

Satomi-tức giận Tên vô lại kia! Gặp bồ cô nương xem ra hôm nay người tới số rồi!

Côn đồ-cười đều ái chà! Hôm nay may mắn thật mới gặp được nhiều cô em xinh đẹp như thế này!

Hắn buông “nạn nhân” ra, thế là cô ta vui đầu bỏ chạy và bỏ mặc ân nhân mình với tên sở khanh. Đứng trước một thằng không ra gì, nó đâm ra quạu và có một chút khinh khỉnh.

Satomi Trên đời này ta ghét nhất là những tên chuyên ăn hiếp phụ nữ như mi! Hôm nay ta sẽ...“thay trời hành đạo”!

Quá tức giận, Satomi liền động thủ tạy chân, thế là: =

-“Chị” ơi tha cho em lần này đi! em lỡ dài...- Sau đòn nừ tử của nó, tên côn đồ bắt đầu van xin, khiến con bé bị phân tâm và trúng kế của hắn lúc nào không hay:

-Chết đi, con khốn!- tên côn đồ cười đắc chí. Thật ra hắn không chỉ có một mình, mà còn có tên đồng bọn giả trò đánh lén phía sau, nhưng đến khi nó phát hiện thì đã muộn mất rồi, chỉ còn biết nhắm nghiền mắt lại mà cầu xin sự phù hộ của Chúa. trong giờ phút “linh thiêng” sắp “ăn gậy” ấy, trong đầu của nó chỉ toàn là hình ảnh của hắn với hai chữ “phục thù” mà thôi.

Bồpppppppppp- Chiếc gậy của tên “côn đồ” thứ hai vun xuống nhanh như chớp. Số phận của nó như “ngàn cân treo sợi tóc”

”Mình phải chết như vậy sao ? Mình vẫn còn chưa trả được thù mất tóc cơ mà ! >

3. Chương 3: Bổng Dưng... Mang Nợ

Đến Đài Loan, vô duyên vô cớ kết oan gia

Chưa đoàn viên, bỗngưng mang nợ!

... ..

Trở lại với Satomi, lúc này nó đang ngủ ngon lành trong kí túc xá, mang theo kỉ niệm vào giấc mơ xa xăm...

—Ngày xưa, đã lâu lắm rồi...tại một làng quê ở Nhật...

-Tại sao mẹ lại bỏ rơi mình ? Tại sao vậy ?- Satomi mếu máu khóc. Đang trong lúc tuyệt vọng nhất, mối tình đầu của nó xuất hiện:

-Nhóc à! Tại sao em lại khóc ?

Nó vội ngược lên, trước mặt nó là một cậu bé có mái tóc đen bồng bênh và đôi mắt ánh lên một nỗi buồn khó hiểu.

-Anh là ai ?- Nó ngạc nhiên và có chút sợ hãi, rụt rè khi nhìn thấy người lạ, dường như cậu bé nhận ra điều đó:

-Đừng sợ! Anh không làm gì em đâu! Anh cũng như em, là một cô nhi....

-Thật à ? Vậy tại mình kết bạn có được không! Em là...Satomi!

-Còn anh là Hiyo! Rất vui được làm quen với em!

Trong khoảng thời gian ấy, có lẽ đó là lúc mà nó cảm thấy hạnh phúc nhất trong cuộc đời, nhưng đó không phải là mãi mãi...

...Trong một ngày mưa, Hiyo đã bỏ rơi nó không hiểu lý do vì sao, nó chỉ biết là mình đã chờ anh hàng giờ, nơi hai đứa thường gặp nhau...Nhưng rồi nhiều ngày trôi qua, sự đợi chờ mỗi mòn, những giọt nước mắt giờ đã khô cạn...con bé chẳng còn gặp lại anh nữa...

-Hiyo! Tại sao anh cũng như mẹ, lại bỏ rơi em ?

Nó bưng tỉnh giấc, những giọt nước mắt đã lăn dài trên má. Nhìn sợi dây chuyền được “giấu” cẩn thận trong cổ áo, trái tim nó lại nhói lên một cách kì lạ:

“Hiyo à ! Không hiểu tại sao trong những ngày này, em đặc biệt rất là nhớ anh! Còn anh thì sao ? Hay là anh đã quên em mất rồi ?”

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt trong veo bỗng nhuộm màu bi thương, một nỗi buồn dấy lên từ trong tim. Nhưng khi trải qua “giây phút” yếu lòng ấy, nó chợt trở lại làm một Satomi mạnh mẽ bình thường:

” Mạnh mẽ lên nào! Đừng quên mày là Satomi! ”

-Chát-Chát-Chát...(tự tát vào má mình)

-Này Satomi! Bỏ không để mình ngủ thêm một chút nào nữa à ? Trời chưa sáng mà!-Gui quạu.

-Mình xin lỗi-Nó xấu hổ quá, bèn cười trừ-nhưng rõ là đau thật, hix!

Note: Satomi và Gui ở chung một phòng trong kí túc xá.

Vài giờ sau, giây phút mà tụi nó mong chờ đã đến-ngày khai trường WK-một ngày náo nhiệt hơn bao giờ hết. Cùng lúc đó, những chàng trai của chúng ta đang “thong dong” chuẩn bị đến trường. Nhưng họ sẽ chuẩn bị gì đi học đây nhỉ ? Phải chăng là....ø....

Ồ không! Điều họ chuẩn bị ở đây - một nhiệm vụ cấp bách mỗi buổi sáng-kêu Bang chủ “iu vầu” thứ dậy.

Biệt thự nhà họ Chen (nhà của hần)

Ahbu Này Jiro! JIRO! (hét)

Jiro-thần thờ Haaaaa ?????

Ahbu-cười gian Làm gì thần thờ thế ? Nhớ “êm” nào sao ?

Jiro-ấp úng Làm gì có chuyện đó! Đủ rồi đấy, mau làm nhiệm vụ đi, nhóc con! [thật ra là bị nói trúng tim đen]

Bu Lần này cậu làm đi! Tổ mệt lắm rồi! Lần nào cũng phải dùng tới “bàn chân ngà ngọc” của tổ thì hần mới dậy nổi, kiểu này tổ có tội lắm! Không được đâu! Tổ muốn để lại chút phước đức cho...con cháu!

Jiro-trêu Thôi đi ông ơi! Trước giờ ông tội vạ đầy người rồi! Còn ở đó mà giả bộ vô tội sao ?

Bu-quạu Cậu...

-Các cậu định phá nhà tớ à ?Ồn ào quá đấy!- Calvin từ trên lầu bước xuống, trong khi Jiro+Bu+Người hầu, thuộc hạ đang tròn xoe mắt vì ngạc nhiên:

-Oh My God! Có phải tôi đang nằm mơ không ???????

Thật ra việc mọi người ngạc nhiên cũng không có gì là lạ, vì đây là lần đầu tiên BC Thổ Long Bang thức dậy thật sớm (mới 7 giờ thôi, còn một tiếng mới học) , và cũng không cần đến “đôi chân ngà ngọc” của Bu. Thật ra điều gì đã làm hắn ta thay đổi đến thế ?

-Tài xế! Mau chuẩn bị xe!-Hắn vẫn lạnh lùng như thường lệ, nhưng vẫn có điều gì đó rất kì lạ.

Note: Đây là trường tự do, muốn mặc gì thì mặc.

-DDDDDDA-ông tài xế vẫn còn chưa “hoàn hồn” [tội nghiệp chưa O___o]

Thế là chiếc xe của ông trùm Mafia lăn bánh “êm ru” trên mặt đường. Như không thể “chịu” nổi sự tò mò quá mức, 2 anh chàng lên tiếng:

Bu+Jiro Calvin này!

Calvin Hum ? (quay sang)

Jiro+Bu Tại sao....

Calvin-thần nhiên Tớ biết hai cậu đang thắc mắc về điều gì! Nói tóm lại, con người là phải thay đổi, đó là điều tất yếu mà thôi!

Jiro-lo lắng Nhưng nó quá...đột ngột, bọn tớ chơi thân với cậu đã gần mười năm trời mà không hiểu cậu à ? Cậu...

Calvin-ngắt lời Tóm lại, tớ chẳng sao cả, OK ?

Bu+Jiro-miễn cưỡng OK!

Bu và Jiro nhìn nhau với con mắt “nửa tin nửa ngờ” , dường như là đã đoán được câu trả lời -“Không phải là chuyện ở sân bay chứ ?”

“Bang chủ! thật ra tôi cũng muốn biết lắm, nhưng mà lại không dám hỏi! sợ ị Bang chủ....khâu mồm”-Ông tài xế vừa lái xe vừa nghĩ thầm. o___O

Calvin thần nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm bầu trời trong xanh, giờ chẳng còn một giọt mưa nào, mặc cho những người bạn đang tò mò của mình. Riêng về Jiro, anh chợt cảm thấy mình đã quên đi cái gì đó [tật hay quên đấy], một điều rất ư là quan trọng với Ahbu...

Nữ sinh 1 Các anh ấy đến rồi kìa! Thật đẹp trai!

Nữ sinh 2 Các anh ấy đúng là cool thật!

Nữ sinh 3 Đúng vậy!

Nữ sinh 1+2+3-hét OH My God! Chết mất thôi!

Lời của bọn đang “buôn lê” này thật chẳng sai tẹo nào. Đúng vậy, trong các chàng trai Mafia, Bu là tên sát gái nhất, không bao giờ từ chối quen bất cứ cô gái nào. Còn Jiro thì chẳng quan tâm đến ai, có tin đồn là tên này thuộc giới tính...thứ ba =__=”. Cuối cùng là hắn, mang vẻ mặt lạnh như băng và đầy sát khí như thế nên chẳng ai dám lại gần, hướng chỉ là...tĩnh tò.

Và cứ như thế vào mỗi buổi sáng hoặc đi bất cứ nơi đâu, họ đều trở thành trung tâm chú ý của mọi người, ngay cả hai cô nàng của chúng ta. Do nhiều chuyện “bẩm sinh” [ê nói gì đó >”

Satomi Này! Đừng chen lấn vậy chứ! Chẳng nhìn thấy gì cả!-Nó khó chịu khi bị bọn học sinh chen chúc, nhưng vẫn cố gắng tiến lại gần hơn nữa. [cũng tật bà 8]

Gui Ối!-Do bị chen lấn quá độ, con bé bị bật ra phía sau và vô tình đẩy con bạn thật mạnh ra ngoài.

Trong khi đó, các chàng trai vừa đi vừa tán dóc mà chẳng biết “hiểm họa” sắp xảy ra cho mình:

Jiro-sụt nhố Thôi chết rồi! tớ quên nói với các cậu một chuyện!

Bu+Cal Gì ? (quay sang)

Jiro em họ tớ, Gui Gui...

AAAAAAAAAAAA-Satomi hét lớn.

Chưa kịp để Jiro dứt lời, một “tên lửa” đang bay “vèo vèo” ra từ trong đám người và chẳng biết là vô tình hay...hữu tình, cục diện vô cùng quen thuộc ở sân bay lại diễn ra thêm một lần nữa... (chap 1), người-đề-người trước hơn năm trăm cặp mắt đang hau háu nhìn:

-Ui da-Nó nói một câu quen thuộc.

-Chết tiệt! Ở đâu chui ra một con heo thế này ?-hắn cáu gắt khi bị làm “bao cát”.

-Khoan đã...Giọng nói này....Cả hai đồng thanh khi thấy giọng nói quen thuộc của nhau, thế là họ ngược lên nhìn đối phương.

-Là anh sao ? “Tảng băng đáng ghét” ?

Khi đã biết là hắn, chữ “sợ hãi+thật vọng+căm ghét” như hiện rõ trên mặt nó, còn hắn thì đờ người như khúc gỗ.

Chưa được vài giây, hắn trở lại vẻ mặt lạnh lùng đến đáng sợ:

Calvin Thì ra là cô à, đồ xúi quẩy! (quay mặt đi)

Jiro-thắc mắc Hai người quen nhau à ?

Bu Giờ chẳng phải là lúc hỏi việc này đâu, Jiro!-nhìn Calvin-Cậu không sao chứ ?-Bu không quên đồ hắn đây.

Calvin-thản nhiên Không sao !

Hắn nhìn nó một cách thách thức, trong khi con bé đang hết sức phẫn nộ : ” Mấy người này, coi mình là người vô hình chắt! ”

Jiro-lo lắng Satomi, em có bị thương không ?-anh cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

Calvin Hình như tớ mới là người hỏi cậu câu này đây, Jiro !

Jiro Tớ...

Gui-chêm vào Bỏ vẫn ổn chứ ? (chạy tới)

Satomi-gượng cười Em không sao cả, hai người đừng lo!

Calvin Đây xúi quẩy!!!!Sau khi tan học, cô hãy đợi tôi ở ***n, tôi có chuyện cần “giải quyết” với cô!-quay sang Bu+Jiro- Đi thôi!

Satomi-quát Đi thì đi! Ai sợ anh chứ! Còn nữa, tôi không phải là xúi quẩy, tảng băng à!-Nó nói với theo, khiến Jiro không nhịn được cười:

- Cô ấy nói Cal là tảng băng đấy, há há há...Thật là dễ thương!- Jiro nói nhỏ nhưng Cal vẫn có thể nghe thấy, hắn bỗng nhìn tên bạn thân với đôi mắt hình viên đạn, Jiro sợ quá đành im lặng.

Sau vụ việc, dù các học sinh đã giải tán nhưng vẫn không quên...8:

Nữ sinh-nói nhỏ Tớ cá là con nhỏ đó sẽ không thể sống sót trở về sau hôm nay!

Nam sinh-trầm ngâm Ừ! Tớ cũng nghĩ vậy!

— — — — —

Sau giờ học bị “tra tấn” bằng những mẩu giấy nhỏ truyền tay, đại loại như : ” Hôm nay mày chết chắc...“, ” Tao chờ ăn cháo khuya của mày...“....khiến nó không thể chịu nổi nhưng đành ngậm ngẫm cho qua, vì là giờ học mà ^__^. Chứ bình thường thì bọn này không bị nó mới lạ! Và giờ phút mong đợi cuối cùng của mọi người đã đến, nhưng lại là giờ phút kinh hoàng nhất của nó và cả Gui.

KEEEEEENG!!!!

Nam sinh Ya-ho!

Nữ sinh-đưa tờ giấy Đây là bản đồ tở cho cậu đến điểm hẹn ***n! Chúc may mắn nha! (cười đều)

Gui-quạu Này! (đứng dậy)

Satomi-ngăn lại tôi sẽ nhận, cảm ơn! (cười)

Satomi nhanh chóng bước đi thật nhanh trước tiếng cười “khả ố” của bọn học sinh, trong đầu nó giờ chỉ mong nhanh chóng giải quyết thật nhanh vụ việc này.

Gui-khuyên Đợi đã, Satomi! Bỏ phải nghe mình nói...

Satomi Mình đã quyết định rồi!-nó dứt khoát bước tiếp.

Gui Nhưng mình biết tính của anh Calvin! Điều mà anh ấy đã nói thì không ai có thể cản trở được [giống như nó đấy]. Bỏ biết không ? hơn nữa anh ấy lại là người rất nóng tính, mình lo anh ấy sẽ...

*Satomi-nhìn Gui*Đừng nói nữa, Gui! Bỏ nên nhớ là Satomi mà bỏ quên, là một người không dễ dàng để người ta ăn hiếp đâu! [vừa đi vừa nói]

Do mảy mê nói chuyện, tụi nó đã đến điểm hẹn mà không hay-một khu vực vắng người.

[nhìn giống chiến trường nhờ ^__^]

Điều đương nhiên là lời nói của 2 cô nàng đủ để 3 anh chàng nghe thấy được.

Calvin Hay cho câu “không dễ dàng để người ta ăn hiếp”! Nhưng tôi sẽ khiến cô phải rút lại câu nói vừa rồi trong vòng 5 phút nữa!- tiếng nói của ai kia bỗng vang lên, cắt ngang cuộc nói chuyện của tụi nó. Và tên chủ nhân của giọng nói vừa rồi đang ngồi với vẻ mặt đầy khoái chí.

“Gui! Sao em không ngăn cản Satomi ? ”- Jiro nhìn Gui với cái nhìn đầy trách móc, và con bé cũng hiểu được thuật ngữ của ông anh, Gui lắc đầu như ngụ ý “Có Chúa mới cản được con nhỏ ngang bướng này!”

Nói đến Satomi, khi nghe hẳn nói, nó liền đáp trả:

Satomi Dù anh định làm gì tôi cũng không sợ anh đâu! Đồ “tảng băng” đáng ghét!

Calvin Jiro, Bu, Gui! Lánh mặt một chút đi, tôi có chuyện cần nói với cô nhóc “xúi quẩy” này!

Gui Anh à!-Con bé định chạy tới khuyên Calvin nhưng đã bị một đôi tay ngăn cản:

-Tin tôi đi! Bạn của em sẽ không bị gì đâu-Bu khẽ nói vào tai của Gui khiến má con bé đỏ ửng-Tôi còn có chuyện muốn nói với em đấy!-Anh chàng nắm lấy tay Gui kéo đi, mặc cho con bé có đồng ý hay là không. Đương nhiên là Satomi chẳng thể thấy cảnh này vì trong mắt nó giờ đây chỉ thấy ai kia mà thôi, nếu không thì Bu đã bị đánh cho “bầm dập” vì tụi ăn hiếp nhỏ bạn thân của nó rồi. ^__^

Còn anh chàng Jiro thì đành quay đi, chỉ biết nhìn từ xa lo lắng cho nó:

- Mình tin ở Cal! Hẳn không dám làm gì quá đáng với con gái đâu!-Anh tự trấn an mình.

Sau khi mọi người đi hết, Cal mở lời:

Calvin Đồ xúi quẩy, cô còn nhớ chuyện gì xảy ra ở sân bay không ?

Satomi Nhớ rất rõ là đằng khác, chính anh đã cắt tóc tui!-Nó dùng tay chỉ vào những lọn tóc giờ đã cắt ngắn gọn gàng. Nhưng điều đó chẳng thể làm “lung lay” được ý chí của hắn, dường như tên này đã chuẩn bị kĩ càng trước khi vào trận chiến, hắn rút hồ sơ từ trong cặp táp ra, đưa cho nó, nhưng ai kia lại nghĩ là rút....súng, liền:

Satomi Khoan đã....đây là trường học mà! Tôi mà chết....-Sau khi xác định là an toàn, nó vội giật lấy hồ sơ trên tay hắn, mặt hiện rõ chữ “quê” >

4. Chương 4: Vì Cô Ta Là Oshin Của Tôi!

Mọi cách thể hiện tình yêu trên đời đều khác nhau....

Nhưng tình yêu chân thật thì chỉ có một...

Bạn có tin điều đó không ???...

... ..

Buổi tối tại biệt thự nhà họ Chen.

Gui-lo lắng Satomi à! Mình thật là lo cho bồ lắm! Hay là...mình sẽ xin phép anh Calvin, cùng lại oshin với bồ nha!

Satomi Không cần đâu! Mình vẫn OK mà!

Nó bước ra khỏi xe, không quên bye bye con bạn. Còn về phần Gui, con bé cũng mang tâm trạng hỗn loạn không kém khi trải qua cuộc đối thoại hồi chiều...

[quay lại một chút về Bu và Gui...

Sau khi lôi con bé ra khỏi “chiến trường” đến một nơi khá là yên tĩnh, không đầy sát khí cũng không thể cho là lãng mạn-phía sau nhà kho =__=”, lúc này anh chàng mới buông Gui ra:

Bu-dò xét Nói thật đi! “Thư tiểu thư” Gui cao quý! Ngọn gió nào đưa cô đến Đài Loan vậy ?

Bu chống hay tay của anh vào tường để “nạn nhân” Gui không thể trốn thoát khỏi “song sắt” kiên cố, mà anh chàng tạo ra [tay Bu đẩy ả =__=“], rồi áp sát mặt mình về phía Gui, điều này đối với con bé còn tệ hơn là tra tấn nữa...Trong tình huống ”họa vô đơn chí”, Gui đành ngoan ngoãn trả lời...

Gui-lảng tránh mắt Bu Chỉ là tôi muốn về quê hương mình, như vậy được chưa ?

Biết Gui không dám nhìn thẳng vào mình, anh chàng liền nói khẽ vào tay nó:

Bu-cười đẽu Cô biết không ? Khi con gái không dám nhìn thẳng vào mắt mình thì thằng con trai nào mà không nghĩ rằng...cô ta muốn người khác hôn mình ?

Gui-quay sang Không phải vậy đâu, tôi...

Trong chốc lát, cả hai chột nhìn nhau, tha thiết như ngày nào...Và rồi như ma xui quỷ khiến, đôi môi của anh bỗng tiến gần khuôn mặt đang đỏ dần lên của con bé...Thế nhưng, một giọng nói đã ngăn Bu lại...

-Anh iu! Em tìm anh này giờ đây!-Một cô gái xinh đẹp bước lại gần, nhìn con bé với đôi mắt đầy thách thức-Chào cô! Tôi là bạn gái thứ 13 của anh ấy, còn cô...thứ mấy vậy ?-khoát lấy tay Bu.

Bu-...-anh vẫn im lặng, cứ y rằng không có chuyện gì xảy ra.

Từng lời, từng chữ của người con gái xa lạ như một lưỡi dao “vô hình”...từng nhát một làm tan nát trái tim nhỏ bé của Gui...Một tình yêu vốn rất đẹp giờ chỉ còn lại thế này sao? Phải chạy hai năm-một thời gian không quá dài nhưng đủ để lòng người đổi thay ?

Gui-gượng cười Thứ mấy gì chứ, xin lỗi nhé! Tôi chẳng có vinh hạnh được làm bạn gái của anh ta đâu! -nhìn Bu- Tạm biệt!

Gui cố nói hai chữ “tạm biệt” với Bu khi những giọt nước mắt đã lăn dài trên má, cô cố gắng bỏ chạy để không nhìn thấy họ thêm một lần nào nữa...

“Chúa ơi! Xin người hãy ban cho con một phép màu....để con quên đi người ấy, dù chỉ là một giây phút mà thôi....liệu có được hay không ?”

— — — — —
Kết thúc hoài niệm]

*Tài xế-lo lắng*Tiểu thư! Cô làm sao thế ?

Gui-giục À..tôi không sao! Chúng ta đi thôi!

Tài xế Vâng!

Chiếc xe nhanh chóng phóng đi trong màn đêm...gió đông đêm nay dường như lạnh hơn bao giờ hết...lạnh buốt ở trong tim...

... ..

Sau một hồi đi bộ [phải đi một đoạn mới đến cửa chính đây =__=], cuối cùng nó cũng đến cửa chính.

Trước mặt nó bây giờ là một căn biệt thự nguy nga, lộng lẫy như lại đầy sát khí...cộng thêm có cái gì đó rất u ám...

Satomi-khoái chí Oh My God! Đẹp như tòa nhà trong phim ..kinh dị í! =__=

- Cô là Satomi-người hầu mới có phải không ?- Một ông già độ gần 70 bước ra đón nó, tuy đã già nhưng vẫn còn rất nhanh nhẹn.

Satomi Vâng! Cho hỏi ông là...

- Tôi là Tayon, quản gia của tòa nhà này! Đi theo tôi!-ông già lạnh lùng nói, điều này càng khiến nó nghĩ đến hắc.

Tòa nhà được thắp đèn một cách rực rỡ nhưng khắp nơi vẫn tràn đầy sự âm u không thể tả. Điều đặc biệt là nhìn đâu cũng có thể thấy các tên “lính canh” như thời trung cổ vậy, khiến con bé cảm thấy như là mình đang bị áp giải như một tên tội phạm. Ngay khi vừa đến đại sảnh của tòa nhà, nó đã nghe bọn nữ hầu xì xào bàn tán, ánh mắt vẫn không quên nhìn về phía nó [nói xấu chẳng có nghệ thuật gì cả=__=], cứ y như lũ “nữ quái” ở trường. Nhưng thật ra điều mà nó cảm thấy khó chịu nhất chính là tên chủ nhân của tòa nhà này, hắn đang ngồi chễm chệ trên ghế và nói một cách “huyền huyền”...

“Nhìn góc độ này trông hắn cũng không tệ!”-Nó nghĩ thầm trong đầu rồi chăm chú nhìn hắn với khuôn mặt “ngố” cực kì, dường như ai kia cũng linh cảm rằng có ai đó đang nghĩ về mình, hắn tặng cho nó một cái nhìn...liếc xéo.

Ngồi đối diện hắn là một tên nhìn khá là tay anh chị: cái đọc trọc “thong lóc” được “tô điểm” thêm cái hình xăm ngay trên trán, chưa kể là cách ăn mặc trái ngược với tuổi tác-một lão già quá niên mà như một con “tắc kè bông”. Các tên “lính” của hắn cũng “xì trum” không kém, nhìn y hệt dân hiphop chính hiệu. Và rồi như cảm nhận được có kẻ đang ngắm soi mình rất kĩ, ông cất lời:

-Calvin! Con bé này là ai thế ?-ông già nhìn nó một cách cúa cú.

-Là oshin mới của tôi!-Cal nói một cách lạnh lùng về nó, nhưng đôi mắt vẫn đăm đăm nhìn về phía lão già, khiến nó cảm thấy tức tối:

“Trông mắt hắn mình chẳng có kí-lô nào hay sao ? Đồ tăng băng đáng ghét!”

-Tayon! Ông hãy sắp xếp chỗ ở và công việc cho cô ta đi!-Hắn nhâm nhi tách trà, ánh mắt vẫn không buông nhìn nó.

-Vâng thưa cậu chủ!-Ông quản gia “lễ phép” cúi chào và cũng bắt nó làm y như thế...điều đương nhiên là dùng vũ lực ép nó rồi, nghĩ đến món nợ, con bé đây hạ mình cúi đầu trước hắn-“Grrrừ”

Sau khi nó đi khỏi, ông già lại tiếp chuyện:

-Chà! Con bé này trông cũng khá xinh đấy! Cậu nhường cho tôi đi, có được không ?-Ông già hút điếu xì gà, cười một cách nham nhở.

-Với địa vị hiện giờ của ông, muốn bao nhiêu cô gái xinh đẹp hơn cô ta mà không được! hơn nữa, cô ta đã là oshin của tôi rồi!

-Cậu đúng là chẳng “kính lão” gì cả!..(lắc đầu)

-Nói vào vấn đề chính đi, bang chủ Hắc Long Bang!

-Đúng là Calvin! Chẳng biết nói đùa là gì cả!

Không gian trùng xuống, bao phủ lấy ngôi biệt thự những mưu mô đầy toan tính, những ý đồ đen tối, những thủ đoạn dơ bẩn vì để đạt được mục đích...Có lẽ nó sẽ không bao giờ biết được rằng, mình đang hiện diện trong ngôi biệt thự của một ông trùm chính hiệu..và dường như, mọi thứ chỉ là mới bắt đầu mà thôi...

Trong khi đó, quản gia Ta-Yon đưa nói đến một căn phòng bài trí khá đơn giản, cứ y như là một nhà tù-vốn vẹn một tủ, một giường...

Quản gia Tayon Đây là phòng của cô, căn phòng thứ 68!

Satomi Cảm ơn ông, quản gia Tayon!

Quản gia Tayon Không có gì! Mà có vài điều tôi muốn nói với cô!

Satomi Vâng! Ông cứ nói đi ạ!

Quản gia Tayon Thứ nhất: ngoài giờ học, cô sẽ làm việc ở đây theo sự hướng dẫn của bà Kim, ngày

mai bà ta sẽ chỉ cho cô làm những gì! Thứ hai-ngoài phòng cô , những nơi công cộng như đại sảnh,phòng ăn cho người hầu...thì những nơi khác không phận sự miễn vào. Thứ ba: dù tò mò hay là bất cứ việc gì, cô không được bèn mắng đến căn phòng số 3, nếu không tôi cũng không bảo đảm tính mạng cho cô! RỒ CHƯA ????

Satomi-sợ Vaaaaaâng...-Nó đáp rồi cúi chào kho ông đi khỏi, lần này con bé có cảm giác hơi sợ và chút gì đó tò mò...

... ..

Satomi Thật ra ở đây còn giấu bao nhiêu là bí mật ? Thôi kệ, cũng chẳng liên quan gì đến mình!- Nó kéo chăn trùm người lại, cố gắng để không suy nghĩ thêm về bất cứ điều gì nữa...Đêm nay con bé bỗng cảm thấy nhớ mẹ, Hiyo ghê gớm, hơn cả sơ Maria và những đứa trẻ trong tu viện nữa...

~TM

Quản gia Tayon Thiếu gia, cậu vẫn ổn chứ ?

Ông nhìn chủ nhân mình một cách đầy lo lắng khi thấy Cal có vẻ mệt mỏi.

Calvin Tôi không sao! Ông cứ lo việc của mình đi!

Quản gia Tayon-cúi chào Vâng ! (quay đi)

Calvin-ngượng À mà này!...Chuyện của Satomi..tôi giao cho ông đấy! Đừng để cô ta làm việc nặng hay nguy hiểm gì, hiểu không ?

Quản gia Tayon-ngạc nhiên ..Vâng, thưa thiếu gia!

Ông quản gia già bước đi với nụ cười đầy ẩn ý..-“Thiếu gia càng lúc càng giống người rồi =__=”

...

Vào đêm nay, dường như có rất nhiều người không thể ngủ được, vì những nỗi niềm đang trăn trở trong lòng họ...

~ ~TM

Sáng hôm sau, một buổi sáng khởi đầu cho “sự nghiệp oshin” của nó bắt đầu, điều cực khổ hơn con bé nghĩ chính là...

-CÔ CÓ DẬY CHƯA HẢ ? ĐỊNH NGỦ TỐI BAO GIỜ ĐÂY ?????- bà Kim-nữ quản gia của biệt thự bắt đầu cất tiếng “hát”. Nhưng điều đó vẫn chưa đủ để làm cô nàng thức dậy-nó vẫn ngủ rất ngon lành, càng khiến bà Kim tức muốn xịt khói.

-CÔ CÓ TIN LÀ TÔI SẼ ĐUỔI VIỆC CÔ KHÔNG HẢ ? TÔI CÓ QUYỀN ĐẤY NHÁ!

Nghe thoáng qua từ “đuổi việc”, con bé lồm cồm ngồi dậy [botay=___=]. Trước mặt nó là một bà già độ 60, mặc bộ váy màu tím sen mang phong cách lịch lãm, cùng với đôi kính cận sang trọng màu đen.

-Xin lỗi!!!!Lần sau tôi sẽ...-Nó xin lỗi với đôi mắt thành khẩn. Biết mình đã thắng thế, bà ta cười đắc chí:

-Cho cô năm phút chuẩn bị! Đây là trang phục nữ hầu...-rồi bà quay đi trước sự tăng tốc kinh hoàng của Satomi...Mặc bộ váy nữ hầu màu xanh nhạt, trông con bé càng đáng yêu hơn, y hệt một dân cosplay chính hiệu..đủ khiến ai kia đang “theo dõi” nó bằng mắt bống...xao xuyến...

Nữ hầu 1 Cậu có thấy kì lạ lắm không ?

Nữ hầu 2 Về chuyện gì ?

Nữ hầu 1 Về chuyện cậu chủ bống thức rất sớm, đã hai ngày nay rồi đó!

Nữ hầu 3-chêm vào Điều kì lạ nhất là con bé Satomi, nghe nói nó là do đích thân cậu chủ “tuyển dụng” đấy!

Bà Kim CÁC CÔ KHÔNG LO LÀM VIỆC MÀ Ở ĐÓ TÁN DỐC ẢH ?????

Nữ hầu 1+2+3 Vâng, tôi xin lỗi! Tôi sẽ đi làm ngay!-Các nữ hầu rối rít bỏ chạy.

Bà Kim-nhìn Satomi Còn cô nữa, đừng nghĩ là có cậu chủ chống lưng mà làm càn! (quay đi)

Satomi Ai mà thêm nhờ tảng băng đó chứ, xì...

Nó lảm bảm một mình rồi lè lưỡi như thế “Tôi chẳng sợ bà”.

Bà Kim Đi pha trà cho tôi! Nhanh!

Bà Kim quay đầu lại thì nhìn thấy con bé đang trêu tức mình, bà tặng cho nó một cái nhìn...liếc xéo rồi bỏ đi. Còn nó “quê” quá đành bên lên theo sau...

Cách đó không xa , ở khu vực đại sảnh, có một đám người đã “vô tình” nhìn thấy tất cả sự việc:

Jiro Cô ấy dễ thương thật, há há...đau bụng quá =___=

Anh chàng Jiro ngồi trên ghế sofa, vừa ôm bụng vừa cườ với vẻ mặt hết sức nham nhở, nếu nó mà trông thấy thế nào cũng vỡ hình tượng người anh hùng cho mà xem.

Bu-cười Cái này gọi là...“kẻ tám lạng, người nửa cân”! Nhưng mà Cal này, tớ vẫn không hiểu tại sao cậu để cô ta làm oshin ngay trong nhà mình ? điều này chẳng giống phong cách của cậu tí nào! [đang dò xét]

Note: Nãy giờ hẳn đã kể cho hai tên kia nghe.

Calvin Chẳng qua là tớ chỉ muốn cô ta có một cơ hội, để trả nợ mà thôi!

Jiro Nhưng như vậy thì tội cho cô bé lắm! Hay là để tớ trả thay cho cô ấy, được không ? (nhìn Cal)

Vừa kịp lúc, nó đã nghe thấy lời của Jiro nên vội vàng xông tới...

Satomi-cảm động Cảm ơn lòng tốt của anh, Jiro! Nhưng đây chuyện của em, cứ để em giải quyết!-nhìn Cal-Trà của cậu đây, “thiếu gia”! Dừng từ từ kéo...phổng!

Satomi trả lời một cách âm ỉ, thật ra nó cũng không hiểu tại sao, bà Kim cứ một hai bắt nó phải bê trà cho hần, nhưng đã là lời của tiền bối thì phải nghe thôi. Và con bé đâu biết rằng, điều này đã khiến ai kia “quê” cực độ...

Calvin-cáu gắt Xúi quẩy! Cô thích nghe lén người khác nói chuyện lắm à ?

Satomi-bối rối Không! Tôi chỉ tình cờ nghe được thôi!

Bu Cảm ơn em! hôm nay trông em dễ thương lắm!

Bu nở một nụ cười lừa tình để “cứu lửa” cho Satomi, cũng vừa trêu chọc con bé. Nhưng điều này dường như chẳng có tác dụng gì với nó, con bé chỉ im lặng nhìn Calvin, như thể muốn hần tin mình vậy...còn ai kia thì chẳng quan tâm gì đến xung quanh, chỉ mải mê nhâm nhi tách trà.

Jiro-lo lắng Satomi à...(nhìn nó)

Chưa để anh chàng nói hết lời, hần chen ngang:

Cavin-cau có Sặc! đây là trà hay nước lã vậy ?

Satomi-nhìn Jiro+Bu Có thật là tệ đến vậy không ?-Nó dò hỏi hai anh chàng.

Jiro Không tệ đâu! Phải nói là rất ngon!-anh vừa nói vừa tạo dáng khen ngợi nó.

Bu-cười Phải đấy! Đúng theo phong cách trà đạo ở Nhật!

Satomi-quạu tập 1 Thì ra là anh cố tình làm khó tui!

Calvin-quê Tôi là chủ nhân của cô! Tôi nói đúng là đúng!

Satomi-quạu tập 2 Anh...

Bu Em từng học qua lớp dạy trà đạo, đúng không ?-Anh chàng lảng sang chuyện khác, trong khi Cal và Satomi nhìn nhau với ánh mắt “trìu mến”.

Satomi Không đâu ạ! Trước đây gần nhà thờ có mở một lớp dạy, em chỉ đứng ngoài cửa nhìn trộm thôi! Vì lớp học ở đó rất đắt...-Nó nở một nụ cười thoáng buồn trên đôi môi màu đào nhạt.

Calvin Đến giờ học rồi, mau đi thôi!-Calvin ra giọng thúc giục khi hai anh chàng đang định an ủi con bé. Cái này gọi là vô tình hay cố tình đây ?

Bu-cười Satomi à! Để tụi anh cho em quá giang nhé!

Jiro Phải đó! Em chuẩn bị đi, tụi anh đợi!

Satomi-cười Không cần đâu! Tụi anh đi trước đi, em còn việc phải làm! Lát nữa, em đi xe buýt được rồi!

Calvin Cô mà đi theo chỉ tổ làm bẩn xe tụi anh mà thôi! Các cậu còn không mau lên à ? (bước đi)

Jiro-tức giận CẬU...(đứng dậy)

*Satomi-nắm lấy tay Jiro * Kệ anh ta đi, Jiro!

Nó nhìn hần với cặp mắt đầy phẫn nộ, chỉ đơn thuần nghĩ rằng “Ngày nào không thấy mình khổ thì hần cảm thấy không vui đây mà...”. Nhưng Satomi chẳng biết được rằng, nguyên nhân ai kia tức giận là một chuyện khác-“Chết tiệt! Hai người có thôi ngay không ? Hết nhìn nhau rồi lại... nắm tay =__=”

Bu nhanh chóng lôi jiro đi trước khi Calvin nổi đóa, nhưng từ vóc dáng đến sức mạnh thì Bu làm sao thắng nổi Jiro:

-Buông tở ra!-Anh hất tay Bu ra khỏi người mình và tiến lại gần Calvin, lúc này hần đang định mở cửa xe thì bị Jiro ngăn lại:

-Tớ không cần biết là cậu nghĩ gì, nhưng đừng làm tổn thương Satomi! Cô bé không phải là trò tiêu khiển của cậu đâu!

Vừa dứt lời, Jiro vội quay đi, để lại mình Calvin với những suy nghĩ mong lung, ngờ vực-“Không lẽ...Jiro...đã...”

Nhìn từ xa, Bu linh cảm rằng cuộc chiến giữa hai người “anh em” của mình sắp diễn ra....vì một lý do nào đó....

5. Chương 5: Là Anh Ủ, Hiyo?

— — — — —
Cảm giác của một con người...

Đôi khi mờ ảo hư vô...

Nhưng đôi lúc đó lại chính là sự thật...

... ..

Những giọt mưa từ trên bầu trời bắt đầu giăng xuống mặt đường, một cơn mưa rào giữa mùa hè...Tại trạm xe buýt...

.

Satomi-than thở Thời cứ mưa thế này thì phải làm sao đây ?

Chỉ còn vài phút nữa là vào học rồi ? Mình sẽ trễ mất thôi! Lại chẳng gọi cho Gui được nữa...Grừ...[Gui có tật hay bỏ quên điện thoại ở nhà, gen di truyền giống Jiro đấy ^___^].

Nó nhìn trời mưa một cách buồn bã, rồi lại thầm trách hằn:

Satomi Cũng tại tên tăng bằng đó cả! Người đâu mà...

- Tôi có điểm phúc được chở cô đi học không, thưa công chúa ?-chưa kịp để nó dứt lời, một anh chàng từ đâu chạy đến, nhẹ nhàng tháo chiếc mũ bảo hiểm màu xanh xuống, nở một nụ cười đáng yêu-đó chính là Jiro.

Satomi-ngạc nhiên Anh Jiro ? Sao anh lại ở đây ? chẳng phải ban nãy anh đã đi học rồi hay sao ?

Jiro-cười Vì anh linh cảm rằng có ai đó đang cần sự giúp đỡ của anh!

Đôi mắt của Jiro như dán chặt vào nó, cứ như muốn nói rằng “Người đó là em” vậy.

Satomi-cảm động Anh!

Jiro-đỏ mặt Lên xe nào! Nếu không chúng ta sẽ muộn thật đó! (quay mặt đi)

Satomi Vâng ạ!

Nó lí nhí lấy chiếc cặp rồi chạy đến chiếc xe của anh, trên miệng vẫn mỉm cười vì vui sướng.

Chiếc xe phóng nhanh cho kịp giờ...Ngoài trời mưa dường như đã tạnh hẳn, nhưng nó lại là một cơn mưa không dứt trong lòng của một ai đó...một người đang nhìn tụi nó từ xa với tâm trạng đầy hỗn loạn...phía bên kia góc đường, không ai xạ lạ...chính là hằn...

... ..

Học viện WK.

BRMMMMMM-Chiếc xe chạy như phi tới cổng trường, đương nhiên là vẫn kịp giờ học, bởi Jiro là một tay đua công thức 1 đấy.

-Anh chạy hình như hơi nhanh...em có sao không ?-Chủ nhân xe máy-Jiro quay lại nhìn người phía sau lưng mình.

-Em không sao...ọe...-Satomi trả lời với vẻ mặt tái nhợt, đầu tóc rối bù rồi bắt đầu nôn mửa, khiến anh chàng hết sức lo lắng:

-Em...sao rồi ? Có cần đến bệnh viện không ?

Blah blah blah...

Chỉ trong vài giây, tụi nó đã trở thành trung tâm chú ý của mọi người, nhất là tụi nữ sinh.

Nữ sinh 1 Ôi không ! Xem con nhỏ đó kìa...nó dám cả gan đi học cùng với Jiro, lại còn làm bộ nôn ọe nữa cơ đấy! Ghét!

Nữ sinh 2 Ôi Jiro tình iu “của em”! Tại sao anh nỡ...

Nữ sinh 3-thất vọng Trời ơi! Chẳng lẽ anh í cặp với con nhỏ đó thật hay sao ?

Nữ sinh 4-lắc đầu Con nhỏ nì vớ bở rồi!

Nữ sinh Để tao xem mày còn hống hách được bao lâu!

Nhỏ “đầu đàn”-thủ lĩnh nhóm nữ quái “xì tai” nhất trường, mỉm cười với vẻ mặt khinh khỉnh, dường như cô ta đang mưu mô điều gì...

~ ~TM

Giờ giải lao...

Gui Khai thật đi! Bỏ và anh họ mình...

Satomi-chối bay biếng Minh...và anh ấy chẳng như bồ nghĩ đâu! Anh Jiro chỉ cho mình quá giang thôi!

Gui-dò hỏi Vậy bồ có thích anh ấy không ?

Satomi-cười Anh ấy...là một người tuyệt vời, lại rất tốt bụng nữa....nhưng...

Gui Bồ vẫn còn lưu luyến mối tình đầu đúng không ? Satomi à (nắm tay) , đừng quên rằng...anh ta đã bỏ rơi bồ...

Satomi Thôi đừng bàn việc này nữa! Tụi mình kiếm cái gì ăn đi!

Nó gượng cười trong khi gương mặt thì như muốn khóc. Thật ra Gui nói chẳng sai chút nào, nhưng lòng nó bỗng chợt nhói lên một cách kì lạ...

Tại nhà vệ sinh nữ.

Nữ sinh-nài nỉ Satomi ơi! Bạn có thể đem giúp mình cái này đến phòng lý học được không ?

Satomi-cười Được thôi!

Nữ sinh Cám ơn bạn!

Nó ngây ngô giúp người một cách vui vẻ, mà không biết có kẻ đang rắp tâm hãm hại mình...

Phòng Lý Học...

Satomi Phù! Mệt chết đi được!

Satomi đặt đồng hồ sơ lên bàn rồi vội quay đi cho kịp giờ học, thế nhưng...

RẦmmmm-Cánh cửa tự động đóng lại, khiến con bé hết sức hoảng hốt.

Satomi-gào thét NÀY! Ở TRONG ĐÂY CÓ NGƯỜI MÀ! MAU MỞ CỬA RA ĐI!

Nữ sinh-cười đắc chí Satomi ơi! Mày cứ ở đó một đêm đi, ai kia mày ve vãn anh Jiro “của” chúng tao chứ! Đây là hình phạt tao dành cho mày! Hahahhahah...

Satomi-hiểu ra vấn đề Mấy người có thôi cái trò trẻ con này được hay không ? Tôi còn phải học nữa đó!

Nữ sinh 1 Có trách thì tự trách mình đi! Đã nghèo rách mồng tơi mà còn muốn đeo bám anh Jiro! Mày cũng như cái điện thoại của mày, mãi mãi vẫn là thứ rác rưởi mà thôi!..há..á..há..

Thế là “Prốc”-chiếc điện thoại của nó [vừa bị lấy cắp] đã vỡ vụn tan tành, triệt tiêu thành quả làm công mấy tháng trời của con bé...

Satomi-tức tối MÀY DẮM...

Note: Cửa sổ làm bằng kính chống đạn, chỉ có thể nhìn từ bên trong ra bên ngoài mà thôi, giờ cũng đã bị khóa.

Nữ sinh 2 Sao ? Tức lắm à ? ...Khu vực này chẳng có một bóng người qua lại, hơn nữa lớp học này sắp giải tỏa rồi, nên chẳng ai nghe mày kêu cứu đâu! Ká..ká..ká...

Nữ sinh Tụi bây đừng nhọc công với nó nữa! Đi thôi!-nhỏ cầm đầu cất tiếng, cô ả không quên trêu chọc nó trước khi đi khỏi-Chúc một đêm vui vẻ nhé! Sá..sá..sá...[đang cười, nhóm này tập hợp đủ kiểu cười man rợ=___=]

Dù đã đi xa nhưng tiếng cười của cô ta vẫn còn vang vọng đâu đây. Bất thành *** h, nó suy nghĩ đến thể võ Judo của mình, liền tấn công vào cánh cửa....YAAAAAA

Ầmmmm

Satomi-nhăn nhó Ui da đau quá!-Nó bắt đầu rên rỉ khi thấy chân mình đang chảy máu, còn cánh cửa thì chẳng “xi nhê” gì...Con bé không biết rằng, những cánh cửa trong trường WK này , đều thuộc loại tốt hơn bất cứ cánh cửa nào mà nó từng đá qua, có lẽ vì nhà trường sợ “những học sinh iu quý”, có nội công thuộc dạng cao sẽ phá hủy mỹ quan của trường=___=

Nói đến Gui, con bé đang hết sức hoảng sợ khi không thấy con bạn mình, từ tiết học thứ ba đến giờ, điện thoại thì chẳng liên lạc được, thế nên Gui liền chạy đi tìm khắp nơi...Nếu là bình thường thì Satomi chẳng bỏ một buổi học nào, linh tính con bé mách bảo rằng người bạn thân của mình đang có chuyện không may xảy ra...Nhưng khi chạy đến góc cầu thang thì con bé gặp phải Bu...

Bu-lo lắng Sao vậy ? (nắm lấy tay Gui)

Gui Em..em..lo rằng...có chuyện gì không hay đã xảy ra với Satomi...em sợ lắm...

Gui nắm lấy áo Bu, trả lời một cách run rẩy. Như biết được con bé đang thực sự sợ hãi, anh ôm chầm lấy cô.

Bu-an ủi Bình tĩnh đi, Gui! Mọi thứ sẽ ổn thôi mà! Satomi sẽ không sao đâu...

Calvin-nghe được Satomi ? Cô ấy làm sao ?

Giọng nói của hắn từ trên lầu bước xuống làm hai người dạt ra ngay lập tức.

Gui-mếu máu Sa..tomi mất tích rồi, em không liên lạc được với cô ấy...

Calvin-nghiêm túc Bu! Cậu mau liên lạc với các anh em, nhanh chóng tìm người!

Bu Ok!

Vừa khi Bu định đi khỏi, một giọng nói bỗng vang lên...

Nữ sinh 1 Đây chúng ta làm như vậy có ác quá hay không ?

Nữ sinh 2 Phải đó thủ lĩnh...chẳng may nó chết thì sao ?

Nữ sinh Tụi mày ngốc quá! Chỉ một đêm thôi thì chết nỗi gì! Làm như thế thì nó sẽ không dám đeo bám anh Jiro nữa đâu! Há..há..há...

Tiếng cười của cô ả chợt tắt khi nhìn thấy Cal+Bu+Gui đang nhìn mình một cách đăm đăm...

Nữ sinh-run sợ anh Cal, bu...em...

Cal-quạu Con khốn này!

Hắn giơ tay lên định đánh cô ả nhưng đã bị Bu ngăn lại.

Bu Cal! Bình tĩnh chút đi! Tìm Satomi quan trọng hơn-liếc nữ sinh-Còn không mau nói Satomi ở đâu hả
????

Gui-hăm dọa theo Phải đó! Còn không mau nói hả con kia ? Coi chừng tao sẽ...

Bu Cả em nữa, Gui!

Gui-lúng túng -...-

... ..

Trong lúc này, nó đang vô cùng tuyệt khi kêu la cả buổi trời mà chẳng thấy...bóng ma nào:

Satomi Chân mình càng lúc càng đau, trời lại mỗi lúc mỗi tối...Phải làm sao đây ? Bây giờ mình bỗng thêm canh của sơ Maria nấu quá..hix...Không! Mà không được khóc đâu Satomi à! (tự trấn an)

Nhìn lên bầu trời đêm, con bé lại càng nhớ cái đêm mà anh Hiyo cùng nó ngắm sao trời, càng nghĩ..lòng nó bỗng nhẹ nhàng hơn, đôi chân cũng chẳng còn thấy đau nữa...rồi nó từ từ thiếp đi..sợi dây chuyền màu bạc dính trên cổ chợt lóe sáng...

Rầmmmmm-một nhóm người xông vào, đi đầu là...

-SATOMI! EM CÓ SAO KHÔNG ?????-quay sang-CẤP CỨU! MAU GỌI XE CẤP CỨU ĐI!!!!!!

Chàng trai dẫn đầu bất chợt bế nó lên, ghì chặt con bé trong bờ vai đã ướt sũng mồ hôi của mình...với mùi hương nhẹ nhàng của hoa hồng toát ra từ anh...Trong lúc nửa mê nửa tỉnh...cảm giác đã cho nó biết rằng...anh-là-Hiyo...

-Hiyo, là anh ư ?...em biết là anh sẽ đến cứu em mà...-Nó nở một nụ cười mãn nguyện rồi vòng tay ôm lấy anh...

6. Chương 6: Cảm Giác Tình Yêu

Có những lúc tưởng chừng là ảo giác...

Là những ảo mộng hư vô

Như đôi khi đó lại chính là sự thật...

... ..

Sau vài giờ hôn mê, nó chợt tỉnh giấc thì thấy mình đã ở trong bệnh viện cùng với đôi chân đã được băng lại...

-Em tỉnh rồi à ? Đã khỏe hơn chút nào chưa ?-Jiro ngồi kế bên giường, hỏi nó một cách dịu dàng.

Jiro Bác sĩ nói vết thương của em khá nhẹ nên chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là đủ ! Mà em có đói bụng không ? Anh mua gì cho em nha ! (đứng dậy)

Satomi-nú áo Jiro Không..cần đâu anh! Em không đói ! À..mà...

Jiro ? (ngồi xuống)

Satomi-áp úng Anh...đã cứu em à ?

spinner.gif

Jiro Phải ! Nhưng đâu chỉ mình anh !-Jiro chỉ vào hai người đang dựa đầu vào nhau, ngủ ngon lành trên chiếc ghế sofa của bệnh viện, đôi bàn tay vẫn đan xen vào nhau, nó liền nhìn anh một cách khó hiểu :

Satomi Họ...từ lúc nào...

Jiro-cười Thì như em đã thấy !

Satomi-nhìn Jiro Vậy...anh là người đã bế em vào đây à ?

Jiro Việc này...

RẦMMMM-Cal mở cửa bước vào, chỉ một chút thôi là cánh cửa cũng “đi theo” hần luôn, khiến mọi cặp mắt đều dồn về phía hần...kể cả Bu, Gui-giờ thì ai có thể ngủ được trước cảnh như vậy chứ.

Cal-cau có Các người nói xong chưa ? Bu, Jiro ! Đi theo tớ, nhanh lên !

Satomi-hết hồn Ở trường không dạy anh phép lịch sự àh ?

Gui-sợ Satomi à !

Cal ----

Satomi-được nước làm tới Đình phá làng phá xóm chắc....

Cal ---- hần vẫn im lìm tập hai khiến cho Bu+Jiro+Gui không khỏi rùng mình.

Y tá-quát Này cô, cậu! Đã khuya rồi mà, có thể im lặng một chút được không ? Cũng đến giờ rồi đấy ! Tất cả mau về đi!

Cal-liếc Sao hả mụ già ? Có ý kiến gì à ? -hần giở giọng...du côn.

Y tá-run rẩy À không....tôi...tôi (chạy)

Nó nhìn Cal một cách cau cú cho đến khi hần lên tiếng :

Cal Bu, Jiro ! Về thôi !-nhìn Satomi- Tiền viện phí, giờ nghỉ việc của oshin, cộng thêm những lời mắng nhiếc chủ nhân mình , tôi sẽ ghi thêm vào khoản nợ của cô ! (quay đi)

Satomi-quát Anh điên thì điên vừa thôi ! Có ai bảo anh làm thế đâu !-Nó liền ném gối vào đầu Cal cho hả giận, nhưng lại bị hần chụp lấy một cách...nghệ thuật. =__=

Cal Thêm vào việc dám ném gối vào đầu tôi nữa-hần thản nhiên nói trong khi Gui, Bu, Jiro đang nhìn cười một cách khổ sở.

Satomi Anh...

Hai chàng trai vội lôi hần đi trong khi nó đang điên tiết lên.

... ..

Hahahahahah...-Jiro vừa đi vừa cười, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt như muốn “ăn tươi nuốt sống” của Cal, anh đành im lặng.

Cal Việc ...tớ đã bế cô ta..các cậu hãy giữ kín chuyện này...nếu cô ta mà biết thì đừng trách...

Bu-gật gù ----

Jiro-thắc mắc Tại sao vậy ? Chuyện này bình thường thôi mà ? À ! Thì ra là vì chuyện này...mà có ai đó ban nãy xông vào...muốn gây cửa luôn...-Jiro bắt đầu cười tập hai trong khi hần đang sôi máu, anh chàng đành lảng sang chuyện khác :

-Để...tớ ra ngoài lấy xe trước nhá ! (chạy)

Cal Làm gì nhìn tớ ghê vậy ?-Cal phát hiện Bu đang nhìn ”đắm đuối” mình với vẻ mặt ngạo nghễ.

Bu-giả vờ thờ dài Vì tớ thấy cậu thật là trẻ con, Cal à ! ai lại làm như vậy !

Cal-quê Mặc kệ tớ !

Bu-nghiêm túc Tớ không cấm cậu quen bất cứ cô gái nào mà cậu thích ! Nhưng cậu có từng nghĩ rằng việc quen biết với những người như chúng ta sẽ đem lại nguy hiểm cho cô ấy không ? Nếu một mai cô ấy biết được sự thật về cậu ? Liệu cô ta sẽ nghĩ gì ?

Vừa dứt lời, Bu vội quay đi, bỏ lại mình Cal với vẻ mặt đầy lo nghĩ...

... ..

Về phần Satomi, con bé vẫn không khỏi hậm hực, giờ trong phòng chỉ còn Gui [người chăm sóc bệnh nhân] và nó.

Satomi Tên tăng băng chết tiệt...Grừ...grừ...

Nó cắn một cách.... “mãnh liệt” vào cái gối và tưởng tượng đó là hấn.

Gui-quạu Đây! Bỏ định phá hoại tài sản của bệnh viện à ?

Satomi Mặc kệ mình....mà bỏ có biết...ai đã đưa mình vào bệnh viện không ?-nó sứt nhớ nên cái gối được tạm tha một bên.

Gui Thì..là tội này! Hỏi thừa ! [Cal đã “xi nhan” với con bé mất rồi còn đâu]

Nó thở dài ngao ngán, một lần nữa lại là ảo giác sao ?

Gui-cười Nhưng mà đây là lần đầu tiên...mình thấy anh Cal có vẻ mặt như thế! Anh ấy thực sự rất là lo cho bồ đó!

Satomi-chề môi Hấn thì tốt lành gì! Chẳng qua là..hấn sợ không ai trả nợ cho mình thôi!

Gui Thật kì lạ! Trước giờ bồ luôn là người thông minh trong mọi việc...Mà sao việc này...bồ chậm hiểu quá vậy ?

Satomi-véo má Gui Đây! Cô đang nói móc tôi đây àh ? Cô còn nợ tôi một lời gãi thích đây !

Gui ui da....chuyện..gì...ơ ?

Satomi Chuyện của bồ và..Bu!

Không gian trũng xuống...như vơi đi những tâm sự, tình cảm của con người...một tình yêu thầm kín...một tình yêu sợ hãi...tất cả hòa vào nhau tạo thành những cung bậc ai oán của cuộc đời...

7. Chương 7: Bugui-đơn Giản Chỉ Là Hiểu Lầm ?

Vào hai năm trước, khi Bu và Gui đang quen nhau...

... ..

Gui đứng trước cửa nhà của Bu, giờ đã là hơn 10h đêm, nhưng anh vẫn đâu không thấy, trong khi trời mỗi lúc càng lạnh hơn...

-Bu à! Em cảm thấy lạnh quá !

Một tiếng nói vang lên cách đó không xa, cô gái dựa đầu vào vai Bu một cách thân mật, và con bé đã trông thấy tất cả điều đó phía sau bức cửa...

-Lát nữa khi vào nhà, em sẽ thấy hết lạnh thôi !- Bu dịu dàng trả lời.

Thế là họ đã đi vào cùng nhau, vào ngôi nhà “của họ”... ..Không gian như trũng xuống...chỉ còn một mình Gui với những tiếng nấc nghẹn ngào...ngồi phệt xuống vệ đường trong đêm đông lạnh lẽo...

Sáng hôm sau.....

Bu-vui vẻ Gui à! Anh có chuyện muốn nói với em!

Gui-gượng cười Có...chuyện gì ?

Bu-lo lắng Em không khỏe àh ?

Gui-lạnh lùng Em không sao! Anh cứ nói đi!

Bu Anh xin lỗi...Mấy ngày trước và cả hôm qua anh không gặp em là vì...

-Bu àh! Bài tập này khó quá! Anh có thể giúp em được không ?

Bu Ariel à! Em không thấy anh đang có việc à ? Em về lớp đi! Chút nữa anh sẽ qua!

-Dạ! anh hứa rồi đó !-Ariel trả lời Bu nhưng đôi mắt vẫn cứ liếc Gui, một cái nhìn đầy thách thức. Và con bé đã nhận ra-đó chính là cô gái hôm qua.

Gui Không cần nói nữa đâu! Anh cứ dạy cô ấy đi! (bỏ chạy)

Bu Gui!-Anh nói với theo nhưng con bé đã đi mất rồi.

Ariel Anh à! Em có làm bạn gái anh hiểu lầm không ?

Bu Không đâu! Cô ấy sẽ hiểu mà! Thôi anh đi trước đây! (quay đi)

Ariel Anh tin cô ta đến vậy à ?-Ariel thăm lăm bắm một mình, trên miệng cô ta bỗng mỉm cười gian xảo.

... ..

" I lie awake at night

See things in black and white

I've only got you inside my mind

You know you have made me blind"

-Alô ?- Gui-chủ nhân chiếc điện thoại cất tiếng.

-Là mình! Ariel đây! Mình có chuyện muốn nói với cậu! Tan học hãy đến lớp của mình!

-Uhm! Được thôi!

Gui vội nhận lời mà chẳng biết mình đã trúng mưu kế của Ariel. Nếu có thể quay về lại quá khứ, có lẽ con bé sẽ thà rằng không bước qua cánh cửa này mãi mãi...

... ..

Tan học.

Bu Được rồi! Bây giờ em muốn hỏi bài nào ?

Ariel Thật ra thì những bài học trên lớp không khó với em, anh biết mà!

Bu Sao cơ ?

Ariel Vì em muốn ở bên anh lâu hơn! Tại sao anh lại phải nhọc công vì một cô gái chẳng ra gì như thế!

Bu Cô không được nói xấu bạn gái tôi! Cho dù cô có là con gái của mẹ kế tôi cũng không được làm như thế!

Ariel Nhưng với em, anh không phải là một người anh trai!

Biết được Gui đang chạy đến, Ariel vội hôn Bu...Và điều đương nhiên, cô đã trông thấy tất cả...

Gui-nghẹn ngào Tại ...sao vậy ?

Bu-dạt Ariel ra Gui! Nghe anh giải thích đã!

Gui Anh không cần giải thích nữa! Em đã nhìn thấy tất cả...chuyện hôm nay, cả hôm qua...hai người đã cùng nhau về nhà...và bên nhau...

Bu-nắm lấy tay Gui Mọi chuyện thật sự không như em nghĩ đâu! Hãy tin anh đi, Gui..

Không để Bu dứt lời, Gui bỏ chạy với đôi mắt nhòe đi vì nước, những sự thật rành rành trước mắt đã che mờ lòng tin của con bé...Ngay khi đó, Bu định đuổi theo nhưng đã bị một đôi bàn tay ngăn lại...

Ariel Anh đừng đi!

Bu-quát Buông tôi ra!

Ariel Được thôi! Em không cần anh! Nhưng hãy trả lời em một câu hỏi sau cuối-Anh là ai ?

Bu Cô điên à ?

Ariel Bu à! Anh nên nhớ lấy địa vị của chính bản thân mình! Anh là một công tử xuất thân trong xã hội đen! Dù có phủ nhận thế nào anh cũng không thể quên được điều đó! Còn cô ta là con gái của cảnh sát trưởng ! Anh nghĩ hai người có thể sao ?

Bu Chỉ cần yêu nhau thì không có gì là không thể!

Ariel Anh ngây thơ quá! Gui là một cô gái ngây thơ, kém hiểu biết về cuộc đời, anh nghĩ khi yêu anh, cô sẽ như thế nào ? Rồi những kẻ thù của anh liệu có thể tha cho người mà anh yêu hay không ?Anh không thấy một ví dụ điển hình là cha mẹ của Bang chủ Calvin ! Họ đã bị giết hại thế nào, anh còn nhớ chứ ?

Những lời của Ariel nhưng khắc sâu vào tận đáy lòng, tim anh chợt quặng đau khi nghĩ đến người mẹ của mình và những người thân thuộc đã ra đi...Chân Bu chợt chùn lại, lý trí và tình cảm như đang giằng vò anh...
-” Gui à! Anh thà để em suốt đời hiểu lầm anh , còn hơn là nhìn thấy em phải chết! ”

Mùa đông của hai năm về trước dường như quá dài và lạnh buốt hơn bao giờ hết, nó đã chôn chặt một tình yêu vốn dĩ rất đẹp vào trong hố tuyết...Một tháng trôi qua, Gui vẫn chờ đợi lời giải thích từ anh, hay đơn giản chỉ là một cái ôm dịu đi sự hiểu lầm của hai người, nhưng không...Trong nỗi khổ đau tuyệt vọng, Gui đã đưa ra quyết định mà khó khăn lắm con bé mới có thể nói ra:

-Alô Ba, là con đây! Con đã quyết định rồi! tuần sau con sẽ đến quê hương của mẹ-Nhật Bản để du học!

Bầu trời hôm đó bỗng trong xanh hơn bao giờ hết, một cuộc sống mới đã bắt đầu với con bé, và cả Bu-sự thay đổi đột ngột của anh như để che giấu vết thương lòng...cả tình cảm của chính bản thân mình...

”Trốn tránh tình cảm của mình...

Liệu quyết định này có phải là đúng đắn ?”

8. Chương 8

Hai ngày sau đó...

Sau khi rời khỏi bệnh viện, nó cùng Gui quay về biệt thự nhà họ Chen.

Gui-đề nghị Satomi à! Hay là..mình giúp bỏ trả món nợ này nhé!

Satomi-bực dọc Nếu còn coi mình là bạn thì đừng nói về chuyện này nữa, có được không ?

Gui-áy náy Mình xin lỗi! Mình chỉ là...

Satomi-cười Được rồi! Bỏ mau về nhà đi! Hai ngày nay bỏ không về rồi còn gì, ba bỏ sẽ lo lắng đấy! Hơn nữa..mình cần phải làm việc mà... (bước xuống xe)

Gui Cậu điên à ? Chân của cậu...

Sau một hồi lâu, con bé đã bị nó thuyết phục đành lẳng lặng quay về...Trời bắt đầu vừa rạng sáng, những cơn gió mùa đông như thổi ào ạt về, càng làm cho ngôi biệt thự trở nên âm u hơn...

Satomi Calvin! Anh đúng là đồ tảng đá đáng ghét! Tôi hận anh! Hận anh!-Nó ngồi phệt xuống đất, vẽ hình hắc bằng ..cục đá, rồi vừa đập vừa chửi cho... hả giận...

Calvin Cô làm gì ở đây vậy ? Sao không vào nhà ?

Tiếng nói của Calvin vang lên từ phía sau bậc cửa cách nó không xa, khiến con bé không khỏi giật mình, khuôn mặt chuyển biến từ màu hồng sang tái dần...tái dần..

“Quái lạ! Sao hắc thức sớm quá vậy ? Giờ chỉ mới có 5 giờ thôi mà ? Thôi chết rồi...nãy giờ mình nói chửi hắc...”

Satomi Anh..sao lại ở đây ?

Cal-chau mày Cô thật kì lạ! Đây là nhà của tôi, tôi đi đâu mà không được !

Satomi-gãi đầu À tôi quên ! Mà ban nãy...anh có nghe thấy...cái gì không ?

Cal Cái gì cơ ? [thật ra là nghe hết đấy]

Satomi-cười Thôi! Không biết càng tốt! a ha ha...

Satomi bối rối đứng dậy, khổ nỗi đôi chân bị chuột rút lại vừa bị thương chẳng nghe lời.... ..

AAAAAAAAAAAA-Nó ngã về phía sau theo quán tính...Như vừa

kip lúc, hần đỡ lấy nó với tư thế ngoạn mục như đang...trượt băng.

Cal-lo lắng Không sao chứ ?

Thành thích....thành thích....- tiếng tim đập vang lên từ hai phía...

” Quái lạ! Đây là cảm giác gì thế này ? ” - Nó ngược mặt lên nhìn hần với khuôn mặt đỏ rần, trong lòng chợt dấy lên một cảm giác kì lạ ...Vẫn là mùi hương hoa hồng quen thuộc...nhưng lần này lại toát ra từ một tầng bằng, một ” Bang chủ máu lạnh” nhưng lại tạo cho ai kia một cảm giác dịu dàng như thế...1 phút...2 phút...cả hai dường như bất động..đôi mắt vẫn chăm chú nhìn về phía đối phương...

Cal-dạt ra Lần sau nhớ đi đứng cho cẩn thận một chút !- Hần quay đi như che giấu cảm xúc của bản thân mình- Cho cô một tiếng để chuẩn bị ! Hôm nay đến trường với tôi!- Cal nói tiếp.

Satomi-ngạc nhiên Anh...vừa nói gì ? Ý anh là...anh đưa tôi đi ư ? Còn công việc của tôi thì sao ?

Cal-gắt gỏng Nhanh lên ! Trước khi tôi đổi ý !

Satomi-cười Sao anh bỗng nhiên....tốt bụng quá vậy ?

Cal Đừng hiểu lầm ! chẳng qua tôi chỉ không muốn mang tiến hành hạ oshin, nhất là trong khi cô ta...đang bị thương...

Hần nhanh chóng bước đi trước khi nó nói bất cứ điều gì.

Satomi-lắm bầm Thì ra là thế ! Đúng là hần chẳng tốt lành gì ! Hơn nữa, hần không sợ mình làm dơ xe hần nữa hay sao nhỉ ? (xem lại chap 4)...Như mà ban nãy...rõ ràng là...

Nó sực nhớ đến mùi hương ...cả về cảm giác...y hệt như người đã bế nó hôm ở phòng Lý học...

“Không! Không thể nào đâu!”- Satomi cố bước đi thật nhanh, như để xua tan những ý nghĩ đang rối loạn trong lòng, những cảm giác kì lạ mà nó chưa từng có bao giờ...

Trên xe...

*Satomi*Này!

Calvin...-Hần vẫn không nói gì, im lặng lái xe.

*Satomi-bối rối*Lát nữa anh cho tôi xuống giữa đường được rồi! tôi chẳng muốn bị mọi người hiểu lầm đâu!

Calvin-hiểu lầm Đi với Jiro thì được! Còn đi với tôi thì sợ à ?

*Satomi-đỏ mặt*Không phải vậy đâu! Mà...tại sao anh lại biết ?

Calvin-giật mình Hối..thừa! Cả hai người đứng trước nhà tôi mà diễn ba cái cảnh đó còn hỏi làm sao mà tôi biết hả ? Mà lát nữa...cô chỉ cần ngồi xem kịch là được rồi!-Cal lạnh lùng đáp, nhưng có sự đặc chú hiện lên khuôn mặt của hần.

Satomi-tò mò Kịch ư ?

Cả hai không nói thêm một lời nào nữa khi chiếc xe đã lăn bánh tới học viện WK, dường như ai kia chẳng cho nó một cơ hội nào để bước xuống đường, hần cứ đâm thẳng vào bãi xe, trong sự chú ý của mọi người xung quanh, họ có vẻ sợ sệt khi nhìn nó, thêm vào một chút...tôn kính.

*Satomi*Nè nè! Anh có cảm thấy họ có gì đó lạ lắm không ?

*Calvin-thần nhiên *Không!

*Satomi*Tôi thật điên khi hỏi một tảng băng vô tri vô giác như anh! =__=

Calvin-quạu Cô mà còn gọi tôi là tảng băng tôi sẽ...

*Satomi-lè lưỡi*Trừ lương chứ gì ? Tôi biết rồi thưa thiếu gia!

Nó khoái chí khi nhìn thấy vẻ mặt tức giận của hắn, không còn sợ hãi như lúc đầu gặp mặt, giờ nó cảm thấy vui vui làm sao...

Nếu là bình thường, tên thiếu gia chân dài này đã đi rất nhanh, đi một cách hống hách nữa là đằng khác. Nhưng hôm nay, nó cảm thấy hắn đi thật chậm, chậm đến nỗi người đang bị thương như ai kia còn có thể đuổi kịp được. Hay là...hắn đang đợi nó chăng ? Điều này thật là vô lý đúng không ? Satomi đắm chiêu suy nghĩ cho đến khi nó đã đến dãy hành lang lớp 10...

Satomi-vẫy tay Thôi tôi đi trước nha! Bye! (quay đi)

Calvin-nín lại Đợi đã! Đi theo tôi đến một nơi, sau đó hãy vào lớp...

Satomi Sao cơ ?

Calvin Thì cô cứ đi theo tôi là được rồi, lắm chuyện!

Satomi-chề môi Được thôi! Đi thì đi!

Nó lẳng lặng đi theo Calvin trong sự tò mò, bỗng cảm thấy ran rát ở đôi bàn chân, nhưng vẫn cố chịu...

... ..

Toilet Nam.

Satomi-nghi ngờ Này! Sao lại bảo tôi vào đây ?

Calvin Phục thù ! (lôi đi)

Satomi Haãa...

Chưa kịp dứt lời, nó đã trông thấy một cảnh tượng đáng sợ trong nhà vệ sinh...Các nữ sinh đã hại nó hôm trước, họ lần lượt...bị “dúi” đầu vào nước bồn cầu:

Nữ sinh 1+2+3 Tha...chotôi...

Satomi-run Họ...

Đàn em Đại ca! Có...cần dừng lại không ạ ?

Calvin-lạnh lùng Tiếp tục cho tôi!

Satomi-giận Này...làm gì vậy ? Bảo mọi người dừng lại đi !

Calvin-quát Đầu óc cô bị gì vậy ? tôi đang trả thù cho cô đó!

Satomi-quát lại Tôi không cần đâu! Đồ tảng băng ngốc! Đồ máu lạnh! Đồ không có tính người!

Từng lời, từng chữ của nó như khắc sâu vào tim ai kia...một vết thương mới bắt đầu rỉ máu trong lòng...

Calvin-giận DỪNG LẠI HẾT ĐI!-nhìn nó-Nếu chuyện này còn xảy ra lần thứ hai, tôi sẽ chẳng bao giờ can thiệp nữa...

Hắn lạnh lùng quay đi, khiến lòng nó có chút gì áy náy...hối tiếc...lòng chột quặng đau...

- Mình đã làm tổn thương hắn rồi sao ?

... ..

Ghé sang BuGui nhé...

Gui Bu à! Em có thể nói chuyện với anh một lát được chứ ?- Gui đứng trước cửa lớp Bu gọi, đương nhiên là không tránh khỏi tiếng xì xào của bọn con gái, nhưng con bé để ngoài tai điều đó.

Bu-lạnh lùng Được thôi!

Thế là hai người tìm chỗ vắng vẻ trò chuyện, tránh xa những cặp mắt đang nhìn tụi nó.

Bu Có chuyện gì sao ?

Gui-ngượng Em...muốn cảm ơn anh vì chuyện hôm trước!

Bu Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi đây!

Gui-nú áo Bu Khoan đã...em...em...

Bu-hất tay Gui ra Cô đừng hiểu lầm về chuyện hôm trước, thưa tiểu thư Gui! Cái ôm đó không nói lên điều gì đâu! Bây giờ tôi có hẹn với cô gái khác, không rảnh nghe cô nói nữa đâu!

Bu lạnh lùng bước đi trong khi những giọt nước mắt của Gui đã lăn dài trên má...vết thương lòng tưởng chừng đã nguôi ngoai bỗng đau hơn bao giờ hết...

-Bu à! Anh thật sự chẳng còn yêu em nữa hay sao ?

Tan học...

Satomi Gui à! Bỏ về trước đi nha! Mình có chút việc!

Gui-cười Uhm! Cũng được!

Satomi Bye!

Gui Bye! (quay đi)

Gui lặng lẽ quay đi [đang buồn], còn nó thì thực thi kế hoạch của mình...

... ..

“Mình có nên xin lỗi hần không nhỉ ?”-Nó đứng trước cửa lớp của hần, bần khoăn suy nghĩ, đứng ngồi không yên [hần học về trễ hơn nó một tiết] và tạo nên..hành động kì lạ-tự đập đầu mình vào..gốc cây....khiến cho ai kia có học được đâu...

Calvin-lắm bầm Cô nhóc này làm gì vậy ? Đang tự “hành xác” à ???

Jiro-khiều Bu Bu này! Cậu có nghĩ là Satomi thích tớ không ? (mơ màng)

Suy nghĩ của Calvin Vậy là điều mình nghi ngờ đã thành sự thật-Jiro đã yêu Satomi! Giờ phải làm gì với thằng bạn ngốc nghếch này đây ?

Bu-nằm dài trên bàn Tớ..không biết!

Jiro Làm gì mà như “hết hơi” vậy thằng quỷ ?-khiều Calvin-Ê Cal! Cậu nghĩ sao hả ?

[Ba người ngồi đối diện nhau]

Calvin-điên tiết Im ngay! Không thấy tớ đang học hả ?

Hần bật dậy trước sự ngạc nhiên của hơn bốn mươi cặp mắt, cả ai đó đang thập thò ngoài cửa.

Thầy chủ nhiệm-cảm động Ôi! Tôi có nằm mơ không ? Calvin hôm nay cũng biết học nữa kìa!

Calvin-liếc Ông già! Lo dạy đi!

Thầy-sợ -...-im lặng.

Jiro Cậu làm gì mà dữ vậy!-Jiro thâm trách móc hần và không quên nở một nụ cười với Satomi, nhưng anh thật sự không nghĩ rằng nguyên nhân làm Calvin tức giận là đâu phải như thế...

Satomi-hét Tại sao mình lại phải xin lỗi một tên ngang ngược, không xem ai ra gì như hần chứ! ĐẸP ĐI!- Một lần nữa con bé lại khuấy động không khí lớp học của “người ta”.

Thầy Này em kia! Làm gì mà ở đó la lối thế hả ?

Satomi-quê em...em...xin lỗi!

Nó bỏ chạy trước sự ngỡ ngàng của mọi người, dường như chỉ có ai kia mới biết lý do mà thôi, hẳn đang giả vờ đọc sách, bỗng nở một nụ cười hiếm hoi trên môi...

“Cô ngốc này,thật là chẳng có thành ý xin lỗi gì cả! Về nhà rồi thì sẽ biết tay anh!”

Một ngày mang màu hạnh phúc nhẹ nhàng trôi qua, chuẩn bị cho những cơn giông bão bắt đầu kéo tới.... ..

9. Chương 9: Âm Mưu Của “m”

”Có những lúc tưởng chừng là ảo giác...

Là ảo mộng hư vô...

Nhưng đôi khi lại là sự thật...”

... ..

Những tia nắng vàng yếu ớt khẽ xuyên qua trên những ngõ ngách , làm Đài Loan hôm nay trở nên lung linh lạ kì...Trong một con đường gần công viên, có hai con hổ đang chuẩn bị “vồ” nhau...

Calvin-đang lái xe Cô có điên không hả ? Không chịu lên xe lại đòi đi bộ à ?

Satomi-lè lưỡi Mặc kệ tôi! Tôi thích đi bộ để...giữ dáng đẹp đó! Như vậy không được à ? [đang đi bộ]

Calvin-nói móc Vậy à ? Trước giờ tôi đã được thừa hưởng vóc dáng “người mẫu” trời ban nên không biết!

Satomi Anh...Oh My God! Bệnh thiếu gia của anh tái phát rồi! Không hơi đâu cãi với anh nữa! Xuống xe đi...tôi có chuyện...muốn nói!

Calvin Được thôi! (bước xuống)

...

Ghế công viên...

Satomi tôi...-“Dù sao thì hẳn cũng là muốn giúp mình, xin lỗi một tiếng cho xong! Nhưng...sao khó thế này ?”-tôi...tôi...tôi-nó tiếp tục áp úng.

- TÔI YÊU ANH! HÃY LÀM BẠN TRAI CỦA TÔI!-một giọng nói vang lên phía bên kia...ghế đá-một cô gái đang tỉnh tò, khiến ai kia nhìn nó với vẻ mặt ngạc nhiên..hầu hức...rồi tắt lịm...

Satomi-đỏ mặt Đó..không phải..là giọng của tôi đâu nha!

Calvin tôi...biết-hắn trả lời với chút thất vọng trên khuôn mặt.

Đang trong lúc bối rối, không nói lên thành lời...Satomi nghĩ ra một cách “vẹn toàn”, xin lỗi không cần lời và phù hợp với túi tiền của con bé-mua kẹo bông gòn ở gần đó...

Satomi-cười Anh đợi tôi một chút nha! (chạy)

Calvin-lờ mờ hiểu ra Không lẽ..cô ấy định...

...

Satomi-chạy tới Nè! Cho anh, coi như là tôi...xin..lỗi!

Calvin Cô nghĩ tôi sẽ bỏ qua cho cô vì thứ rẻ tiền này sao ? Bỏ thiếu gia không thèm!

Satomi-quạu Grừ! Không ăn thì thôi, đừng nói khó nghe như vậy! Tôi ăn luôn! (há miệng)

Calvin-hét YA! Cô làm gì vậy ? (dựt lại)

Satomi Thì ăn...

Calvin Cái này cô cho tôi rồi, thì nó là của tôi! Cô không có quyền ăn nó! (nhai)

Đứng trước hành động trẻ con của “chủ nợ” mình, nó chợt phì cười...một tình cảm kì lạ dâng đầy trong tim....và trong đôi mắt của con bé...

... ..

Do mảy mê ăn, điện thoại của Cal khê vang lên trên xe, nhưng chẳng ai hay điều đó...

Tít...tít..tít..tôi là Calvin Chen! hiện tôi không có ở đây! Xin vui lòng để lại lời nhắn sau tiếng ...Bíp...bíp...

-Cal! Cậu đang ở đâu ...mau về trụ sở nhanh lên...Jiro có chuyện rồi!...-tiếng Bu khê vang lên phía bên kia đầu dây rồi vụt tắt...

(sau khi biết tin Jiro bị thương, tụi nó cùng nhau vào bệnh viện)

Trụ sở nằm trên tầng cao nhất của bệnh viện thuộc nhà họ Chen.

Calvin Bu! Thật ra đã xảy ra chuyện gì ? Jiro sao rồi ?-Cal hỏi dồn, và đương nhiên là con bé cũng có mặt ở đó.

Bu Nó không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi! ...(nhìn Satomi)...Sao cậu lại để cô ấy đến đây ?

Calvin Tớ...

Satomi-thắc mắc Tại sao em lại không thể đến? Em cũng rất lo cho anh Jiro mà!

Jiro Satomi! Em cũng ở đây à ?-Jiro từ bên trong bước ra, vết thương ở mặt dường như không làm xấu đi nụ cười thiên thần, đang hiện diện trên môi anh.

Satomi-lo lắng Mặt của anh...

Jiro Chỉ là mất một cái răng và tạm thời sẽ xấu trai tí thôi! (cười)

Calvin-hét Jiro! Cậu nói đi, ai đã làm cậu như thế này ?

Jiro thật ra không chỉ có một mình tớ! Còn các đàn em khác đang tạm thời ở bệnh viện theo dõi...Một tên đeo mặt nạ đứng đón đường tớ, thế là trong tích tắc...tớ đã ngã xuống chỉ với hai chiêu của gã...

Calvin-quạu Khốn kiếp!

Khuôn mặt của hắn bỗng biến sắc, ánh mắt như thể muốn giết người, một vẻ mặt khác của Calvin mà nó chưa từng thấy bao giờ...chỉ hình dung hai chữ-“đáng sợ”...Không khí đang chìm vào bầu không khí “ghê rợn” thì một đám người mặc đồ đen bước tới, đi đầu là một ông già ngoài năm mươi-ông ta tên Ren, phó Bang chủ Thổ Long Bang, từng một thời giàu sinh ra tử với cha hắn.....

-Bang chủ!- Bọn họ xếp thành hàng dài, già trẻ lớn bé đều có, lễ phép cúi chào Calvin>

10. Chương 10: Bữa Tiệc Không Yên Bình

Chỉ khi đối diện với cái chết...thì mới nhận ra rằng...

trên thế gian này vẫn còn một người...

mà ai kia không đành lòng bỏ lại...

Calvin Quả của tớ cậu đã chuẩn bị xong chưa ?-Hắn hỏi Bu, đôi mắt vẫn nhìn đâu đâu ngoài cửa kính.

Bu OK! Đâu ra đấy cả!

Jiro-chen vào Nè sao từ lúc tớ ra viện tới giờ, các cậu cứ mãi lo quà cho lão già, không ai lo cho tớ hết vậy ?

Bu+Cal-dồng thanh Cậu vẫn còn sống cơ mà! Có gì đáng lo chứ!

Jiro Nhưng “dung nhan” của tớ bị hủy hoại ít nhiều rồi nè! Nếu tối nay tớ không thể thực hiện kế hoạch thì coi như xong!..a...-Jiro biết mình đã lỡ lời, anh che miệng lại.

Cal-nghi ngờ Kế hoạch gì cơ ? (quay sang)

Bu-dò xét Cậu có điều gì giấu bọn này phải không ?

Jiro-cười Không... Không có gì!

Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh đến nhà hàng Wi-Chen, hai chàng trai đành tạm tha cho thằng bạn để bước vào buổi tiệc cho kịp giờ, điều này khiến Jiro thở phào nhẹ nhõm vì đã... thoát tội...Và đương nhiên là dù đi bất cứ nơi đâu, họ đều là trung tâm chú ý của đám đông...

Cô gái 1-xì xào Nhìn kìa ! Là bộ ba Cal+Bu+Ji đấy!

Cô gái 2-cười Còn đẹp hơn lúc đi học nữa!

Cô gái 3 Nhìn “bảnh” quá!

... ..

BC Hắc Long Bang Ái chà! Chào các chàng trai!

Calvin Chào ông! Hoan nghênh ông đã tổ chức tiệc ở nhà hàng của tôi! Ở đây tôi có một chút quà mừng thọ cho ông, chúc ông sống lâu trăm tuổi! (đưa)

BC Hắc Long Bang-nhận Cám ơn thành ý của cậu!

Thuộc hạ Dạ thưa...

BC Hắc Long Bang-cười Biết rồi-nhìn Cal-Giờ tôi phải tiếp khách! Lát gặp! - ông già lẳng lặng quay đi, không quên nở một nụ cười đầy ẩn ý, điều này càng làm Cal nghi ngờ lão ta đang ngầm ngầm thực hiện một kế hoạch đen tối nào đó.

spinner.gif

Mẹ Bu Cal, Ji, Bu! Các con đến rồi à ?-Phu nhân Yan cất giọng, xua tan ý nghĩ của hắc.

Cal Bác! Đã lâu không gặp! Bác từ Mỹ trở về à ?

Jiro-cười Lâu không gặp bác càng đẹp ra đấy!

Mẹ Bu Lần này ta về đột ngột nên không báo trước được với các con! Con vẫn khỏe chứ, Bu ?

Bu-lạnh lùng Nhờ “hồng phúc” của phu nhân, tôi vẫn khỏe!

[Mẹ Bu sau khi ly dị với cha Bu, bà về Mỹ sống với con trai và chồng trước, bỏ lại Bu ở ĐL với cha]

Mẹ Bu-cười buồn Lần này mẹ không về một mình, còn anh con nữa! Đã lâu rồi các con không gặp mặt phải không ?-gọi- Danson! Qua đây nào!

Anh họ của Bu-Danson Tang từ từ chạy đến với vẻ mặt rạng rỡ, dáng người thư sinh càng trông giống một người trí thức, khác hẳn so với một danson cũ lần trước đây mà ba chàng trai quen biết, kể cả Bu-dù là anh em nhưng họ không liên lạc với nhau, dù chỉ một lần.

Danson-cười Chào các em, đã lâu không gặp! Sắp tới anh sẽ chuyển đến học ở WK, còn nhờ các em giúp đỡ nhiều!

Cal+Bu-lạnh nhạt Không dám!

Jiro Được rồi! Để em dẫn anh đi tham quan một lát nha! -Jiro vỗ vai Danson, gượng cười trong khi hai tên bạn có vẻ không mấy “hoan nghênh”. [hai người cùng tuổi nhưng vai vế khác nhau, nên Ji gọi Dan là anh]. Sau khi Danson đi khỏi, Bu trở lại về mặt tươi cười bình thường và bắt đầu trêu Cal.

Bu-trêu Cal à! Không phải tớ hù cậu, nhưng một khi Danson đã về ...thì...công chúa Genie của cậu...cũng...

Cal-ngắt lời Cô ta không phải là gì của tớ, đừng có dùng những từ ngữ gây hiểu lầm như thế!

Bu Nhưng xét về mọi mặt, cô ta là người rất thích hợp với cậu đây, Cal!

Cal-liếc Nếu cậu còn nói nữa, thì đừng có trách tớ ác!

Bu -...-

Cả hai không nói thêm một lời nào nữa cho đến khi buổi tiệc bắt đầu diễn ra, mang theo tâm trạng đầy hỗn loạn của ai kia...-“Hy vọng là cái miệng của tên này... không có linh như vậy!!!!”

Về phần Satomi, sau khi hấn đi khỏi, nó vẫn không hết tức tối và trút lên con bạn thân tội nghiệp...[Gui ghé thăm Satomi]

Gui Gì cơ ? Anh Calvin...hôn cậu à ?-Con bé hét hét cỡ vì ngạc nhiên, “âm lượng” vừa đủ để tắt cả mọi người trong biệt thự nghe thấy.

Satomi-che miệng Gui Cậu nói lớn quá vậy!-nhìn mọi người-Gui nói đùa đấy. mọi người đừng tin! (cười trừ)

Gui-dặt nó ra Không lẽ...anh Calvin...mình biết ngay mà...từ cái hôm mà anh ấy bế cậu...á...-Gui biết mình đã nói ra “điều không nên nói”, con bé vội che miệng lại-y hết như ông anh [hai anh em này hình như không biết giữ bí mật=___=”]

Satomi-nghi ngờ Cậu vừa nói gì ? Ai..bé ai ?

Gui-cười Có ...gì...đâu...

Satomi-cười Vậy sao ? Nếu cậu không nói...đừng trách tớ.ác! Rócccc...-Nó bắt đầu bẻ tay, tư thế chuẩn bị hành hung nạn nhân, khiến con bé sợ quá đành phải khai ra-“Anh ơi cho em xin lỗi! em đã không thể không nói rồi!”

... ..

Trở lại với buổi tiệc...giờ đã kết thúc, mọi người chuẩn bị ra về...

Jiro Bu à! Cậu không đi gặp mẹ sao ?

Bu Tớ không muốn!

Calvin Tớ nghĩ dù sao bác ấy cũng là...

Bíp..bíp..bạn có một tin nhắn...-Tiếng chuông điện thoại của Cal bỗng vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện...nhìn trước những dòng tin nhắn...hắn dường như chẳng còn tin vào mắt mình nữa...khuôn mặt bắt đầu biến sắc đến kì lạ...

Calvin Bu, Ji! Tớ có việc! Tớ gặp !

Bu-lo lắng Có chuyện gì sao ?

Calvin Không ..không có gì! Tớ đi trước nha!

Jiro-cười Bye! [không biết gì cả]

Calvin bước đi với tâm trạng đầy lo âu, thấp thỏm, một cảm giác sợ hãi bỗng dâng lên trong lòng...nhưng Cal không biết rằng...điều đó không thể nào qua mặt được..thằng bạn Bu của mình...[thông minh có thừa=___=”]

Chào Bang chủ Calvin Chen, à không...phải gọi mày là Hiyo Sama mới đúng ! Không cần ngạc nhiên khi tao biết số điện thoại của mày, cũng không cần biết tao là ai!

Nếu mày muốn trả thù cho những anh em của mày, hay đơn giản chỉ là không muốn sự thật tám năm về trước phơi bày ra ánh sáng ...thì hãy đến kho hàng số 5 của khách sạn Wi-Chen ngay lập tức... ..Tao đợi mày...

Hẹn gặp lại mày, kẻ giết người!

Calvin bước chân đến nhà kho số 5, một nơi dành để chứa những loại rượu cao cấp của nhà hàng...nên đây là khu vực vắng người...

-Mày muốn gì ? Có giỏi thì ra mặt đi!-Hắn gắt gỏng, đôi mắt vẫn nhìn xung quanh.

-Thật không hổ danh là Calvin! Dám đến một mình thật à ?-Tên sát thủ M từ trong bước ra, khẽ mỉm cười khinh khỉnh dưới chiếc mặt nạ màu đen.

-Bởi vì tao vốn không sợ loại người như mày! Chuyện mày phải trả giá vì tội đánh người của tao, đó là chuyện sớm muộn mà thôi! Thật ra mày định nói gì ?-Cal chĩa súng vào M, vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ. Ngay lập tức, tên sát thủ chạy đến sau lưng của hắn với tốc độ kinh hoàng, khẽ nói vào tai của Cal:

-Tao không tin là mày đã quên đi vụ cháy nổ của tám năm về trước, Hiyo Sama!

-Hiyo Sama của mười năm trước đã chết rồi!-Cal dạt ra.

-Dù mày có cố quên đi chẳng nữa, mày vẫn là Hiyo Sama-một tên GIẾT NGƯỜI! Đồ sát nhân!

-Tao không có! Đó chỉ là tai nạn mà thôi!-Cơn ác mộng một lần nữa như lặp lại trong tâm trí, nhưng hắn vẫn đủ bình tĩnh để kìm nén cảm xúc của mình...Cal bỏ súng xuống trước sự ngạc nhiên của M.

-Tại sao ... Mày không bắn tao?

-Tao đâu có ngu mà kích thích quả bom nổ chậm, mày tưởng tao không biết điều đó à ? Tại sao tao phải cùng chết chung với mày chứ ? Trước khi tao vào thì đã nhận ra cái thích bị cài đặt dở tệ của mày rồi!

-Tao thực sự khâm phục tài năng của mày! Nhưng...Mày..không sợ chết sao ?-M dò hỏi.

-Tao đã xem chết vào tám năm về trước rồi, bây giờ không còn sợ gì nữa!

Cal cười ranh mãnh rồi nhào tới đánh tay đôi với tên sát thủ, một trận chiến không phân thắng bại đã diễn ra, ngay trong giây phút cận kề cái chết ấy...

Tít...tít...âm thanh của quả bom bắt đầu lớn dần...lưỡi hái tử thần dường như đang rình rập họ...

-Calvin! Mau chạy đi!-Bu cố gắng hết sức mình gọi hắn từ phía trên cầu thang.

-Tại sao cậu... ?

-Giờ không phải là lúc để hỏi chuyện này! Nếu cậu không chạy sẽ chết thật đó!

Nhân cơ hội Calvin đang ngạc nhiên vì thằng bạn từ đâu xuất hiện, tên sát thủ dùng dao găm mà mình đã chuẩn bị trước, tấn công hắn...một thủ đoạn của tên tiểu nhân thường dùng...

Phắtttt-Những giọt máu li ti chảy xuống thềm nhà, ngày một nhiều ngày khi con dao vung xuống...

-Tao..thắng rồi!-Tên sát thủ nở một nụ cười đắc chí, rồi vội chạy ra cửa thoát hiểm...bỏ lại Calvin một mình với vết thương trên bụng...

-Tên khốn kiếp...-Bu định chạy theo bắt tên sát thủ, nhưng tính mạng bạn mình vẫn là quan trọng hơn-Cal! Cậu ráng chịu đau một lát...tớ sẽ công cậu đến bệnh viện...

-Không..đừng làm thế...tớ không sao...hãy đưa tớ về nhà.....tớ muốn gặp cô ấy...

Calvin cố hết sức để khuyên Bu, nghe theo quyết định của mình.....những mảnh thủy tinh nhỏ rơi ra..từ trong người của hắn...là mảnh vỡ của sợi dây chuyền màu bạc...

“Phải rồi...Calvin ơi! Mày không được chết...mày phải sống...sống để trả thù...sống vì người mà mày yêu thương...ít nhất là ngay trong lúc này”

... ..

Bùmmm-Tiếng nổ vang lên ngay sau đó...một hầm rượu...một trong những lối kiến trúc độc đáo của nhà hàng..bị tiêu hủy ngay trong chớp mắt...

Biệt thự nhà họ Chen.

Xoanggggg...

Bà Kim-lo lắng Có chuyện gì vậy ?

Satomi-cười Cháu..cháu xin lỗi! cháu làm vỡ đĩa nữa rồi ạ!

Bà Kim Bình thường cháu có thể này đâu! Có chuyện gì sao ?

Satomi Dạ không...cháu chỉ là...

Jiro Bà ơi...bà tha cho cô ấy được không ?-Jiro đứng dựa cửa bếp, ăn mặc một cách dễ thương-áo trắng, quần Jean xanh, không quên mỉm cười ranh mãnh.

Satomi-cười Anh!

Bà kim Jiro thiếu gia! Cậu hai không về cùng cậu à ?

Jiro Hắn còn bận việc...mà hôm nay là ngày nghỉ mà! Bà cho cháu mượn Satomi một chút nha!

Satomi-ngạc nhiên Ồ ? Có chuyện gì hả anh ?

Jiro Anh muốn đưa em đến một nơi! Thôi em thay đồ đi! Anh đợi!

Bà Kim-cười Được rồi, đi đi! Đừng về trễ là được!

Nó vội trở về phòng chuẩn bị, cảm giác bất an chợt dấy lên trong lòng.....-“Tảng băng à...vì sao anh lại nói dối tôi? Thật kì lạ...hôm nay tạo sao mình lại cảm thấy bất an như thế này?”...Còn về phần Jiro, dường như anh chàng đã chuẩn bị kế hoạch đâu ra đấy và đang vừa đợi nó vừa..mỉm cười vui sướng...

-Satomi à! Lần này anh nhất định sẽ để em trở thành bạn gái của anh!

Satomi bước chân xuống cầu thang với chiếc váy màu xanh giản dị, càng làm cho con bé trở nên đáng yêu hơn, nhưng lòng nó thì không vui chút nào...nỗi bất an cứ dấy lên trong lòng...

Satomi Mình đi đâu vậy anh ?-Nó tươi cười hỏi Jiro.

Jiro Lát nữa...em sẽ biết!-Jiro vội nắm lấy tay nó với tâm trạng đầy vui sướng-“Hy vọng lần này sẽ không có ai phá đám mình nữa!”

Ngoài trời không nắng cũng không mưa, nhưng lại là một ngày không tốt lành...

Người hầu 1 Trời ơi! Hết cậu chủ rồi lại tới cậu Jiro...

Người hầu 2 Chịu thua con nhỏ này luôn!

Quản gia Yon..Con nhỏ này...nó định yêu Jiro thật à..còn cậu chủ của tôi phải làm sao đây? ...Cũng tại bà...lẽ ra không nên cho nó đi...

Bà Kim Đây không phải là tại tôi...Nó tự đòi đi mà..Hơn nữa, cậu hai cũng đã có cô Genie rồi!

... ..

Cùng lúc đó...

Bu Cal à..mặt cậu xanh lăm...bây giờ mà về nhà...

Calvin Tổ hiểu tình trạng... của mình hơn ai hết! Hơn nữa...tổ không muốn gặp rắc rối với bọn cớm [cảnh sát]... - Hắn nhẹ nhàng thay chiếc áo đầm máu của mình ra, ngụy trang trong chiếc áo full xanh.[vết thương đã được cầm máu bởi..bác sĩ Bu =__=”]

Bu Nhưng cũng thật kì lạ...Sợi dây chuyền đã đỡ mạng cho cậu đấy ...

Calvin Tiếc là giờ nó đã bể nát mất rồi...cũng không biết ở đâu nữa..

Bu Mạng người quan trọng hơn... nhóc à! Nhưng cậu cũng cần phải đến bệnh viện...

Calvin Tổ không muốn chuyện này bị lộ ra ngoài! Khi đó...chiến tranh giữa hai bang sẽ xảy ra mất...Một bang chủ không cho phép điều đó...

Bu Không biết gọi cậu là ngang bướng hay cứng đầu nữa...

Calvin Dù sao thì cũng cảm ơn..cậu! Người anh em!-Cal khẽ mỉm cười với thằng bạn mình đầy thương tích của mình...một cơn bão dường như đã dứt trong lòng hắn...nhưng điều đó đã nằm ngoài tầm kiểm soát của họ...khi sự việc đã đến tay giới truyền thông...và cả nó...

TIN KHẨN CẤP

SÁNG HÔM NAY TẠI NHÀ HÀNG-KHÁCH SẠN WI-CHEN, ĐÃ DIỄN RA MỘT VỤ NỔ LỚN. HÀNG CHỤC NGƯỜI BỊ THƯƠNG... THEO NGUỒN TIN CỦA CẢNH SÁT LÀ DO CÁC LỰC LƯỢNG KHỦNG BỐ GÂY RA...HIỆN VẤN CHƯA BẮT ĐƯỢC HUNG THỦ...

Jiro Đó...không phải là nhà hàng của Calvin sao? Trời ơi...cậu ấy vẫn còn ở đó...-Jiro sững sờ ngạc nhiên, anh vội buông chiếc mũ bảo hiểm xuống, khi nghe tin khẩn từ loa truyền thanh.

Satomi Anh...nói sao...Calvin ư ?

Jiro Satomi à xin lỗi em...anh phải đến nhà hàng của cậu ấy...xem sao đã...

Satomi em sẽ đi với anh!

Jiro Không được...ở đó bây giờ nguy hiểm lắm! Em ở nhà đợi tin của anh đi!

Satomi Được rồi...anh đi đi...

Jiro vội phóng xe đi, bỏ lại con bé một mình với vẻ mặt lo sợ...lòng chợt thất lại...đôi mắt như nhòe đi...nó không còn tin vào việc mình đã nghe nữa...-Cal à...anh đừng có chuyện gì nha...anh mà chết rồi..tôi biết trả nợ cho ai đây ?...=__=

...

-Nè ... xúi quẩy...sao cô không vào nhà ? Ở đó...lắm bầm cái gì thế...?...-Một giọng nói thân thuộc khẽ vang lên...từ phía sau lưng nó...tiếng nói phát ra từ một con người đáng ghét...một tảng băng lạnh lùng...nhưng hôm nay lại quá đổi dịu dàng...khiến những giọt nước mắt của ai kia...bồng lặn dài trên má...Lần thứ ba nó khóc...không phải vì mẹ...không phải vì Hiyo...mà là vì hắn...

-Tôi tưởng... anh chết mất rồi!-Nó nghẹn ngào trả lời..như không thể làm chủ được lí trí...nó chạy đến ôm lấy Cal...điều mà nghĩ nó cũng chừng từng nghĩ đến...sẽ có một ngày như vậy...

-Sa...tomi...-Cal gọi tên nó vì ngạc nhiên..vì bất ngờ.. vội ghì chặt nó trong bờ vai rắn rỏi của mình...cảm giác vui sướng lại dấy lên trong lòng...quên mất cả vết thương đang rỉ máu...mặc cho bao ánh mắt đang “tha thiết” nhìn tụi nó...

Quản gia Yon-cười gian Cậu chủ muôn năm !

Bà Kim Hừ...Chỉ tội cho cậu Jiro...

... ..

Còn về cặp BuGui thì...

Gui Sa...-Gui từ nhà chạy đến thì thấy họ ***n, nên không dám hó hé gì thêm...

*Bu-lắm bầm * Bu ta một đời thông minh..nhưng điểm này thì...mình quả là thua Cal một trượng... ..

Gui-lo lắng Nè... anh không sao chứ ?

Bu-cười Không sao!

Gui-lạnh lùng Vậy thì gửi lời thăm họ dùm tôi! Tôi đi! (quay đi)

Bu-núu lại Này em nữ đàn ông với tôi vậy à ? Ở lại một chút đi...

Gui-giận Tôi không phải là như những cô bạn gái của anh..dễ dàng đùa cợt...dễ dàng tổn thương...cũng không phải là một trò đùa của anh...

Gui nhanh chóng bước đi, không để Bu nói thêm một lời nào nữa...con bé sợ...mình sẽ yếu lòng trước anh-người mà cô đã từng yêu thương...

-Đây không phải là điều mà mong muốn sao hả Bu ? Nhưng tìm mình...tại sao lại...đau thế này ?-Bu thở dài ngao ngán nhìn đáng Gui quay đi...xa dần..rồi mất hút...

... ..

Trở lại với CalSa...hai người đang an tọa tại phòng hân...

-Cởi ra cho tôi!

-Tại sao tôi phải...

-Nếu anh không cởi thì sao tôi làm được...

-Thì tôi nhờ người khác...

-Anh còn ngại à..dù sao thì tôi cũng thấy tất cả rồi...[thật ra có thấy gì đâu]

-Cô nói gì thế...rõ ràng là...A...

Sau một hồi giằng co, cuối cùng bệnh nhân Cal cũng chịu ngoan ngoãn khuất phục dưới “đại sư” Satomi...để nó băng bó...

Satomi-run Tôi không ngờ...vết thương anh..lại nặng đến như vậy...Tại sao không đi bệnh viện hả ?

Calvin Vì...tôi không thích!

Satomi Anh có..đau không ?

Calvin Vết thương này chẳng nhằm gì với tôi cả...Cũng may là...-Hắn sực nhớ đến sợi dây chuyền...bảo vật vô giá của hắn thì lại..tiếc hùi hụi..sợi dây đã mất mất rồi...

Satomi Sao ?

Calvin Không..không có gì...-Hắn quay mặt đi che giấu khuôn mặt đang đỏ ửng của mình-“Chính là nó..vật giao kết của mình và cô ấy..đã cứu lấy mình...”

Satomi Nè nè..sao anh không dám nhìn thẳng vào mặt tôi vậy ?-Nó cố quay mặt hắn lại một cách bạo lực, nhưng rồi bỗng xấu hổ vì hành động “khiếm nhã” của mình khi hai cặp mắt chột nhìn nhau, con bé im lặng...rồi hắn cất tiếng-xua tan đi bầu không khí ngưng ngừng...

Calvin Tại sao...ban nãy...em lại khóc ?

Satomi-đỏ mặt ...Tôi không khóc..chỉ là ...bụi bay vào mắt thôi...Satomi này..không bao giờ yếu đuối như thế...

Calvin Cô ngốc này..lại còn cố biện minh nữa...hay là..em... đang lo lắng cho tôi ?

Cal nhìn nó với ánh mắt chăm chăm...thành khẩn...Dưới ánh nắng vàng lung linh..của bầu trời xứ Đài, mái tóc lẳng tử của ai kia chột bỗng bỗng khó tả...làm trái tim con bé bỗng đập rộn ràng...Nó không thể đánh...không thể giận...chuyện hắn nói dối...hắn hôn nó...cũng đã không còn cái tay đôi với hắn như hôm nào nữa...Tại sao lại thế này ?

Bựppppp-Con bé “cứu vãn tình hình” bắt cách ném gối vào hắn...

-YA! Em đang hành hạ bệnh nhân à ?

-Tôi không nghĩ anh được cho là bệnh nhân! Tôi còn nhiều chuyện chưa tính sổ với anh đấy...anh nghỉ ngơi đi!-Satomi cố chạy thật nhanh...như để kìm nén thứ tình cảm kì lạ dành cho hắn..kìm nén con tim không chịu nghe lời...và con bé cũng chẳng biết rằng, vị trí của ai kia trong tim mình... đã có sự thay đổi mất rồi...

-Satomi à! Người duy nhất anh không đành lòng bỏ lại trên thế gian này...chính là em đó! Nếu một mai em thực sự ghét Hiyo này...thì anh phải làm sao đây ?

Trời vẫn trong xanh, nắng vẫn vàng, gió vẫn cứ thổi, vì sao lòng người vẫn cứ hoài đau khổ vì những phiền muộn, rào cản vô hình ?

... ..

Cách đó nửa vòng Trái Đất, phía bên kia Đại Dương, có một con người đang mang cảm giác vui sướng trong lòng, đang xen vào đó là những mưu mô toan tính:

-Calvin à! Chỉ còn vài ngày nữa thôi..chúng ta sẽ gặp lại nhau!

11. Chương 11: Nàng Công Chúa Trở Về

Hãy chôn vùi đi những quá khứ khổ đau...

....Nhưng xin hãy giữ yêu thương ở lại...

Vài ngày sau...

Bình minh khẽ soi rọi trên cửa kính, một ngày mới lại vụt đến trên ngôi biệt thự nhà họ Chen...tạo cho mọi người chút gì ấm áp, yên tĩnh...Thế nhưng nó lại bị phá vỡ bởi giọng nói của chủ nhân ngôi nhà...

Calvin-hét Tôi đã nói rồi! Không-là-không!

Satomi-hét lại Sao anh cứng đầu quá vậy hả ? Ở nhà một ngày không chết đâu! Tôi chỉ lo cho vết thương của anh thôi!

Calvin Tôi khỏe hơn em tưởng đó!

Satomi Hừ! vậy thì đánh tay đôi đi! Nếu thua phải nghe lời tôi! (xắn áo)

Calvin-rùng mình Thôi...tôi không đánh con gái!

Satomi-cười Không đánh hay là không dám ?

Bu Hai người có thôi ngay không hả? Ngày nào không cãi nhau thì ăn không ngon à?-Thấy hai bên nhìn nhau với đôi mắt tràn đầy “yêu thương”, Bu ka tội nghiệp [đang buồn tình] đành lên tiếng.

Jiro Thôi đi Satomi! Nếu nó chịu nghe lời em thì chẳng còn là Calvin Chen nữa...-Jiro nằm dài trên chiếc ghế sofa, thở dài ngao ngán.

Calvin Hôm nay tôi sẽ xin về sớm, được chưa ?-Cal cất tiếng đáp trước sự ngạc nhiên của hai thẳng bạn, và sự hài lòng ra mặt của con bé:

-Có thể chứ!-Nó mỉm cười rồi quay đi.

-Đây là Cal mà mình quen hả trời ?-Hai bro cùng thốt lên.

Học viện WK-Canteen.

Nói đến lũ học sinh trong học viện, kể từ vụ việc xảy ra trong nhà kho đến nay, không ai dám hó hé gì đến cô bé nữa, vì họ đã biết rằng-đụng tới nó là đụng đến đại ca Calvin. Chính vì thế mỗi ai trông thấy con bé, họ đều nghiêng mình cúi chào, thêm vào đó là sự sợ hãi tột độ:

Học sinh Chào sư tử!

Satomi-ngạc nhiên Sư..tử ?

Gui-cười Bỏ giở thật! Chỉ mới chuyển đến đã trở thành chị hai rồi! Ghê quá nha!

Satomi-lườm Thôi đi cô!-nhìn học sinh-Mấy người mà còn gọi tôi như vậy thì đừng có trách!

Thế là sau lời “vàng ngọc” của sư tử, tất cả đều bỏ chạy, còn các “bình luận viên” đang theo dõi từ xa cũng không khỏi..rùng mình.

Bu-tặc lưỡi Oh My God! Sư tử Hà Đông tái thế!

Jiro-cười Có khí phách quá!

Calvin-lạnh lùng -...-

Jiro-sực nhớ Nè Bu! Cậu là người có kinh nghiệm trong trường tình...Cậu cho tớ ý kiến đi...Về chuyện con trai muốn tỏ tình thì như thế nào mới thành công ?

Bu Hối đúng người đấy! Tỏ tình...thì cậu có thể tặng bông hồng, sau đó mời cô ta tới nhà hàng lãng mạn, rồi...-Nói tới đây, Bu bỗng cười nham hiểm.

Jiro-tò mò Rồi sao nữa ?

Chưa kịp để Bu trả lời, Hấn chen ngang.

Calvin-dò xét Cậu...tỏ tình ? Với ai ?

*Jiro * Đương nhiên là với Satomi rồi!-Jiro bắt đầu hoang tưởng đến nó, anh chàng cười đắc chí trong khi Cal đang...điên tiết lên.

Calvin Mất cậu đuôi rồi! Cô ta thì có gì tốt chứ! Nghĩ lại xem...Người đâu vừa không xinh đẹp, vừa hung dữ, vừa bạo lực...-Hấn vội tuôn một tràng nói xấu về nó mà chẳng biết được rằng...con bé đang ở sau lưng mình. [đang ở canteen]

Satomi-cắt tiếng Phải! Tôi là người như thế đó!-Nó tức tối đáp, một nỗi buồn dấy lên trong đôi mắt đen lay láy của con bé, khiến ai kia bỗng chột áy náy vì lời nói hờ hững.

Calvin Satomi...anh...-Hấn chột nảm lấy tay con bé, nhưng lại bị nó gạt ra ngay tức khắc.

Satomi Lát nữa nhớ uống thuốc, thiếu gia!-nhìn Gui-Minh đi thôi, Gui!

Gui-ấp úng À...ừ...

Nó nhanh chóng quay đi, bỏ lại ai kia với những nỗi băn khoăn, hối tiếc vì lời nói “không cánh mà bay”.

Gui Satomi à! Bỏ đừng giận vì những lời ban nãy của anh Cal nha!

Satomi Mình không giận vì những chuyện nhỏ nhặt vậy đâu! Bỏ đừng lo...Mà mình muốn đi dạo một lát, bỏ về lớp trước nha!

Gui Mình đi với bỏ!

Satomi Thôi! (lắc đầu)

Gui Vậy chút gặp! Bye!

....

Nó quay gót đến khu vườn xinh đẹp nhất của trường WK, lan tỏa khắp nơi là mùa thơm nhẹ của loài hoa, mang đến cảm giác nhẹ nhàng kì lạ, làm nó quên đi những phiền muộn, những lo âu, dù chỉ là một thoáng mà thôi...

-Đồ tăng băng Cal đáng ghét! Đi chết đi!-Nó cố hét thật to như để trút nỗi giận, rồi lẩn tẩn chạy khắp nơi, mỉm cười thích thú. Đang trong lúc thưởng thức hoa thì bỗng...

-Hi!-Một chàng trai đang nằm trong một góc của khu vườn, lịch sự chào hỏi.

-Chào...anh!-Nó đỏ mặt vì xấu hổ-”Không biết ban nãy anh ấy...có nghe hay không nữa...>

12. Chương 12: Bí Mật Trong Căn Phòng Số 3

Hãy chôn vùi những quá khứ đau thương...

Nhưng xin hãy để yêu thương ở lại...(t.t)

Những đóa hoa bằng lăng nhẹ nhàng đặt trên bàn, tỏa một mùi hương dịu vợi, nhưng đau xót lòng người làm sao...

-Cô ta là người giúp việc ở đây sao anh ?-Genie thở thở khi trông thấy nó, trong bộ đồng phục người hầu, từ từ bê tách trà đặt xuống bàn.

-Phải!-Cal khẳng định, đôi mắt vẫn không quên nhìn con bé, trù mên và tha thiết. Điều này khiến lòng nó chợt quặng đau, nó lảng tránh đôi mắt của hân-“Người hầu ? À phải rồi! Đây chính là vị trí thật sự của mình mà!”. Và đương nhiên điều đó không thể thoát khỏi cảm giác, của một-người-con-gái:

-Trà này mà có thể cho người uống sao ?-“Công chúa” Genie bắt đầu cất giọng oanh vàng, xóa tan đi sự suy nghĩ của nó-Tôi nghĩ cô không cần phải làm nữa, ở đây chỉ tổ chứng mất thôi!-Genie nói tiếp.

-Này! ...-Nó đứng dậy, tức giận nói. [nhiệm vụ của nó là pha trà]

-Satomi! -Hân ngăn nó lại- Genie, cô ấy là người hầu của anh, em không được quyền xen vào!-Cal đồng dạng đáp lời-Ồ đây hết chuyện rồi, em tiếp tục làm việc đi!-Cal giục.

-Vâng, cậu hai!-Nó ngoan ngoãn quay đi với nỗi cảm kích trong lòng.

... ..

-Em không tin cô ta chỉ đơn thuần là người hầu của anh đâu! Em không cần biết giữa anh và cô ta, hai người thực sự có quan hệ gì! Nhưng anh phải biết rằng anh-là-của-em, bây giờ và mãi mãi...-Genie khẳng định.

-Nực cười thật! Cô chẳng là gì của tôi cả, tiểu thư Genie à! Cô mau về nhà đi, tôi còn có việc, không rảnh chơi cùng cô đâu!-Cal lạnh lùng bước đi, rời khỏi căn biệt thự của mình, để lại cô “công chúa” kiêu kì đứng một mình ở đó...khẽ mỉm cười nham hiểm-” Điều đó vĩnh viễn phải là sự thật, không ai có thể thay đổi được đâu, Cal à!” .

Quán bar.

Bu Có việc gì mà gọi tớ ra đây hả ? Tớ bận lắm đấy!-Bu nhăn nhó hỏi, anh chàng ra hiệu cho các cô gái đứng bên cạnh, tạm thời lánh mặt.

Cal “Công chúa” về thật rồi! Cũng tại miệng của cậu! Cái tốt không linh, cái xấu lại linh!

Bu Thật hả ? Không ngờ miệng mình linh ứng như vậy !-Bu cười buồn, và hân đủ thông minh để nhận ra, “tâm trạng” phía sau nụ cười gượng ép đó.

Cal-dò xét Có chuyện gì buồn phải không ?

Bu-trêu Không! À...mà này! Tớ nghĩ ông Ren [phó BC] mong muốn cậu lấy con lão lắm rồi! Hay là lấy quách cho xong!

Cal-quạu Cậu mà còn nói nữa...tớ sẽ ném cậu cho chó ăn!

Bu-sợ A ha...Đùa thôi...mà! Cậu còn nhớ chuyện tớ nói hôm ở bệnh viện chứ ? Về Satomi...

Cal Tớ là thật lòng, yêu một người và muốn đem lại hạnh phúc, bảo vệ cho người đó cả cuộc đời! Tớ sẽ không bao giờ trốn tránh tình cảm của mình. Cũng không bao giờ bỏ cuộc!

Hân nhìn Bu với đôi mắt hết sức nghiêm túc, khiến anh chạnh lòng, nhớ đến lời nói của Gui ban sáng-“Thà đối mặt với sự thật ngay lúc này , còn hơn là trốn tránh!”.

Bu-cười Tớ thật ngưỡng mộ cậu! Tự tin đối diện với tình cảm của chính mình!

Cal-thắc mắc ??? Có chuyện này tớ muốn hỏi...thật ra cậu đứng về phía ai ? Tớ hay là Jiro ?

Bu Phe trung lập!-Bu bỗng đứng dậy, giơ hai tay lên cao mà hét lớn.[bắt đầu xỉn]

Cal Thằng quý!

Cal khẽ phì cười trước hành động ngốc nghếch của tên bạn. Hân lo sợ rằng có một ngày, giữa mình và Jiro, nhất định phải có một trận đấu diễn ra...

... ..

Biệt thự nhà họ Chen.

-Ông ơi! Cháu có chuyện này muốn hỏi...-Satomi đang lau cửa, ấp úng hỏi.

-Chuyện gì ?-Quần gia Tayon nói.

-Cô tiểu thư Ge..nie gì đó là...

-Là vị hôn thê của cậu chủ! Sao thế ?

-À không...cháu chỉ là tò mò thôi...-Nó vội cười trừ để che giấu tâm trạng đầy hỗn loạn của mình-“Vị hôn thê...có nghĩa là...”

-Đừng lo! Ta ủng hộ cháu!-Ông mỉm cười ranh mãnh.

-Ồ ? Ông nói gì thế...

-Ta biết! Cháu thích cậu hai!

-Cháu..không...có!-Nó ấp úng.

-Cháu nghĩ là có thể qua mặt già sao ? Chỉ cần nhìn là cũng đủ biết cháu...thích cậu Cal rồi! Thậm chí là muốn...“chiếm hữu”...

-Hai ông cháu không làm việc mà ở đó...tán dóc hả ?-Bà Kim chen vào.

-Xí!-Ông già quay đi trước khi bà lão “hát”, không quên tặng cho bà một cái nhìn thách thức=“=”.

Còn nó-Satomi thì hết sức sững sốt, bàng hoàng. Nó biết rằng, cho dù có cố phủ nhận đến đâu thì vị trí của hấn trong lòng nó, đã không còn có thể thay đổi được nữa rồi...-“Chúa ơi! Cầu xin người... hãy để Hiyo xuất hiện ngay lúc này...vì con đã dần dần không thể làm chủ được...trái tim của mình mất rồi...”

Hãy chôn vùi những quá khứ đau thương...

Nhưng xin hãy để yêu thương ở lại...”

Một câu nói như vậy, nghe thì rất dễ, nhưng có mấy ai là làm được ?

Trời về đêm, ngôi biệt thự nhà họ Chen lại ảm đạm, lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Trên tầng hai của tòa nhà, có một bóng người đang thao thức, không thể chợp mắt nổi trước cái “tiết trời” như thế...Đó chính là hấn...người dạo quanh khắp nơi trong ngôi nhà giữa đêm thế này, không ngoại trừ căn phòng số 3...và phòng của con bé...tạo một sai lầm không thể nào cứu vãn được...

-Satomi, em ngủ rồi à ?-Cal nhẹ nhàng ngồi kế bên giường của nó hỏi han, nhưng không ai trả lời, nó đã “ngủ”? Hấn đoán là thế-Nếu một mai em biết được sự thật, liệu em có ghét anh không ?

Hấn cười buồn, một “ngọn gió” khẽ xuyên qua những lọn tóc mây, lên trán của nó rồi vội ra đi...biến mất trong màn đêm...trong im lặng...Nó biết điều đó, vì con bé cũng chẳng thể ngủ được với tâm trạng thế này...

-Cal...- Nó dõi theo hấn, từ cửa sổ nhỏ của phòng mình, nhìn theo dáng vẻ quen thuộc, không còn ngang tàn như lúc trước, và có gì đó thật cô đơn...“Có nên gọi hấn không ?”-Nó tự hỏi lòng mình.

Cạchhhhh-tiến động khẽ vang ở tầng trên, một ngọn gió quá mạnh khẽ “chạm” vào cánh cửa, là một cánh cửa không khóa...là căn phòng số 3...

Trích:

“Thứ ba: dù tò mò hay là bất cứ việc gì, cô không được bén mảng đến căn phòng số 3, nếu không tôi cũng không bảo đảm tính mạng cho cô! RỒ CHƯA ????” (chap 4)

Lời nói của quần gia Tayon mới hôm nào, còn vang vọng trong đầu của nó...Thế nhưng, đã không còn kịp nữa rồi...sự tò mò đã lấn áp đi tất cả...như một sự sắp đặt của Chúa trời, chính vào đêm nay...nó phải bước qua cánh cửa đó...

Kéttttttttttt

Cuối cùng, con bé cũng không chiến thắng được sự hiếu kì của mình, nó đã vào căn phòng đó...một căn phòng khá cũ và tối tăm...Trước mặt nó là một căn phòng treo toàn ảnh của chủ nhân tòa nhà-ông Chen và vợ ông [nó đoán thế]

-Thì ra hần đẹp trai như vậy là thừa hưởng gen của bố mẹ-Nó phì cười khi thấy họ-một gia đình quyền quý và xinh đẹp, nhưng có gì đó rất thân quen. Sau khi ngắm các bức ảnh, nó đặt mắt tới một vật khác-một cuốn allbum khá cũ, nhưng được giữ gìn cẩn thận, đặt trên chiếc bàn bằng gỗ mun...

-Đây là đời tư người ta, mày không thể đâu Satomi à...-Lý trí và sự tò mò bắt đầu giằng xé tâm tư của con bé...Đường như “ma xui quỷ khiến”, nó không thể dừng lại được nữa và bắt đầu giở cuốn allbum ra-Bí mật của căn phòng số 3 là ở ngay đây...

Cạchhhhhhh...

Cuốn allbum từ từ rơi xuống sàn nhà, vượt khỏi tay nó với sự ngỡ ngàng, sửng sốt và bàng hoàng khi con bé giở trang đầu tiên. Là một bức ảnh quá đỗi quen thuộc...vì người trong ảnh chính là nó...và Hiyo...hồi ức khi xưa lại hiện về...

”-Satomi à! Nếu một ngày không có anh ở bên cạnh, em hãy giữ tấm ảnh và sợi dây chuyền này...đó chính là đính ước của hai ta...một bảo vật chỉ có anh và em...mới có mà thôi...

-Vâng! Em hứa!”

-Một “bảo vật”...chỉ anh và em mới có...

Satomi đắm chìm vào suy nghĩ, trong màn đêm tĩnh mịch...tối tăm và u uất, nhưng có chút len lỏi của ánh sáng...đủ để con người biết được sự thật...dù chỉ là nhỏ nhoi mà thôi...

Trích:

Nếu một mai em biết được sự thật, liệu em có ghét anh không ?

13. Chương 13: Dối Lòng

”Điều đau lòng nhất trên Thế Giới này, không phải là khi mất đi người mình thương yêu...

Mà là khi ở bên cạnh anh , em không nhận ra rằng...

Anh là người em yêu...”

Những cơn gió khẽ lùa vào cửa sổ, mỗi lúc một mạnh hơn, dự đoán rằng một cơn bão sẽ vụt đến...mạnh hơn bao giờ hết...

-Tại sao anh lại lừa dối tôi ? Tại sao vậy ?????-Nó hỏi trong làn nước mắt.

-Satomi à..anh...-Hắn cố níu kéo con bé lại, nhưng lại bị nó gạt ra với đôi mắt đầy căm hận.

-Đồ lừa gạt! Đồ sát nhân! Tôi hận anh! Bây giờ và mãi mãi...

mãi mãi.... ..

... ..mãi mãi

... ..

Calvin giật mình tỉnh giấc, mồ hôi tuôn như mưa, sau vài giây suy nghĩ, hắn bắt đầu đảo mắt nhìn xung quanh...trong căn phòng chỉ có hắn và Bu-“Thì ra chỉ là mơ !”-Cal thở phào nhẹ nhõm, và điều đó chẳng thể nào qua mặt được Bu.

- Cậu mà cũng có ngày gặp ác mộng sao ? Hay là...ban ngày làm gì sai trái...ban đêm mới gặp ác mộng ?-Bu nằm phệt trên ghế sofa, nhoeo miệng cười.

- Không chỉ là một giấc mơ bình thường thôi! Nhưng...sao tớ lại ở đây ?-Cal chợt hỏi khi nhận ra mình đang nằm trong phòng của Bu, và bộ quần áo đang “yên vị” trên người hẳn cũng là của thằng bạn.

- Thế hôm qua ai kia nửa đêm tới nhà tớ, rồi một mình “xơi” hết mất chai rượu vang...lắm nhảm đủ thứ chuyện, cái gì mà “Bù à! Nói hay không nói đây ?”, ói lên mình của tớ rồi chiếm trọn cái giường của người ta luôn hả ?-Bu bắt đầu hỏi tội.

- Vậy à...thế tớ còn nói gì khác... ngoài “nói hay không nói” ?

- Không...Mà ban nãy thằng Jiro vừa gọi cho tớ! Nó khoe sáng nay Satomi tới nhà nó và Gui, rồi nó rủ con bé đi chơi ...chỉ hai người...ra biển gì đó...

Note: Gui và Jiro là anh em họ, hiện đang ở chung một nhà.

- Cái gì ? - Hẳn đứng phắt dậy-Sao Satomi lại ở nhà Gui...rồi cùng nó...ra biển ? mới 5g sáng...

- Chỉ hai đứa!...tớ không biết nhưng một trai một gái đi chơi thì...dù thằng Jiro khờ đến đâu...thì nó cũng là một tên con trai...- Bu mỉm cười gian xảo rồi bắt đầu hoang tưởng, trong khi Cal đang điên tiết lên. Hẳn định chạy một mạch về nhà, thế nhưng khi nhìn lại bộ đồ “kì hoặc” trên người, hẳn đành hạ giọng với tên bạn ...

- Bu ! Cho tớ mượn thêm một bộ quần áo nữa đi...bạn tốt !

— — — — —

Cùng lúc đó...

Satomi-buồn Xin lỗi ! Mới sáng sớm mà Gui nó phiền anh...cùng em ra đây thế này...

Jiro Em ngốc quá ! Anh không thấy phiền đâu, cô bé à!- Jiro nhẹ nhàng vuốt tóc nó, khiến con bé dạt ra, không phải là sợ...mà vì điều đó làm liên tưởng đến ai kia...

Satomi Không khí ở bãi biển thật dễ chịu, phải không anh ? - Nó lảng sang chuyện khác.

Jiro-thắc mắc Satomi à...tại sao sáng nay em lại ở nhà Gui...không phải em đang làm việc ở nhà Cal sao ? Có chuyện gì à ?

Satomi-cười Em chỉ là đến chơi với nó thôi ! Không có gì đâu !

Jiro Vậy à...-Jiro sực nhớ một điều quan trọng, anh mở cốp xe ra và đưa cho nó một hộp quà đã chuẩn bị từ vài ngày trước [mấy ngày mà bị phá đám]-Tặng cho em !

Satomi-bối rối Ồ...sao anh lại

Jiro Em cứ nhận cho anh vui ! Dù sao em cũng cần phải liên lạc mà...điện thoại của em lần trước đã...-anh gọi ý món quà là gì, chắc mọi người cũng biết “==”

Satomi Nhưng...như vậy em ngại lắm...

Jiro Nhận đi, cho anh vui có được không ?

Nó khẽ gật đầu với Jiro. Buổi sáng hôm nay thật ấm áp, xua tan đi những nỗi buồn, phiền muộn của con người, dù chỉ là trong giây lát. Nhưng chỉ một nụ cười của con bé, có thể làm cho lòng của Jiro vui sướng, nhưng cũng đủ để làm trái tim ai kia tan nát...phía trên ngọn đồi, khi nụ cười đó chẳng thuộc về mình...

— — — — —

Học viện WK.-Hội trường.

Nữ sinh 1 Nè tin nóng hổi đây! Satomi và Jiro chính thức công khai quan hệ đấy!

Nam sinh Anh hai với chị hai, xứng quá rồi còn gì ! Tin này mới là “hot” nè, lát nữa “Vương tử” và “công chúa” trong “truyền thuyết” sẽ chuyển đến trường của mình đấy!

Nữ sinh 2-cười “Vương tử” từng đạt học bổng ở Mỹ, là anh trai của Bu, đúng không ?

Nam sinh 2-mơ màng Chính xác ! Ngoài ra còn có cô “công chúa” xinh đẹp, hoa khôi trước đây là học viện WK đấy!

— — — — —
Satomi-nằm dài trên bàn Sao mấy người này nhiều chuyện quá vậy...nói gì nói hoài không cho người khác ôn bài gì hết!

Gui Bờ còn nói nữa! Sáng sớm mới 5h tới nhà mình, có chuyện gì đúng không ? Hay là...cãi nhau với Cal ?

Satomi -...-

Gui-nghe ngờ Tổ..đoán trúng rồi chứ gì...

Satomi không trả lời nhỏ bạn, vì nó biết rằng, đó là sự thật. Nó chẳng muốn nhìn thấy khuôn mặt đó, giọng nói đó...Nó sợ phải đối diện với hắn...-“Trốn tránh không phải là cách giải quyết đâu! Satomi à...mày phải hỏi người ta cho ra lẽ...nhất định phải hỏi...”-Nó đắm chìm trong suy nghĩ mong lung, với những câu hỏi không ai trả lời...

-Các em! Hôm nay lớp chúng ta có một học sinh mới ! Hãy tự giới thiệu về mình đi, Genie!

Tiếng cô giáo bỗng xua tan đi những ý nghĩ trong đầu nó...Và rồi học sinh mới bước vào lớp, không phải ai khác àm chính là “cô công chúa Genie”...

-Tôi là học sinh mới, tên là Genie Zhou-gọi tôi là “công chúa Genie” là được !-Genie cất tiếng, đôi mắt vẫn nhìn nó, đầy thách thức - Em muốn ngồi ở chỗ đó! - Cô chỉ vào trống đối diện Satomi, tất nhiên là cô giáo phải đồng ý.

-Láo toét thật! tưởng mình là công chúa thật à ?-Các học sinh nữ bắt đầu xì xào, nhìn cô với vẻ mặt đầy khó chịu-trừ nó, con bé vẫn xem như không có gì xảy ra.

-Ôi xinh đẹp quá! Chết mất thôi! - Các học sinh nam mơ màng.

Các đó một tầng lầu, cũng xảy ra một tình trạng tương tự...nhưng đó là với Danson Tang.

-Chào mọi người! Tôi là Danson Tang, lý do tôi muốn trở về đây là có thể đoàn tụ với em trai của mình! (nhìn Bu) và kết bạn với Calvin! (nhìn Calvin)

-Người ta đang nói hai cậu kìa...-Jiro trêu.

-Đẹp đi!-Bu và Cal đồng thanh quát.

— — — — —
Tan học.

- Anh yêu ! Có chuyện này em muốn nói với anh ! - “Công chúa” Genie đứng trước cửa lớp hắn, gọi vào trong sự tò mò của mọi người.

- Đừng có tùy tiện kêu tôi như vậy !... Mọi người về hết đi !- Hắn tiến lại phía Ge, quát lớn.

- Vậy tớ cũng về nha! Bye!-Bu vỗ vai hắn, tỏ vẻ thương hại.- Đi thôi, Jiro!-anh chàng nói tiếp.

Sau khi “tất cả” đã đi khỏi, cô bắt đầu lên giọng.

Ge Anh yêu ! Ngày mai nhà em mở tiệc mừng em trở về! Với tư cách là Bang chủ, anh phải đến đó!

Cal Tôi biết rồi! Nếu không còn chuyện gì nữa, thì tôi về đây!-Cal lạnh lùng quay đi, nhưng đã bị Genie níu lại, cô ôm chầm lấy anh...

- Tại sao lúc nào anh cũng lạnh lùng với em...em đã làm gì sai chứ ?

Trong khi đó...

- Satomi...bồ định đi đâu thế ?

- Mình còn có việc ...bỏ về trước đi...tôi gấp!-Vừa dứt lời, con bé vội chạy thật nhanh, để tìm câu trả lời mà nó mong muốn...

Quay trở lại với Calvin...

Ge Từ trước giờ em vẫn rất cố gắng...để trở thành một người xứng đáng với anh! Nhưng tại sao từ nhỏ tới lớn... anh không bao giờ để tâm đến em, dù chỉ một lần ?

Cal Tại sao ư ? Bởi vì tôi không yêu cô ...một con quái vật mang vẻ ngoài của một “công chúa” xinh đẹp...-Hắn dạt Genie ra khỏi người mình.

Ge Là vì Satomi ? Anh đã yêu cô ta rồi có phải không ?

Cal ...chưa kịp để Cal nói gì, Genie hôn anh.....trong sự ngạc nhiên, bàng hoàng của ai kia...và những người “có mặt” tại đó....

-Đừng rời xa em...có được không ?-Genie hạ giọng.

Cạchhhh...-Cả hai chợt quay sang tìm nguyên nhân phát ra tiếng động...Đó chính là nó...

Satomi Xin lỗi..tôi không cố ý làm phiền hai người!- Nó cất tiếng trong khi hai tay đang run rẩy, nở một nụ cười gượng gạo rồi bỏ chạy.

Cal Sa...-Hắn hoảng hốt chạy theo con bé.

Ge Đừng đi...anh!-Genie cố níu kéo bằng giọng nói ngọt ngào. Nhưng điều đó không đủ để ngăn Cal lại, anh đã rời khỏi tầm mắt của cô...thật xa...

-Xin lỗi! Anh không cố tình nghe trộm ! -Sau khi hắn đi khỏi, Danson từ ngoài cửa bước vào - Nhưng như em đã thấy... Cal thật sự chẳng xem em ra gì cả ! Bây giờ bỏ cuộc vẫn còn kịp...-Anh khuyên Genie.

-Em sẽ không từ bỏ một cách dễ dàng như thế !-Cô khẳng định chắc nịch...như nghĩ ra điều gì đó, cô bỗng nhìn Dason, mỉm cười nham hiểm - Danson à ! Nếu em có chuyện gì nhờ anh, chắc chắn là anh sẽ không từ chối, có đúng không ?

- Satomi khoan đã...-Hắn níu lấy tay con bé, nhưng lại bị nó dạt ra...y hệt như cơn ác mộng ban sáng...

- Tại sao...anh lại đuổi theo tôi làm gì ? Anh định dẫn mặt tôi...nói tôi phá đám hai người, có phải không ?

- Mọi chuyện không như em đã nghĩ...thật ra...

- Tại sao phải giải thích với tôi ? Tôi là gì của anh hả ?-Nó nhìn hắn với đôi mắt dò hỏi-Có phải anh đang giấu tôi chuyện gì không ?

- Sao ...em lại hỏi vậy ? - Hắn buông nó ra một cách lúng túng, có chút gì nghi ngờ rằng-bí mật của mình đã bị bại lộ.

- Trả lời tôi đi...thưa ngài Hiyo Sama! - Nó nhìn hắn , như đợi chờ một câu hỏi, đã có câu trả lời trong đôi mắt của ai kia.....

Mây đen phút chốc bỗng kéo đến trên bầu trời. Báo hiệu một cơn mưa đang ùng ục kéo tới ...day dằng hơn bao giờ hết.....

-Trả lời tôi đi...thưa ngài Hiyo Sama! - Nó lặp lại một lần nữa, trong khi hắn đang thần thờ vì ngạc nhiên, bàng hoàng, nhưng vẫn thể thốt lên lời.

-Em đã biết hết tất cả... rồi sao ?-Hắn hạ giọng.

-Là..thật ư ?-Satomi ghen ngào hỏi.

-Anh...đã định ...

-Có phải là khi tôi làm việc ở nhà anh, anh đã biết...-Nó ngắt lời.

-...- Hắn không trả lời, nhìn con bé với ánh mắt buồn xa xăm.

-Trả lời tôi đi!-Satomi nói như hét vào tai hắn, đôi mắt như mong đợi một điều gì.

-P..hải !-Cal miễn cưỡng trả lời. Lòng con bé chợt thất lại vì đây không phải là câu trả lời mà nó mong muốn.

Chátttt-Nó tát thật mạnh vào đôi má của ai kia. Đau rát. Hắn không chống trả, không nói gì, nhưng lòng đau đến lạ kì. Đôi mắt trong sáng của nó hôm nào bỗng nhoe nước...khiến ai kia đau thất.

-Anh có biết cảm giác khi đang chìm đắm trong hạnh phúc, bỗng bị người mà mình yêu thương, tin cậy bỏ rơi ? Rồi lại lừa dối mình ? Nếu anh nghĩ làm như vậy...có thể khiến tôi đau khổ, thì anh đã thành công rồi đó! Giải lắm!...Đồ dối trá! Đồ tồi! Đồ lừa gạt! Cả đời này tôi cũng chẳng muốn gặp anh nữa!

Nó quay đi, cố bước thật nhanh như để che giấu đi, những giọt nước mắt cố gắng kìm nén, giờ đã lăn dài trên má. Cái cảm giác bị người mà mình yêu thương, chờ đợi hơn tám năm trời bỏ rơi, lừa dối, nay sao lại đau như thế này ? Nhưng nó chẳng biết rằng, cảm giác phải che giấu tình cảm, những lời giải thích chẳng thể nào nói được lại đau không kém.

-Không sao đâu, Cal! Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi!-Hắn tự trấn an mình.

Biệt thự nhà họ Gui

Nói về Gui, từ khi gặp Bu tới giờ, con bé không có lúc nào vui. Càng cố quên Bu, quên đi nụ cười và ánh mắt tha thiết ấy, thì cô lại càng nhớ anh hơn....-“Chính anh là người bảo rằng hãy chia tay, nhưng giờ tại sao lại làm em dao động như thế...Tại sao vậy Bu ?”-Gui nằm dài trên giường với những nỗi lo âu, thương nhớ, và chẳng thể nào chợp mắt được.

Cốc..cốc..cốc...-Tiếng gõ cửa hồi hã, cắt ngang dòng suy nghĩ của nó...

-Vào đi ! - Cô gọi.

-Satomi có ở đây không ? - Jiro hỏi.

-Không! Sao anh lại hỏi thế ?

-Anh gọi cho cô ấy, nhưng không ai trả lời. Nhà Cal cũng không thấy, họ bảo là cô ấy chưa về. Anh cũng gọi cho Cal, hắn tắt máy rồi ! Cô ấy có thể đi đâu đây ?-Jiro dăm chiêu suy nghĩ.

-Thôi rồi! Satomi vừa đến Đài Loan, nó chưa mấy thạo đường...đi lạc thì khổ! Thôi để em đi tìm nó thử xem!-Cô ngồi dậy và bắt đầu chải tóc, không để ý đến Jiro và vị khách..phía sau lưng anh-Anh gọi dùm em tài xế Chan đi!-Cô giục.

-Đi xe anh đi! Như vậy sẽ nhanh hơn!-Vị khách “lạ” vui vẻ cất tiếng, đó chính là Bu.

-Uhm!-Gui giật mình rút cả lực xuống đất, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh.

Cách đó khá xa, một Quán Bar thuộc khu vực Hắc Long Bang.

-Anh chàng đẹp trai, lần đầu đến hả ? - Một tên ..con trai tựa người vào hắn, mỉm cười gian xảo.

-Cút ngay thẳng bóng! Trước khi tao nổi nóng! - Cal gằng giọng - Cho tôi thêm một chai rượu Wicky! Nhanh lên!-Hắn giục tên bồi bàn, đôi mắt vẫn không nhìn về “anh” ta.

-Anh thật là người có cá tính! Rất giống ba của em! Mình đi chơi nha anh!-Một lần nữa, “anh” ta lại nũng nịu, về vãn Cal =__=

-Đừng chạm vào người tôi!- Hắn quát trong cơn say rồi bỏ đi.

-Làm gì mà chảnh dữ vậy ...tưởng mình là ai ? - Anh chàng tức giận, ra hiệu cho bọn đàn em, khoảng vài chục người ra mặt.-Đánh nó cho ta! Cho đến khi không còn ai có thể nhận ra hắn nữa...

-Vâng! “Tiểu thư” !-Bọn đàn em ngoan ngoãn vâng lời, bắt đầu lấy vũ khí của mình và bao vây lấy Cal.

-Tên kia! Xem ra số mày tận rồi! Tụi tao hôm nay sẽ “chăm sóc” khuôn mặt đẹp trai của mày !

-Nếu tụi mày không muốn chết thì tránh ra cho tao!-Hắn cười khinh, không quên nấp rượu.

-Mày là ai mà dám láo thể hả thằng kia ?

-Đại ca! Nhìn mặt tên này quen quen...nhìn giống giống Bang chủ của Thổ Long Bang quá...-một tên trong bọn nói nhỏ.

-Mày nói thừa! Một Bang chủ lại đi một mình, say xỉn như tên bợm rượu thể kia à ? Hơn nữa tao nghe nói hắn “xí trai” lắm, không đẹp trai thể đâu! Không nhiều lời nữa...tụi bây! Đánh nó cho tao!

Tên đầu đàn vừa dứt lời, bọn đàn em khí thế xông vào Cal, trong khi cô tiểu thư đang cười đắc chí:

-Dám sỉ nhục “đại tiểu thư” của Hắc Long Bang, xem ra nhà ngươi tới số rồi! [lưu ý: tên này là con trai=___=”]

Trở lại với Satomi...

-Mẹ ơi ! Con muốn ăn kem!-Một cậu bé ở công viên, đang nũng nịu đòi mẹ mua kem.

-Ăn nhiều sẽ bị nóng đấy! Con à!

Nhìn thấy cảnh tượng đó từ xa, lòng con bé chợt nao lòng.

-Mẹ ơi! Giờ mẹ ở đâu ? Con nhớ mẹ lắm! Nếu thời gian có thể quay trở lại...con thà không để mẹ đi..và thà rằng..chẳng gặp Hiyo..để hôm nay không phải buồn như thế này...-Nó than vãn.

“Tìm em đi, Cal! Hãy giải thích với em rằng...tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi...xin anh đấy!”

Nhìn dòng người qua lại, mỗi lúc mỗi thưa dần. Lòng nó lại dấy lên nỗi buồn xa xăm. Chợt đặt mắt phía bên kia đường. Con bé bỗng thấy lòng mình ấm lại. Một nhà hàng truyền thống Nhật Bản. Thế nhưng...

-“Nhà hàng sushi Ishihara” ? “Ishihara” ? Chẳng phải là họ của mình sao ?

Nó tiến gần tới nhà hàng, với sự ngạc nhiên trong lòng. Định mệnh một lần nữa lại trêu đùa số phận của những con người...với những câu trả lời, những đáp án mà họ không thể nào ngờ tới được...

”Điều đau lòng nhất trên Thế Giới này, không phải là khi mất đi người mình thương yêu...

Mà là khi ở bên cạnh anh , em không nhận ra rằng...

Anh là người em yêu...”

Trời một tối dần trên đại lộ Re-vơ, khu vực của Hắc Long Bang. Ở đó, người ta có thể tìm thấy mọi thứ, quyền lực, địa vị, cả sự chết chóc, nhưng không bao giờ tìm thấy tình yêu...

-Đã lâu không thấy sáng khoái như vậy !- Calvin tựa người vào gốc cây với bộ mặt say xỉn , trong khi ngay dưới chân mình là những kẻ đã bị hắn đánh bại.

-Thằng này mạnh quá!-Tên cầm đầu vừa ca cẩm vừa ôm vết thương của mình-Chạy đi tụi bây!-Hắn giục những tên còn lại rồi cố chạy thật nhanh, bỏ lại “anh tiểu thư” đang đứng nhìn từ xa...

-Oh My God! Đẹp trai quá=___=”!-Anh thốt lên rồi khẽ mỉm cười.

Không gian một lần nữa lại trùng xuống. Ngoài đường, người người vẫn qua lại, nhưng không ai dám lại gần hắn, họ nhìn hắn chỉ với nửa con mắt và có chút gì đó sợ hãi...

-Mẹ ơi! Anh kia đang chảy máu kia...-một cậu bé chỉ tay vào hắn.

-Đừng nhìn...đi thôi con! Thứ dân giang hồ như thế tốt nhất là đừng lại gần...-Bà mẹ khẽ nói vào tai con rồi nhanh chóng bước đi. Nhưng đủ để hắn nghe thấy tất cả. Những cơn gió của trời đêm thổi nhẹ nhàng vào mái tóc ai kia. Một cơn mưa bất chợt vụt đến, “chôn” vùi đi những giây phút yếu lòng của con người, đưa họ trở lại với thực tại.

-Mưa lớn như thế này...trời lại tối...Satomi sẽ làm sao đây ? ...- Hấn đứng phắt dậy, dùng tay gạt đi vết máu ở khóe miệng rồi nhanh chóng phóng xe đi.

”Đứng trong mưa

Cố quên mọi thứ nhưng vô ích

Vẫn nghe thấy tiếng trái tim mình đập

Giữa phố xá đông người

Có bao nhiêu người trên thế gian này

Nhưng tôi có thể tìm được một người như em ở đâu ?”

— — — — —
*BuGui

-Trà chanh của em này! Uống xong rồi ta sẽ tìm tiếp!-Bu đưa cho Gui, không quên nở một nụ cười thân thiện.

-Anh..vẫn còn nhớ sao ?-Cô thắc mắc.

-Làm sao anh có thể quên được ! - Bu khẳng định rồi bước vào xe, trong sự ngỡ ngàng, và có chút cảm động của con bé.

-Cũng muộn rồi! Chúng ta tìm tiếp đi, em nghĩ Satomi chỉ ở gần đây thôi!-Cô lảng sang chuyện khác.

-Uhm!-anh miễn cưỡng lái xe đi, trong lòng có gì đó luyến tiếc.

”Có gì đó thì thầm bên tai và nói với anh rằng

Anh đang cô đơn phải không?

Anh không cô đơn, em sẽ ở đây với anh

Tuy chúng ta ở xa cách nhau

Tâm hồn em luôn ở bên cạnh anh

Anh đang cô đơn phải không?

Em đang ở đây với anh

Tuy chúng ta đã xa nhau

Trong tim em luôn luôn có anh

Anh đang cô đơn phải không?

Đơn độc

Ôi, tại sao?”

— — — — —
*Satomi

-Xin lỗi cô ! Nhà hàng chúng tôi đã đóng cửa...-Chưa kịp dứt lời, “anh phục vụ” hết sức ngạc nhiên khi thấy nó-Là em à..Satomi ?

-Đại...sư Danson ?-Nó mỉm cười khi nhận ra anh, chàng trai mà nó gặp ở vườn hoa hôm nọ.

-Bạn con hả ?-Mẹ anh bước ra hỏi.

-Vâng! Đây là người bạn đầu tiên ở trường mới của con !-Anh giới thiệu.

-Chào bác, cháu là Satomi !-Nó lễ phép cúi chào.

-Sa..tomi ?-Bà tỏ vẻ sững sốt.

-Vâng !

-Danson ! Con vào cho mẹ hai tách trà đi!-Bà giục.

-Vâng!-Anh trả lời.

Ngay khi Danson vừa bước đi, bà bắt đầu dò hỏi con bé.

Mẹ Dan Con là người Nhật, có phải không ?

Satomi Vâng...thế bác cũng là người Nhật à ?

Mẹ Dan Uhm!

Satomi-vui sướng Thật ạ ? Không ngờ giữa nơi xứ lạ quê người như thế, con lại gặp đồng hương...

Mẹ Dan-thắc mắc Thế... con sang Đài Loan cùng gia đình à ?

Satomi Không ạ ! Con là du học sinh ! Vừa mới đến Đài Loan gần một tháng thôi!

Mẹ Dan-cười Con thật đáng yêu, bác cũng đã từng có một đứa con gái bằng tuổi con như thế!-Nói đến đây, lòng bà chạnh buồn.

Satomi-ngạc nhiên Đã từng ?

Bíp..bíp...-tiếng chuông điện thoại của nó bỗng vang lên, cắt ngang cuộc đối thoại.

-30...cuộc gọi nhớ ?-Nó ngạc nhiên-Anh Jiro...sao mình không biết thế này ? [lúc buồn thì còn biết gì nữa =___=']. Nó lẩm bẩm rồi vội gọi cho Jiro-Xin lỗi anh..em không biết...em ở đâu hả..à...

Mẹ Dan-thắc mắc Có chuyện gì sao ?

Satomi-bối rối Xin lỗi...bác ! Cháu phải về ngay ạ ! (đứng phắt dậy)

Danson-cười Uống rồi hẳn đi, cô bé!

Satomi Uhm... dạ thôi được rồi ! Xin lỗi đã làm phiền hai người ! (cúi chào)

Mẹ Dan Vậy chừng nào rảnh thì con ghé sang chơi nhé !

Satomi Vâng ạ !-Nó nhanh chóng bước đi, mà quên mất lý do mà mình đến nhà hàng đó, một nơi xa lạ mà vô cùng thân thuộc với con bé...

-Cô bé đó học cùng lớp với con à ?-Mẹ Dan hỏi.

-Dạ không ! Là đàn em dưới lớp của con ! Sao vậy mẹ ?

-Không! Không có gì...mà ngày mai ...buổi tiệc của Genie có lẽ mẹ không đi được, mẹ sứt nhớ mình có một việc rất quan trọng, con đi một mình được không ?

-Vâng !-Anh miễn cưỡng đáp rồi quay đi. Nhìn con bé từ xa, lòng bà bỗng dấy lên một nỗi niềm kì lạ. Một tình cảm, sự luyến tiếc và thương nhớ, bỗng vụt đến...-“Trời ơi...không lẽ...con bé chính là...”

Công viên

Jiro-lo lắng Satomi à! Từ chiều tới giờ anh tìm em mãi, em đi đâu vậy ?

Satomi-cười Dạ... em đi dạo !

Jiro Vậy à ? Thôi muộn rồi...anh đưa em về nhé! (khởi động xe)

Satomi Không...xin anh! Đừng đưa em về đó...em không muốn!- Nó năn nỉ.

Jiro Có chuyện gì sao ?-Jiro thắc mắc hỏi, nhưng con bé không trả lời-Vậy...anh đưa em về nhà anh...và Gui nhé!-Anh gọi ý.

Satomi-gật đầu -...-

Chiếc xe phóng nhanh trong màn đêm. Ngược chiều với xe Jiro, là một chiếc xe màu đen, nó cũng đang tìm kiếm ai đó...nhưng là trong vô vọng...

...[vừa nói vừa lái xe]...

-Cám ơn anh!-Nó khẽ nói vào tai Jiro.

-Nếu muốn cám ơn anh, thì em làm..bạn gái anh nhé ! - Jiro đỏ mặt.

-Sao cơ ?-Nó ngạc nhiên, như thể không tin vào điều mình vừa nghe thấy.

-Anh nghiêm túc đấy !-Jiro khẳng định trước sự lúng túng của con bé. Satomi biết, nếu làm bạn gái của anh, con bé sẽ là người con gái hạnh phúc nhất trên thế gian này. Nó biết điều đó hơn ai hết. Thế nhưng...tình yêu đâu chỉ đơn giản như thế, nhất là khi trái tim của nó đã bị ai kia cướp đi mất rồi.

-Cám ơn anh, Jiro ! Cám ơn anh vì đã yêu mến em, luôn ở bên cạnh che chở..bảo vệ em những lúc đau khổ, buồn bã nhất ! Nhưng...em xin lỗi...em không thể dối lòng mình !-Nó cười buồn. Con bé nghĩ rằng, đây chính là lúc thích hợp để nói ra điều này, vì nó không muốn làm tổn thương đến anh, chàng trai tốt bụng, dịu dàng nhưng đã đặt trái tim không đúng chỗ. Đối với nó, anh đơn thuần chỉ là một người anh trai mà thôi.

-Sa..tomi...- Anh sửng sốt. Lòng chợt đau thắt khi nghe lời từ chối của con bé - Là Calvin..người bạn thân nhất của anh, có phải không ?-Jiro dò hỏi, anh đủ thông minh để nhận ra điều đó. Trong phút chốc, khuôn mặt anh bỗng trở nên lạnh lùng đến đáng sợ. Nhưng con bé không trả lời, vì nó biết đó là sự thật mà mình không muốn để ai biết được, nhất là anh. Cả hai không nói thêm một lời nào nữa khi chiếc xe lăn bánh đến biệt thự nhà họ Gui. Mưa vẫn rơi. Gió vẫn thổi. Nhưng hôm nay sao lại làm đau xót lòng người đến như vậy ?

“Cám ơn thượng đế đã ban cho con người anh trai tốt bụng ! Cầu xin người hãy cho anh ấy được hạnh phúc! Jiro à, nếu không có Hiyo...không có Calvin ...thì có lẽ em đã yêu anh rồi!”

Nó đắm chìm vào những suy nghĩ mong lung. Đêm nay nó bỗng nhớ ai kia thật nhiều. Nó muốn nghe giọng nói ngang tàng, muốn nhìn thấy vẻ mặt kiêu ngạo, muốn nép mình trong vòng tay ấm áp của anh-Người con trai mang đến cho nó hạnh phúc, niềm vui và cả sự đau khổ ...nhưng dù là quá khứ hay hiện tại, thì cũng chẳng ai có thể thay thế được, vị trí của hắn trong tim nó ...Nói ghét hắn. Nói hận hắn. Điều đó chỉ là dối lòng mà thôi...

14. Chương 14: Quá Khứ Của “hiyo”

Gần tám năm về trước...tại một vùng quê Nhật Bản...

-Này cháu bé ! Cháu có muốn trả thù cha mình không ?

-Sao ...

-Chỉ cần nói có...hay là không !

Một người đàn ông đã nói với tôi như thế. Với sự non nớt của một đứa trẻ chưa trưởng thành, một đứa trẻ vừa mất mẹ và bị người cha bỏ rơi, nơi xứ lạ quê người suốt hai tháng trời, tôi đã đưa ra câu trả lời-mà cả đời phải chịu sự dằn vặt của bản thân-Tất nhiên là có !-tôi đáp.

-Được ! Ta sẽ giúp cháu ! Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời của ta !-Người đàn ông khẽ mỉm cười nham hiểm, bộ ria mép của ông ta khẽ rung lên. Tôi không biết ông là ai, vì sao ông lại biết lai lịch của tôi, nhưng tôi chỉ hiểu một điều đơn giản-ông thực sự là một kẻ xấu.

-Nhưng dù sao...ông ấy cũng là ba của con...-Tôi đắn đo.

-Đây chỉ là một sự trừng phạt thôi ! Chúng ta sẽ dựng nên một vụ bắt cóc giả, để ông ta hoảng sợ một lúc thôi...chỉ cần con chịu hợp tác !

Tôi khẽ gật đầu khi ông dứt lời. Lòng chợt có một chút do dự, nhưng cơn giận, nỗi đau bị người khác bỏ rơi, đã lấn áp tất cả. Và người đàn ông xa lạ đó, đã lợi dụng sự ngây thơ của một đứa trẻ như tôi.

-Ngoan lắm, cháu bé ! -ông nhếch mép.

-Anh đang đùa đấy à ?-Ông Chun-ba tôi hét vào điện thoại.

-Tôi không đùa đâu...con trai ông đang ở chúng tôi! Không tin thì nghe này.....

...ba ơi! Cứu con!-Tôi la lớn.

Sau khi xác nhận đó là sự thật, ba tôi liền biến sắc, chân như không thể đứng vững...nhưng vẫn giữ được bình tĩnh...

-Anh muốn gì ? Tiền phải không...bao nhiêu tôi cũng cho anh! Chỉ cần tha cho con trai của tôi!

-Cái tôi muốn không phải là tiền, mà là ông! Hãy đến ***! Chỉ một mình! Nếu không đến trong vòng 24h tới, tính mạng con trai ông sẽ không được bảo đảm đâu! Nhất là không được báo cảnh sát! Hahahah..tút..tút-Vừa dứt lời, tên bắt cóc tắt ngay điện thoại...mỉm cười gian xảo-"Mạng của Bang Chủ Thổ Long Bang và con trai, cũng đáng giá lắm chứ!"

-Alô..alô..alô...-Ông Chun cố kêu gọi, nhưng không ai trả lời. Không gian trùng xuống căn phòng là một nỗi hoảng sợ-lần đầu tiên của một người đàn ông gan dạ. Và có một người phía bên kia cánh cửa..đã nghe thấy tất cả...

-Bang Chủ! Xin lỗi tôi không cố ý nghe trộm! Chỉ là...-Người đàn ông tên Jimmy-phó BC Thổ Long Bang, cố gắng thanh minh.

-Tôi hiểu! Cậu định rời khỏi tôi đúng không ?- Ông Chun bước tới, lấy đơn nghỉ việc khỏi tay Jimmy-Được rồi! Cậu đi đi-Ông lạnh lùng nói tiếp.

-Tôi không thể rời bỏ ông ngay trong lúc này! Cal..có chuyện gì đúng không ?

-Chuyện này không liên quan đến cậu! Cậu hãy đi đi...giành lấy hạnh phúc của chính mình!-Ông Chen quát lớn.

Nghe tới đây, Jimmy quỳ xuống một cách thành khẩn:

-Xin ông! Hãy cho tôi theo ông...được phục vụ ông...lần cuối cùng!

Trước người thuộc hạ-người bạn trung thành, đang van xin này nỉ...đương nhiên là Ông Chen đồng ý.

*Nhà của Jimmy

-Anh đã hứa với em rồi cơ mà ? Hôm nay chúng ta sẽ đón con, sau đó đến một nơi...không ai biết đến sống một cuộc sống hạnh phúc...giờ sao anh lại...-Ely nói.

-Đây là lần cuối cùng anh làm việc cùng Bang Chủ, em à! Con trai ông ấy đang gặp nguy hiểm...anh không thể làm ngơ được...Anh hứa xong việc...anh sẽ đón em và con ...đi đến một nơi chỉ riêng chúng ta!-Jimmy khẳng định rồi vội quay đi, thực hiện nhiệm vụ cuối cùng của mình...bỏ lại người anh yêu thương trong nỗi lo sợ...với bờ mi long lanh nước...

-Em đã hy sinh cả cuộc đời...vì sự nhu nhược...tương lai của anh...cam tâm làm người tình cho lão già họ Yan...sinh con cho lão...mất đi tiền bạc và địa vị...rồi giờ lại chấp nhận bỏ rơi Bu...vậy mà anh lại nở lòng đối xử với em như vậy sao ?

Nhật Bản.

-Không có lệnh của tôi! Cậu không được ra mặt! Rõ chưa ?

-Bang chủ...nhưng ...-Jimmy lo lắng.

-Nhất định chúng sẽ không tin tôi đến một mình, sẽ kêu đồng bọn ra ngoài xem xét..khi đó cậu hãy tìm cách thủ tiêu tên đó...còn lại thì để tôi...

-Vâng...-Jimmy đành nghe lời.

-Chà Bang chủ đến rồi à ? Một mình thật sao ?-Tên bắt cóc cầm súng trên tay, mỉm cười nham hiểm khi thấy ông một mình bước vào...không quên ra hiệu cho bọn đàn em ra ngoài xem xét...

-Ba! Cứu con...-Tôi giả vờ hoảng sợ.

-Con trai...Tha cho con trai tôi đi, nó chẳng có liên quan gì đến chuyện này cả !-Ba tôi này nỉ.

-Nói thật! Ta cũng chẳng thù oán gì với nhà ông...có trách thì trách ông khiến người khác muốn giết ông đi...

-Cái gì ? Đây chẳng phải là...-Tôi ngạc nhiên.

-Cả thằng con ngu ngốc của ông nữa !-Người đàn ông nhấn mạnh.

-Thật ra ai là người chủ mưu trong chuyện này ?-Ông Chun dò hỏi.

-Ông không nghe “Khách hàng là thượng đế” hử ?-Tên bắt cóc trả lời và có một chút nghi ngờ khi đồng bọn của mình...một đi không trở lại...

-Đang tìm anh em nhà người hử ?-Jimmy đẩy mấy tên đồng bọn đã “tơi tả” xuống rồi bước vào...

-Khốn kiếp...

Nhân lúc tên bắt cóc đang hoang mang, ông Chen bước tới và cướp lấy khẩu súng trên tay tên bắt cóc, với tốc độ kinh hoàng...hạ đo ván hắn và ôm lấy con trai của mình...

-Con trai...

-Ba..con xin lỗi ! Con sai rồi ! ...-Tôi thút thít.

Trong giây phút không cảnh giác, ông Chun chẳng biết rằng, tên cuối cùng của băng nhóm đang núp phía sau bụi cây...đang chĩa súng vào ông...

-Bang Chủ...cẩn thận...-Ông Jimmy vội chạy tới khi phát hiện ra điều đó.

-Chết đi!-Hắn hét rồi bóp cò...

Đoaaaaang-Tiếng súng vang lên...theo sau đó là một mạng người...một người còn bao hoài bão chưa thực hiện được...và không đáng phải chết...Vừa lúc đó..cảnh sát cũng tới, kịp trấn áp tên tội phạm, nhưng đã quá muộn để cứu một con người...

-Jimmy..cậu cố gắng lên...cậu nhất định phải sống...MAU GỌI XE CẤP CỨU ĐI!-Ông Chen hét lớn, trong khi đôi tay đã vấy máu của anh-người thuộc hạ thân tín, và cũng là bạn thân của ông...

-Chú Jimmy..-tôi gào thét.

-Xin ông...hãy chăm sóc...cô ấy...và con gái của tôi...xin ông...

-Cậu đừng nói thế! Nhất định cậu phải sống!

-Hứa...với ...tôi...đi...

-Được...tôi...hứa...-Ông Chen nghẹn ngào trả lời với Jimmy, ôm anh trong đôi tay đang run rẩy.

“Xin lỗi Ely...anh không thể mang đến hạnh phúc cho em..và con nữa..”-Jimmy mỉm cười thanh thản rồi ra đi, khuôn mặt từ từ tái dần...anh đã vĩnh viễn không tỉnh lại được nữa...Thế là Thổ Long Bang vĩnh viễn mất đi một phó Bang Chủ tài năng, tôi cũng mất đi một người cha nuôi mãi mãi...chỉ vì sự ngu ngốc, cả tin của chính mình...

— — — — —
Vài ngày sau tang lễ

-Em theo tôi về Đài Loan đi, Ely ! Đừng lưu lạc nữa...-Ông Chun đặt đóa hoa lên trên mộ của Jimmy.

-Cám ơn anh, Chun! Nhưng em đã quyết định rồi...em và Danson sẽ trở về Mỹ...chữa lành bệnh cho thằng bé...Bác sĩ nói nó bị bệnh “Trở ngại về nhân phẩm”...cần tìm một nơi yên tĩnh để điều trị...

Note: Hẳn ai xem pi lit MIT thì đã biết bệnh này [diễn hình là nhân vật Lục Khắc Anh]. Đây là căn bệnh phải điều trị về mặt tinh thần, không được ở chỗ đông người hay có trẻ con. Khi bệnh nhân phát bệnh sẽ phát sinh những hành động kì lạ hại đến người khác, nhưng lại tưởng rằng người khác hại mình.

-Thế còn Satomi...

-Em sẽ để nói ở lại với Sơ Maria, như thế sẽ tốt hơn với con bé,nó sẽ được an toàn. Hơn nữa, em không muốn nó biết được, mình có một người cha là Hắc Đạo, một người anh lại mắc một căn bệnh nguy hiểm như thế...-Ely cười buồn... lòng cô vô cùng đau xót. Vì cô biết rằng, có thể vĩnh viễn không gặp lại đứa con gái của mình, để con bé sống ở nhà thờ-có phải là quyết định đúng đắn?

— — — — —
-Ba...tại sao ba lại chết ?-Con bé ngồi phệt xuống đất, thần thờ suy nghĩ với vẻ mặt như muốn khóc. Nhìn từ xa, lòng tôi như thắt lại.

-Đó không phải là lỗi của con !-Ba tôi dịu dàng vỗ vai tôi, nói nhỏ.

-Nhưng nếu con không cả tin người khác, thì chú Jimmy sẽ không chết ! Cô ấy sẽ không mất đi một người cha!-Tôi tự dẫn vật mình.

-Con biết nghĩ thế là tốt ! Nhưng con trai à...dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi, đâu thể trở lại được nữa ! Đây chính là bài học kinh nghiệm của con đây ! Con phải nhớ rằng...dù có đi đến đâu, con cũng vĩnh viễn là người của Hắc đạo, là Bang chủ tương lai của Thổ Long Bang, đừng quên đi nhiệm vụ, trách nhiệm của mình! Con là một cậu bé có nội tâm yếu đuối, ta sợ rằng..có một ngày con sẽ bị tổn thương...-ông ôm tôi vào lòng, truyền sang tôi một niềm tin, một tia hy vọng. Tôi biết, ông cũng rất đau khổ khi mất đi chú Jimmy, mất đi mẹ, nhưng ông chẳng bao giờ để lộ điều đó ra, vì trách nhiệm của ông quá đôi nặng nề.

-Con hiểu mà...mình về đi ba ! Trở về thế giới của chúng ta !-Tôi giục.

-Con không tạm biệt cô bé sao ?-Ba tôi hỏi.

-Dạ không ! Con không muốn phải tạm biệt, vì con tin rằng chúng con sẽ còn gặp lại !-Tôi khẳng định trước sự hài lòng trên khuôn mặt của ba. Tôi không trốn tránh nhưng sẽ cố để thay đổi bản thân của mình, khiến mình trở thành một người đàn ông mạnh mẽ, xứng đáng với người con gái mà mình yêu thương, kể cả những người đang mong đợi ở mình.

“Satomi ! Hãy đợi anh nhé ! Khi ta gặp lại nhau, anh sẽ khiến em yêu anh, một lần nữa ! ”

Cố không thương nhớ. Cố không quên mối thù - người đàn ông đã giết chết chú Jimmy, kẻ cả ba của tôi-ông đã bị ám sát vào vài năm sau đó. Tôi đã sống như thế gần mười năm trời. Một cuộc sống không nụ cười. Không có niềm vui. Hạnh phúc. Không còn tin tưởng vào bất cứ ai. Dần dần, tôi đã trưởng thành lên như thế.

Trước mặt mọi người, Cal là một kẻ máu lạnh. Nhưng sâu thẳm trong hân, một tâm hồn chỉ tràn đầy thù hận, một trái tim tưởng chừng như băng giá ấy, vẫn còn một ngọn lửa âm ập, một tình yêu mãnh liệt dành cho cô bé có tên là Satomi.

Trích:

-Satomi ! Sau này lớn lên, hãy trở thành cô dâu của anh nhé !

-Vâng ! Em hứa !

Lời thề ước của hai đứa trẻ, trên cánh đồng cỏ hôm nào...Liệu có thành hiện thực ?

15. Chương 15: Định Mệnh

”Nếu như chuyện hai ta là định mệnh

Thì dù có một ngày phải xa nhau

Em vẫn tin rằng, trái tim này sẽ mãi là của anh”

Trời tối dần. Những áng mây đen từ đâu kéo đến, vây kín bầu trời xanh yên lành, như báo hiệu một cuộc chiến bắt đầu diễn ra.

-Dừng lại ! Mấy người muốn đi đâu ?!!-Một tên “lính gác” tỏ vẻ dè chừng trước những người xa lạ.

-Nếu không muốn chết thì hãy tránh ra !-Cal lạnh lùng cất tiếng, anh khẽ búng nhẹ tay, hai người con trai từ đâu chạy đến-đó là Ahbu và Jiro, phía sau là một đoàn người áo đen. Trên tay họ đều có những thứ vũ trang tối tân nhất.

Đáp lại đó, không phải là một cuộc chiến. Những tên lính ấy nhanh chóng bỏ chạy. Không phải vì sợ trước đối thủ, mà đó là một kế hoạch nhằm giăng bẫy con mồi.

-Jiro, Ahbu ! Hai cậu và các anh em ở đây chờ tớ, đừng manh động !-Cal chậm rãi nói, ý như nhấn mạnh điều gì. Rồi anh nhìn sang các thuộc hạ của mình-Nếu tôi không có ở đây, các người phải nghe lời Bu và Jiro, biết chưa ?!!

-Bang chủ !!!!!-Bu, Jiro và mọi người tỏ ra lo lắng. Trước ánh mắt đầy kiên quyết đó, họ đành trả lời-Vâng, chúng tôi biết !

-Tốt lắm !-(nhìn sang Bu+Jiro)-Tớ tin ở hai cậu !

Vừa dứt lời, Cal nhanh chóng bước đi, không để bạn mình nói thêm bất cứ điều gì nữa...

-Bu à...chả nhẽ chúng ta lại để Cal đi vào chỗ chết hay sao ?!!-Jiro áp úng.

-Đừng nói vậy ! Chúng ta phải tin tưởng ở Cal, cậu ấy sẽ làm được ! Đừng quên cậu ấy là Bang chủ mà !-Ahbu vỗ vai Jiro, như truyền thêm niềm tin và sức mạnh cho bạn mình, nhưng lòng anh cũng đầy bất an không kém...

“Một làn môi ẩm khê lướt qua đây, cho thế gian bỗng như ngừng lại...”

Tiếng chuông điện thoại bỗng reo vang, cắt ngang bầu không khí căng thẳng đó.

-Cái gì ?!!-Bu tỏ vẻ ngạc nhiên, mặt anh bỗng biến sắc ngay sao khi nghe nội dung cuộc điện thoại...

Cal không biết mình đã bước qua bao nhiêu dãy hành lang của tòa nhà, chỉ biết là đã rất lâu. Vì trong lòng hần, chỉ nghĩ tới con bé mà thôi.

-Đến nhanh nhỉ , Bang Chủ ?!!

Một giọng nói vang từ trên cao khiến hần phải ngược nhìn lên, đó là “M” với chiếc mặt nạ màu đen quen thuộc.

-Thật không ngờ chỉ vì một con bé...mà lại có thể để Bang chủ quyền uy của Thổ Long Bang phải sa vào lưới như thế...-Một tên đồng bọn tặc lưỡi.

Trước những giọng nói đầy mỉa mai, Cal để ngoài tai tất cả. Đảo mắt nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy nó-người con gái mà hần yêu thương...“Sợ hãi”-đó là cảm xúc của ai kia ngay trong lúc này, nhưng hần vẫn cố kìm giọng.

Cal Cô ấy đâu ?

M-cười Đừng vội thế chứ...

Cal-quát Tao hỏi cô ấy đâu ?!!

Cal nhìn M với vẻ mặt đầy đáng sợ, như để che lấp đi tâm trạng hiện giờ của hắn, một trái tim đang thổn thức. Biết được điều đó, “M” càng tỏ ra đắc thắng hơn, hắn ra hiệu cho tên thuộc hạ. Chỉ trông giây lát, con bé đưa chúng đưa ra...

-Cal !-Nó gào lên-Tại sao..anh lại đến ?

Nhìn thấy con bé, bao mệt mỏi, sợ hãi của hắn bỗng tan biến trong phút chốc. Niềm vui mừng hiện ra trên mặt ai kia khi thấy nó chẳng hề gì. Từ dưới tầng lầu, Cal mỉm cười nhẹ nhõm, dù trước mắt vẫn còn bao nguy hiểm chờ đợi hắn.

-Ngốc thật ! Anh đã bảo là sẽ không bao giờ bỏ rơi em kia mà ?!!

Trước những lời của Cal, nó không khỏi cảm động. Nhưng con bé biết rằng, đây không phải là lúc tỏ ra yếu đuối như thế.

-Mày muốn gì ở tao cũng được, nhưng cô ấy là vô tội ! Thả cô ấy ra đi !-Cal nói.

-Hahaha...Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân !!-M bỗng phá lên cười-Được thôi ! Đấu một trận đi-giữa tao và mày ! Nếu mày thắng, tao sẽ thả nó. Nhưng nếu mày thua...thì mày phải chết !

-Được, tao đồng ý !

Chưa để M nói thêm gì, Cal khẳng định với đôi mắt đầy kiên quyết. Không do dự . Không sợ hãi. Một câu trả lời đầy dứt khoát.

-Cal ...đừng ...

Nó cố khuyên hắn, nhưng lại bị một tên đồng bọn giữ lại với khẩu súng trên tay.

-Satomi ! Hãy tin anh ! Anh sẽ trở về, bên cạnh em !...boku ha kimi wo ai*** eiru !*

*có nghĩa là “anh yêu em”.

Trước đôi mắt đen đang òa nước của nó, Cal khẽ mỉm cười rồi bước đi, giao phối số phận của mình cho Thượng Đế. Cứ như vậy, dù phải đánh đổi bất cứ điều gì, hắn cũng không hối hận.

Ngoài trời, hoàng hôn đỏ như máu. Cách đó không xa, một nhóm người khác đang từ từ tiến lại gần, mang theo một âm mưu đen tối, bao trùm lấy cả không gian tĩnh mịch...

-Giết hết tất cả ! Jiro, Ahbu lần bắt cứ người nào trong Thổ Long Bang, đừng để một ai sống sót !

Cách đây hai ngày, tại Nhật Bản

-Sơ ơ ! Chờm nào chị Satomi mới về vậy ? Chúng con rất nhớ chị ấy !!-Một đứa trẻ khê nũng nịu.

-Ừ ! Không lâu nữa...chị ấy sẽ về thôi con ạ !-Sơ Maria vuốt đầu đứa trẻ, mỉm cười đầy dịu dàng. Nhưng trong lòng bà cũng nhớ con bé không kém.

-Chị Ma..ria ?

Một giọng nói bỗng làm gián đoạn cuộc đối thoại của bà và đứa trẻ. Nom nhìn vóc người quen thuộc, bà đã nhận ra, người đó là ai.

-Ami ? ...Ami phải không ?!!-Sơ ghen ngào hỏi, đôi tay như rung lên vì xúc động, vì ngỡ ngàng khi gặp lại người bạn thân thuở cũ. Dù có nhiều nếp nhăn, nhiều sự thay đổi, nhưng bà vẫn nhận ra.

Người phụ nữ trung niên nhìn bà, khê gật gật. Cả hai nhìn nhau đầy cảm động.

-Sơ...ai thế ạ ?-vốn tính sợ người lạ, đứa bé núp phía sau bà, miệng không ngừng hỏi.

-Con ra chơi với các bạn nhé ! Để Sơ và cô nói chuyện !-Như hiểu ý, bà giục.

..

Sau khi đứa trẻ vừa mất hút, người phụ nữ liền hỏi:

-Chị Maria !...Có phải..Satomi...con gái em...nó đã đến Đài Loan phải không ?

Qua lời nói của người bạn, người mẹ của Satomi, sơ Maria đã hiểu ra tất cả:

-Chúa ơi ! Em đã gặp nó rồi sao ?!!

Và cứ thế, bí bật sau bức màn đã được vén mở. Người phụ nữ đó lại không phải là ai khác, chính là mẹ của Satomi...

~Trở lại với thực tại

~Bà nói sao ?!!-Ahbu nói như hét vào điện thoại. Dường như nhận ra mình đã làm mọi người chú ý, anh cố gắng giọng lại-Đây không phải chuyện để đùa !

-Điều mà ta nói tất cả là sự thật ! Hãy tin ta...Ahbu ! Nếu không cả đời này, có lẽ con cũng sẽ chẳng còn gặp lại em gái..của con nữa...-Người phụ nữ phía bên kia đầu dây-bà Emi-mẹ anh nắc nhen từng lời.

-Thật sao ? Nếu như vậy, Satomi...Danson và tôi là...

Trước lời nói của bà, Ahbu như hiểu ra tất cả. Nhưng mọi thứ đối với anh quá đột ngột. Quá vội vàng. Đôi chân như đứng không vững, muốn ngã quỵ bất cứ lúc nào. Định mệnh ! Tại sao lại để anh biết được sự thật, ngay trong lúc này ?!!

-Ahbu ! Mẹ không phủ nhận là mẹ bỏ rơi con là có lỗi. Nhưng hãy vì mẹ, em con là vô tội...cả Danson-“M” nữa, nó cũng chẳng thể nào điều khiển được hành động của chính mình...

-Tôi còn có thể tin ở bà ?!!-Ahbu lạnh lùng hỏi, gương mặt anh mang đầy tâm trạng, chúng hòa lẫn vào nhau.

-Hãy tin mẹ lần này !-Trước sự nghi ngờ của con trai, bà khẳng định.

“...Tình yêu là một sức mạnh vô hình. Truyền cho nhau lại là một điều diệu kì của con tim...”

-Vẫn ổn chứ, Ahbu ?!!-Jiro chạy đến, sốt sắng hỏi khi thấy tên bạn mình có điều gì bất ổn.

Đáp lại sự lo lắng của Jiro, anh mỉm cười dịu dàng. Chợt thấy lòng mình nhẹ nhõm và tin vào một điều gì xa xăm.

-Nếu không có tớ, một mình cậu vẫn đủ sức lo cho Thổ Long Bang phải không Jiro ?

Chưa kịp để Jiro hỏi thêm gì. Ahbu âm thầm quay bước đi. Lặng lẽ, nhưng lại là một ý chí lớn, quyết tâm cứu lấy người thân của mình...

Từ phía trên đỉnh đồi, một đoàn người từ từ tiến lại gần...mang theo mùi máu và chết chóc, lan tỏa khắp nơi...

Về phần Calvin, sau khi nhận lời quyết đấu với “M”, họ đã đến một nơi gọi là “võ đài”. Nơi diễn ra các trận đấu cho các thuộc hạ, rất khốc liệt. Kẻ thua chỉ có một con đường, đó là phải chết, theo cách mà người ta gọi trên “giang hồ”.

“M” ! “M” ! “M” !

Khắp nơi trên võ đài, bọn thuộc hạ kêu gọi tên của sát thủ nổi danh, người mà Cal phải vượt qua. Đáp lại tiếng reo hò cổ vũ nhiệt liệt, của lũ thuộc hạ “bấm trợn”, hấn cười đắc chí. Nhìn đều giả trông thấy, hết như là thắng rồi vậy.

-Cal !-Trên khán đài, nó nhìn hấn một cách đầy buồn bã. Biết làm gì khi nhìn thấy người mình yêu thương từng bước lao vào chỗ chết, khi bản thân chẳng giúp được gì ?!!

-Tin anh đi , Satomi !-Từ dưới võ đài, Cal nói to một cách đầy tự tin, dong dạc-Anh sẽ thắng !

Trước lời nói đầy dứt khoát của hấn, nó mỉm cười ... Che giấu đi bao nỗi sợ hãi trong lòng, để lại niềm tin vào số phận...tin vào anh, người con trai mà nó yêu, và cũng là duy nhất ... Nhìn vào sợi dây chuyền-vật giao kết của nó và hấn...con bé thầm ước nguyện với đôi mắt xa xăm...

-Nhất định anh sẽ thắng, Hiyo !

“M” ! “M” ! “M” !

Tiếng cổ vũ, reo hò mỗi lúc dồn dập, thôi thúc hơn, điều đó càng làm cho bầu không khí thêm căng thẳng.

-Nếu tao thắng, mày đừng quên lời hứa của mày !-Cal bước lên võ đài với gương mặt lạnh như băng. Đáp lại hắn, “M” cười mỉa mai:

-Tất nhiên ! Nhưng tao nghĩ...mày phải chôn xác tại nơi này rồi...Bang Chủ ạ ! Tao sẽ cho mày biết thế nào gọi là...nợ máu trả bằng máu...

Nói tới đây, Cal tỏ vẻ đầy ngạc nhiên và sững sốt. Nhưng hắn vẫn cố giữ bình tĩnh và tập trung.

-Mày nói gì tao không hiểu ?

-Đừng giả vờ !

Hoét !-Tiếng còi vang lên, cắt ngang cuộc nói chuyện của cả hai. Ngay lập tức, trận đấu được diễn ra.

“M” ! “M” ! “M” !

Từ những cú đâm đầu tiên, dường như cả hai đều dốc hết sức mình. Chẳng ai chịu nhường ai, mỗi người đều vì mục đích của riêng họ. Kẻ tám lạng, người nửa cân. Phía trên khán đài, con bé theo dõi trận đấu một cách đầy căng thẳng. Nhưng nó chẳng hề biết được rằng, cả hai đề là những người mà nó trân quý nhất...

-Không hổ danh là Bang chủ Thổ Long Bang...thể lực khác người..liệu đại ca “M” có thắng nổi không ?-một trong những tên thuộc hạ phụ trách “canh chừng” nó hỏi.

-Đại ca đã nói, nếu lỡ chẳng may...chúng ta còn có một con tin..điểm yếu của Cal mà...sợ gì ?!-Một tên ra vẻ chững chạc trả lời. Cả bọn bỗng nhìn nó, cười nham hiểm. Một thủ đoạn như bản được giăng ra, thật không dám tin chúng có thể là con người.

.....

Bópppp...

Một cú đâm rõ đau được tung ra, cho thấy được thực lực hai người đã có sự chênh lệch.

-Đại ca...!-Lũ thuộc hạ tỏ vẻ sững sốt khi “M” bị đánh ngã. Xét về thực lực, quả thật hắn không phải là đối thủ của Cal. Thế nhưng...

-Còn chưa phân thắng bại đâu !-Nói tới đây, “M” bỗng cười khẩy. Gạt đi vết thương ở khóe miệng, hắn ra hiệu cho bọn thuộc hạ của mình, thực hiện thủ đoạn tiểu nhân đã sắp đặt từ trước.

-Buông ra !-Satomi cố vùng vẫy chống cự. Nhưng nó không thể chống nổi hơn chục tên “lực sĩ” với vũ trang hiện đại, chúng quá mạnh.

-Mày định làm gì ? Thả cô ấy ra !-Cal quát lớn khiến những tên xung quanh sợ hãi, hết như những con thỏ đang sợ sói lang. Nhưng đối với “M” thì không, hắn càng tỏ ra thích thú.

-Còn bước thêm bước nữa, tao sẽ giết nó !

Nghe tới đây, Cal dường như chẳng còn cử động được nữa. Mọi sức mạnh của hắn hôm nào, dường như biến mất trong phút chốc. Chưa bao giờ hắn cảm thấy sợ hãi như lúc này. Đứng trước đôi mắt đen óa nước đó, hắn thấy bản thân mình thật vô dụng, thật yếu đuối. Liệu đây có còn là một bang chủ máu lạnh, ngang tàng hôm nào, mà nó quen biết nữa hay không ?!!

-Đừng để bàn tay dơ bẩn các người, chạm đến người con gái tôi yêu !

Cal khẳng định. Vẫn đôi mắt kiên quyết, lạnh lùng ấy. Nhưng người ta đọc được trong anh là sự đau khổ, từ trong trái tim...

-Có thể chứ !-“M” cười đều thêm một lần nữa. Dù được ẩn dưới lớp mặt nạ, nhưng người ta vẫn cảm giác được sự ác độc của một con dã thú, đang đội lớp hình hài một con người.

Khi “M” vừa dứt lời, cũng là lúc “M” lao vào đánh hấn. Hệt như con kiến đang lao vào một chiếc bánh ngọt, xâu xé và tranh giành khốc liệt. Vì ai mà chẳng biết, cái mạng của một bang chủ Thổ Long Bang lừng lẫy thì đáng giá ngàn vàng ?!! Và dường như lòng thù hận đã chôn vùi tất cả, vùi lấp đi cả những bản chất tốt đẹp của con người.

Bốp...Bốp...Bốp...

Từng giọt máu rơi xuống sàn nhà, kéo theo đó là nụ cười đầy khoái chí của “M” ...tiếng gào thét của nó...

-Dừng lại đi ! Anh ấy sẽ chết mất !

Một câu cầu khẩn đầy thương tâm khi lòng đau như thắt. Nhưng không ai trả lời. Nó không khóc, vì nước mắt giờ đã chảy ngược vào tim... Số phận đã để nó và hấn gặp lại nhau, nhưng giờ lại phải sắp mất nhau vĩnh viễn ?!! Khi con tim chưa kịp nói lời yêu, âu chẳng là sự trở trêu của định mệnh ?!!

—Jiro— ———— ———— ———— ———— ————

-Anh hai ! Nguy rồi , có một nhóm người đang tiến về phía chúng ta...-Một tên thuộc hạ chạy gấp đến, báo cáo tình hình.

Ngay lập tức, Jiro trong ra xa. Quả thật, đó là một đoàn người với một lượng vũ khí hiện đại. Và tệ hơn, đó là người của Hắc Long Bang, anh nhận ra điều đó qua tên cầm đầu, một trong những tên thuộc hạ tâm đắc của tên “cáo già” Hắc Long Bang.

-Chết tiệt !...Ngay trong lúc này..không biến thành Bu lại biến đi đâu...-Gạt đi những giọt mồ hôi đang lấm tấm trên trán, Jiro giữ lại bình tĩnh-Bảo mọi người, đừng manh động ! Vì họ đang hiểu lầm chúng ta !

-Dạ!

... ..

Nhìn đoàn người đang tiến lại gần mình, với gương mặt đầy sát khí, Jiro không khỏi lo sợ. Vì đây là lần đầu tiên anh lãnh đạo mọi người mà không có Ahbu và Calvin. Nhưng anh không biết rằng, đây thực sự đã là một cái bẫy đã giăng ra từ trước, mà anh chính là một trong những con mồi...

-Chúa ơi...Nếu con thực sự chết như thế này...con hy vọng đổi lại...tất cả những người con yêu quý được sống sót ...

— ———— ———— ———— ———— ————

Về phần Ahbu, sau khi đã đột nhập vào khu “chiến lược” với tài trí của mình, anh đã cải trang dưới trang phục bảo vệ.

“Giết hấn !” ...“Giết hấn !” ... “Giết hấn !”

Tiếng reo hò mỗi lúc lớn hơn...Dường như họ đã không còn tính người, giờ chỉ còn là những con quỷ khát máu.

-Cal !-Chứng kiến cảnh bạn mình bị đánh một cách thảm thương, em gái thì kêu gào thảm thiết, trong khi kẻ chủ mưu lại là anh trai. Ahbu không khỏi tức giận và phẫn nộ. Nếu báo với những người anh em khác ở bên ngoài, có lẽ sẽ không còn thời gian. Hơn nữa, lực lượng quá chênh lệch. Chúng quá đông. Nắm chặt hai bàn tay lại, Ahbu đưa ra một ý định táo bạo, có thể cứu đi những người thân yêu của mình, nhưng đồng thời cũng cướp đi mạng sống của anh...Đưa quả bom hẹn giờ mà anh đã chuẩn bị từ trước vào áo, anh mỉm cười chua chát:

-Gui...anh xin lỗi ! Anh thực sự không thể tiếp tục ở bên cạnh em được nữa !

... ..

... ..

... ..

Cách đó một nơi khá xa, phía bên kia dòng sông...

Xoảng ...

-Tiểu thư ! Cô sao vậy ?

-Dạ xin lỗi...con làm vỡ đĩa ạ...-Gui bối rối.

-Hôm nay cô làm sao mà như người mất hồn thế ? Thôi cô để đó đi...để tôi làm cho...-Người hầu xen vào.

Nhìn vào những chiếc đĩa vỡ, lòng cô chợt bồn chồn không yên. Một linh cảm khó tả nói thành lời đang dấy lên trong lòng. Đó là gì ?!!

“Anh đã đánh rơi một giọt nước mắt vào biển khơi, và khi một ai đó tìm thấy nó thì đó là lúc anh ngừng yêu em”

(Trích một câu châm ngôn tiếng anh)

16. Chương 16: When Dawn Again

”Tình yêu anh dành cho em, có bao giờ đếm hết được ?

Nếu có, phải chăng đó là những ngày tháng mà mình xa nhau...”

_Dừng lại, nếu chúng mày chưa muốn chết !

Một giọng nói vang lên từ phía sau cánh gà, đó là Ahbu Yan. Chúa phù hộ, anh ta đã đến kịp lúc. Nhưng nếu đến sớm hơn, có lẽ thẳng bạn thân của anh đã không bị te tua, tơi bời như thế. Tất nhiên là Ahbu không ngừng tự trách bản thân mình, anh là như thế. Bản tính trời sinh cũng không bỏ được, lúc nào cũng dành lấy thiệt thòi về cho bản thân. Kể ra những lúc sinh tử thế này.

Còn Satomi, nó không biết tại sao Ahbu lại ở đây. Ngay cả lúc nguy hiểm như thế này, nó cũng chẳng hề nghĩ rằng một tên suốt ngày chỉ biết “trêu hoa ghẹo bướm” như anh lại trở thành “đấng cứu thế” cho nó và Calvin. Hôm nay, nó đã nhìn thấy mặt khác của Ahbu Yan, anh ta bỗng trở nên “giống người” hơn trong mắt nó. Nó cũng hiểu, vì sao Guigui lại yêu anh đến thế.

Quả thật, chỉ khi trải qua nguy hiểm, hoạn nạn thì giữa người với người mới càng hiểu nhau hơn.

Và ngay khi vừa thấy “đối thủ”, tất cả bọn thuộc hạ của M đều dồn về phía Ahbu, với đôi mắt của lũ quỷ khát máu. Trông phút chốc, bọn chúng chia sủng quay quanh anh và sẵn sàng bóp còi ngay khi phát lệnh. Vì ai lại không biết Ahbu là con trai của lão “Rồng Yan”, một Mafia “nổi cộm” ở Hồng Kông nên mạng sống của anh cũng đáng giá không kém gì Calvin.

_Ahbu ! Nếu bây giờ mày quỳ xuống xin tao tha mạng, thì tao sẽ cho mày chết toàn thân !

Từ phía trên lầu, “M” cười một cách khoái chí. Đối với hắn bây giờ không có điều gì hạnh phúc hơn khi nắm giữ mạng sống của kẻ khác thế này. Thế nhưng mọi việc đã nằm ngoài dự tính của hắn.

_Cứ đến gần tao đi, nếu muốn tan xác cùng quả bom này !

Đáp lại lời của “M” là một câu nói đầy khẳng định, với hệ thống bom nổ đang cài đặt trên áo của Ahbu, nhưng ánh mắt anh nhìn tên sát thủ ấy không còn kiên quyết như trước nữa. Thay vào đó là một ánh mắt thương hại, chan chứa những tình cảm chẳng nói nên thành lời. Nếu nói là không sợ, thì chỉ là nói dối. Anh hiểu mình đang làm gì. Và vì ai. Ahbu cũng biết đây là việc làm duy nhất mà bản thân có thể làm được cho cô em gái bé nhỏ, với tư cách là một người anh trai. Nhưng còn Guigui thì sao ? Anh không dám nghĩ đến. Bởi vì chỉ cần nhìn thấy hình ảnh, giọng nói ấy sẽ khiến Ahbu trở nên yếu đuối, và chẳng thể nào rời xa Thế Giới này. Có lẽ đối với Guigui, anh sẽ mãi mãi là một tên đàn ông tồi, ngay cả khi chết đi chẳng ?!!

_Tụi bây đừng manh động, nó làm thật đấy...!!!

M bắt đầu tỏ vẻ hoảng sợ khi trông thấy vẻ mặt đầy nghiêm túc của Ahbu, hắn tử tử từ lùi về phía sau. Và không cần đợi lệnh, ngay lập tức lũ thuộc hạ bỏ chạy bát nháo để bảo vệ mạng sống của chúng.

Như vội chớp lấy thời cơ, nó chạy đến bên cạnh hắn. Một tên ngốc chỉ vì nó mà thành ra như thế.

_Calvin !

Hắn không đáp lại, cứ im lặng...như thể bắt đầu chìm vào “giấc ngủ đáng sợ của đời người” vậy. Điều đó khiến con bé hốt hoảng. Nó sợ mai đây sẽ không còn ai gọi mình là “xúi quẩy”. Không còn ai chửi mắng nó một cách yêu thương. Sợ rằng, sẽ mất hắn. Và rồi, nếu hắn không còn ở bên cạnh nó, không còn trên Thế Giới này nữa thì phải làm sao ? Nó không nghĩ nhiều đến như thế. Cũng chẳng hề ngờ rồi sẽ có một ngày, tên đáng ghét này lại trở thành một phần không thể thiếu trong tim của nó.

_Calvin...không được...! Vất vả lắm chúng ta mới có thể nhận ra nhau, sau hôm nay lại dễ dàng từ bỏ bởi sự sống và cái chết như thế ? Hơn nữa, em vẫn chưa nói lời yêu anh cơ mà...!!!

Nó cố lay người hắn bằng tất cả những tình cảm chân thành, những lời yêu thương như chưa bao giờ được nói. Và kể cả những giọt nước mắt chực trào nơi khóe mi...nhẹ nhàng rơi xuống trên khuôn mặt của hắn...ấm áp.

Tất cả đã là muộn màng chăng ?

.

.

...Có lẽ là không.

_Đồ ngốc, anh chưa có chết ! ... Không cần phải kêu gào thảm thiết như vậy chứ !

Từ trong vô thức, hắn mỉm cười. Nụ cười đẹp và chưa bao giờ rạng rỡ hơn thế. Thì ra... song song tồn tại cùng kì tích, luôn lúc nào cũng là tình yêu vĩnh cửu. Có khi nào điều đó đã đưa hắn trở về với hiện tại ? Hắn không biết. Chỉ hiểu được rằng định mệnh một lần nữa đã cho hắn cơ hội để chuộc lỗi, để tiếp tục sống vì người con gái mà mình yêu thương.

Calvin ôm chầm lấy nó, ghì chặt con bé trong bờ vai ấm áp của mình với tất cả niềm vui sướng và tình cảm đẩy lên trong lòng.

_Tặng bằng ngốc xít...sao không chết luôn đi...!!!

Nó mỉm cười, nụ cười đẹp như ánh bình minh xuất hiện sau cơn giông bão. Dường như chưa bao giờ cả hai cảm thấy niềm hạnh phúc hơn bây giờ. Tình yêu quả thật kì diệu. Nó hoàn toàn có thể chữa lành vết thương của con người.

Từ phía xa khán đài, Ahbu khẽ cất tiếng. Những ngôi sao lấp lánh đang rơi xuống từ đôi mắt của anh. Đó là những giọt nước mắt hạnh phúc.

Sựt nhớ ra một điều gì đó, anh hét to:

_Satomi, Calvin ! Hai người mau rời khỏi chỗ này... Nhanh lên !!!

Dường như câu nói của Ahbu chẳng có tác dụng gì trong lúc này. Đáp lại điều đó là một sự nghi ngờ xen lẫn lo lắng dành cho anh.

_Còn cậu ?

Calvin dò hỏi thái độ của Ahbu, và ánh mắt ấy chợt dừng lại khi thấy quả bom trước ngực bạn mình. Hắn đã hiểu ra tất cả.

_Bỏ nó ra ngay, Ahbu ! Tớ ra lệnh cho cậu đó !-Dùng hết công lực còn sót lại, hắn quát.

Thế nhưng, Ahbu là một tên gan lì nên không dễ dàng nghe lời. Nhất là khi trận chiến ngoài kia vẫn chưa phân thắng bại. Và có lẽ đây cũng là cách anh có thể rửa sạch mọi tội lỗi cho anh trai mình.

_Danson à, tôi biết “M” là anh rồi !

Ahbu nhìn M rồi mỉm cười một cách dịu dàng. Bỏ mặc những đôi mắt ngạc nhiên đang nhìn mình, kể cả “M”. Anh ta chẳng thể ngờ “cậu em trai” mình lại biết bí mật đó. Từ lúc nào, anh đã bại lộ ?

.
.
Nếu nói về người nào đánh cừ nhất trong bộ ba thì phải nói đến Jiro. Mặc dù như thế nhưng nếu số lượng quá chênh lệch thì không thể nói trước được điều gì cả. Có thể là sẽ thua. Anh biết điều đó, nhưng không còn cách nào khác trừ biện pháp này. Bởi vì những người mà anh thương yêu, quý trọng.

“Hôm nay có trời-đất làm chứng. Tôi-Calvin, Jiro và Ahbu từ giờ sẽ mãi mãi là anh em tốt của nhau. Cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không bao giờ phôi phai lời hứa này...”

Lời hứa thưở nào như ủa vào tai anh. Bất chợt, Jiro cảm thấy tim mình đau thắt. Đường như, có chuyện gì đã xảy ra với những người bạn của anh. Jiro dự cảm được điều đó, vì cảm giác của anh không bao giờ là sai.

_Kan ! Cậu và các anh em có thể cầm cự...cho đến lúc tớ quay trở lại không ?!!

Jiro dò hỏi Kan-tên đàn em thân cận của mình. Cảm nhận được sự quyết tâm đang hiện dần trên đôi mắt của anh, Kan hít một hơi lấy hết can đảm rồi gật đầu.

_Anh đi đi, mọi chuyện cứ để em lo ! Em hứa sẽ để tỉ số sát thương là thấp nhất ! Nhưng...anh phải bình an trở về ! M là một tên nguy hiểm...

Đáp lại sự lo lắng của Kan, Jiro mỉm cười rồi nhanh chóng bước đi. Anh tin vào dự cảm của mình. Tin vào Kan, các anh em và kể cả sức mạnh của Thổ Long Bang.

Những người ở lại vẫn chiến đấu hết mình. Họ biết, mình đang làm những gì và vì người Bang Chủ mà họ tôn kính, cho dù là phải chết đi cũng không đáng tiếc.

.
.
.

(Trở lại với Calvin, Satomi, Ahbu và M)

_Ai là anh em với mày ?

M nhìn Ahbu cười đều và có phần khinh bỉ. Nhưng đáp lại điều đó không phải là sự tức giận của Ahbu vốn nóng tính, mà lại là sự thản nhiên...đây đau khổ.

_Cho dù có cố phủ nhận hàng ngàn lần thì em, anh và Satomi đều là những người có cùng huyết thống...Và cùng một mẹ sinh ra-Amy Chan !

Ahbu nói rõ ràng, rành mạch hơn bao giờ hết. Ngón tay anh cứ siết chặt vào nhau, tạo những lần vệt đỏ dài đau buốt trên da thịt. Cho đến giờ phút này, ngay cả anh dường như vẫn chưa thể nào chấp nhận được điều đó.

Nghe tới đây, con bé không khỏi thẩn người nhìn Ahbu, với đôi mắt trắng dã vô hồn. Nó chưa từng nghĩ người thân mà mình cả đời muốn tìm kiếm lại ở ngay đây. Thật xa, nhưng cũng thật gần quá. Bây giờ, nó nên vui mừng hay là đau khổ đây ?

Không gian trùng xuống với những tâm trạng đầy hỗn loạn và phức tạp của những người xung quanh, pha lẫn tiếng cười như điên vì kinh ngạc của M-“Không ! Tao không tin !”

Và hơn hết vẫn là cảm giác tội lỗi của ai kia. Nó bùng dấy lên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

“Satomi, nếu em biết người hại chết cha mình là anh...thì em sẽ nghĩ thế nào ?”

.
.
.

_Dù là thật hay giả, giờ chuyện này không quan trọng nữa !-“M” cười đều rồi bất chợt chĩa súng vào Calvin-Nếu chúng mày là anh em tao thì phải có trách nhiệm trả thù cho cha !

Nghe tới đây, Calvin sửng người. Hẳn hiểu, M định nói về gì. Cuối cùng điều mà hắn lo sợ nhất đã đến. Thật đúng là mọi chuyện không tránh khỏi định mệnh bao giờ. Chỉ là, hắn chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ làm tổn thương người bạn thân nhất...kể cả người hắn yêu.

_Đừng nói nữa, “M” ! Đó là chuyện giữa mày và tao. Không liên quan đến Ahbu và cô ấy...-Calvin quát.

_Im đi kẻ giết người ! Nếu không có mày thì cha tao không chết ! Và gia đình tao cũng không cần mỗi người một nơi như thế này !...Mày phải đền tội !-“M” cười đắc chí rồi nhanh chóng thực hiện mục đích anh đã ấp ủ bất lâu nay-“Click”-Anh bắt đầu chuẩn bị bóp cò.

Như thể đoán được điều mà anh mình định làm, cả hai nhào tới ngay luồng đạn một cách không do dự để che chắn cho Calvin...

Dù biết mình có thể chết.

Quả bom nhanh chóng thoát khỏi người Ahbu và rơi nhẹ xuống đất.

Những bước chân can đảm tìm đến cánh cửa tử thần. Cố chạy thật nhanh để cứu lấy người mình yêu thương. Một giọng nói quá đỗi quen thuộc vang lên.

“Cẩn thận !”

...

Đoàng...

.

.

Tất cả còn lại chỉ là máu...

Và...tiếng cười nham hiểm của “M” vang lên trong màn đêm...

Tít...tít...

Lưỡi hái tử thần ngày một tiến gần hơn.

Họ biết điều đó. Nhưng không một ai có ý định bỏ chạy... Ngay lúc này.

Bởi vì, một người thân yêu đã ngã xuống.

Bởi vì, một nụ cười đang tắt dần trong ánh mắt của họ...

_Jiro ?!!

”Những con người. Những Thế Giới. Những ngã rẽ riêng.

Rồi định mệnh sẽ đưa họ về đâu ?!!”

_Jiro ? Tại sao lại là mày ?!!

“M”,à không phải gọi là Danson mới đúng, có lẽ anh ta là người cảm thấy thất vọng nhất khi kẻ trúng đạn không phải là Calvin. Nhưng quan trọng hơn đó là điều anh ta không mong muốn khi chính tay hại chết người bạn đầu tiên, và cũng là cuối cùng của mình-Jiro. Người bạn luôn đối xử tốt với một kẻ không ra gì như anh. Và rồi, anh lại cười ngất lên như một kẻ điên một lần nữa.

Như không để anh ta có định gì nữa, Calvin đã nhào đến áp chế khẩu súng trên tay Danson. Tất nhiên là tâm trạng hắn chẳng tốt gì Ahbu, Satomi cả. Thậm chí là còn mong viên đạn ấy cứ giết kẻ tội lỗi như hắn cho rồi, có sao lại là kẻ vô tội như Jiro.

_Tên khốn !

Hắn quát lớn, và mỗi lần như thế thì lại cố hết sức đâm mạnh vào bụng Danson với tâm trạng hết sức đau khổ.

_Calvin...dừng lại đi...

Jiro thì thào trong đau đớn. Nhưng nếu anh không nói, có lẽ Satomi và Ahbu chẳng thể nào đứng nhìn cảnh tượng đó. Cho dù, anh trai mình thật sự là người có lỗi.

_Jiro à...đừng nói nữa...-Ahbu và Satomi nắm lấy tay anh trong sợ hãi.

Tít...tít...

Tiếng quả bom ngày một lớn hơn. Dường như, tử thần đang rình rập mạng sống của họ, mỗi lúc một gần. Ngay lúc này, Calvin biết mình không thể do dự được nữa.

_Phải đưa Jiro rời khỏi chỗ này...trước khi quả bom nổ...-Calvin đề nghị rồi nhanh chóng chạy đến đỡ Jiro-Cậu nhất định phải sống !-Hắn nhìn Jiro đầy khẳng định. Trong vô thức, anh chỉ cười...nụ cười đầy mãn nguyện.

_Tớ chắc rằng Danson vẫn còn ở đó...nên xin cậu hãy cứu hắn...-Jiro dùng hết hơi sức còn lại mà nói. Nhưng anh biết chắc tên bạn cứng đầu chẳng nghe lời mình bao giờ, nên đành sử dụng chiêu mềm mỏng hơn-Coi như là vì tớ...

Nói tới đây, Jiro cũng ngất xỉu vì mất máu và được đưa lên xe cấp cứu. Điều đó càng khiến hắn bối rối hơn. Nhưng với bản tính vốn tốt của hắn thì không để người khác chết thế được, và cũng có thể đây là tâm nguyện cuối cùng của Jiro, việc mà hắn không dám thừa nhận. Hơn nữa, đó là anh trai của hai người mà hắn yêu thương.

“Thấy chết mà không cứu thì đâu còn là Calvin nữa ?!”

Nghĩ như thế, Calvin càng biết mình không nên do dự nữa.

_Tớ giao Jiro cho cậu ! Nếu tớ không quay trở lại, hãy chăm sóc Satomi nhé !!!-Hắn nói với Ahbu rồi chạy thật nhanh, chẳng để anh kịp phản ứng gì.

_Calvin ?!!

.

.

Nói về Danson, anh vẫn ngồi ở đó một cách thần thờ và bắt đầu bật khóc...như một đứa trẻ. Cuối cùng, anh vẫn không biết cả cuộc đời mình đang sống vì cái gì. Trả thù vì cái gì mà lại hại đến máu mủ của bản thân ? Cả Jiro nữa. Anh biết, mình đã thua rồi. Và cả cuộc đời cũng chẳng thể nào bù đắp được những tội lỗi mà bản thân gây ra. Chi bằng là chết đi. Vậy thôi...

_Xin lỗi-Anh lầm bầm rồi từ từ nhắm mắt lại, đón nhận cái chết đang dần đến với mình.

Tít tít...(Còn 60 giây)

_Giờ xin lỗi chẳng có ích gì ! Hãy ra ngoài mà nói !

Một giọng nói vang lên khiến Danson phải giật mình. Đó là Calvin. Và không để anh hỏi thêm điều gì đại loại như là “Tại sao”, Calvin giơ tay về phía anh một cách đầy thiện chí.

_Satomi và Ahbu vừa mới nhận anh trai, bây giờ anh muốn họ phải đi tang à ? ...Nào, đi với tôi ! Nhanh !-Hắn ra lệnh trước sự bất ngờ lẫn hai của Danson.

_Cậu không hận tôi sao ? Tôi đã làm cậu trở nên như thế...-Danson chỉ vào bộ quần áo rách rưới và những vết thương vì bị đánh đập của hắn mà nói.

_Vì Jiro thôi nếu không tôi mất xác cậu !-Calvin cười vênh vác. Nói vậy thôi chứ thật ra nếu bảo bỏ mặt một người phải chết, cho dù là kẻ tội đồ đối với hắn giờ là điều không thể. Và chợt nhớ quả bom sắp nổ nên càng quát to hơn-Chết tiệt ! Có nhanh không thì bảo ?!!

Nghe tới đây, Danson tỏ vẻ như là cảm động lắm. Trừ Jiro và mẹ ra, lại có một người không hắt hủi, xa lánh mặc dù tay anh đã “vấy bẩn” thế này. Bắc giác, tính cách lương thiện lại xuất hiện trong anh, tính cách mà tưởng chừng đã mất khi anh tròn mười tuổi rồi.

Danson rụt rè nắm lấy đôi tay ấy rồi đứng dậy. Dù không muốn thừa nhận, nhưng một tình bạn mới đã nảy sinh trong giờ phút sinh tử ấy. Cho dù cả hai đã từng là kẻ thù của nhau.

Bùmmmm

Tiếng bom nổ vang lên đến inh cả tai. Hoàn toàn có thể làm nổ tung những thứ xung quanh đến hơn mười mét.

Giật mình quay lại, con bé bắt đầu hoảng sợ lần nữa. Từ này giờ, nó chỉ mảy lo đến Jiro mà không biết Calvin và Danson chẳng còn ở bên cạnh nó nữa. Và có thể là họ đang ở trong đám lửa hùng hục kia.

_Không được !!!-Ahbu ngăn con bé lại khi nó có ý định bước vào trong.

_Em phải vào !!! Có thể hai anh ấy đang ở bên trong...

Nó nấc lên từng tiếng và cố không nghĩ đến những điều tệ hại nhất đang xảy ra.

Bất chợt, Ahbu ôm lấy con bé và truyền cho nó niềm tin mạnh mẽ của người anh trai:

_Hãy tin Calvin...kể cả Danson !! Họ không sao đâu em đừng lo !!!

Nép mình vào bờ vai ấm áp của anh, giờ đây nó đã hiểu gia đình là như thế nào. Đó là chỗ tựa mỗi khi ta cảm thấy mình yếu đuối.

Nhưng nó hiểu rằng, người nói cần bây giờ là Calvin. Ngay lúc này, nó mới hiểu mình không thể sống thiếu hẳn hơn bao giờ hết.

...

_Hey ! Dù là anh em cũng không được ôm ấp nhau như thế chứ !!! Tổ sẽ ghen đấy !!!

Cách đó một khoảng cách không xa, có một “tên gốc” đang hét to điều đó. Không cần nhìn, nó cũng biết “tên gốc” đó là ai.

Và rồi, con bé từ từ quay người lại, định bụng sẽ chạy đến bên hẳn và..ôm hẳn. Thế nhưng có kẻ đã thay nó làm việc đó. Không, cả bọn mới đứng.

_Bang Chủ ! Tạ ơn trời người vẫn bình an vô sự !!!

Lụ thuộc hạ nhào đến nhưng bầy kiến quay quanh thức ăn. Bình thường có lẽ dù cho mười vạn Đài Tệ họ cũng chẳng dám ... ôm Bang Chủ máu lạnh này. Nhưng hôm nay thì khác.

_Aisshh ! Mấy người muốn giết tôi à ! Tránh ra ! Người tôi muốn ôm đâu phải mấy người !!!

Hắn tỏ vẻ khó chịu trong khi Ahbu và con bé chỉ biết tùm tùm cười.

Sực nhớ đến Danson, Satomi chạy đến bên anh trai mình. Ngay lúc này, có lẽ người xấu hổ nhất vẫn là Danson.

_Đừng chạm vào anh !

Anh quát, lớn đến nỗi khi tất cả thuộc hạ Thổ Long Bang phải quay người lại nhìn với đôi mắt đầy sát khí.

_Anh sẽ làm bẩn em ! Anh là một kẻ giết người ! Một tên sát thủ không bằng cầm thú !!! Hơn nữa, anh đã bẩn Jiro...đã bẩn Jiro...

Danson gào lên trong đau khổ. Thế nhưng điều đó chẳng làm Satomi né tránh anh, con bé nắm lấy đôi tay run rẩy của anh với tất cả niềm yêu thương ấm áp.

_Cho dù anh có là ai, đã làm điều gì không thể tha thứ...thì anh mãi mãi vẫn là người anh trai yêu quý nhất của em và Ahbu !!!

Vừa dứt lời, nó ôm chăm lấy anh mà cả hai cùng bật khóc. Còn Ahbu thì chẳng biết nói gì ngoài việc vỗ vai em gái của mình, nhưng anh cũng đang cố kìm nén cảm xúc lắm. Không gian trùng xuống quanh họ, pha lẫn sự ngạc nhiên của những người xung quanh và tâm trạng đầy băn khoăn của Calvin-“Cô ấy có tha thứ cho mình như tha thứ cho Danson không?”.

Mọi việc cứ thế diễn ra cho đến khi xe cảnh sát đến. Trận chiến kết thúc trong tình hình như thế.

.

.

Bệnh viện

Lúc này trong bệnh viện đang chìm vào cơn sợ hãi thực sự. Mỗi lần phát lên tiếng động nhỏ, mọi người lại thót lên một lần vì sợ rằng sẽ mất đi Jiro.

(Cách đó một khoảng cách khá xa)

_Tên sát thủ M giờ đã bị bắt, lão Hắc Long Bang đã mất đi cánh tay đắc lực nhất. Và thiệt hại trong trận chiến lần này cũng thật không nhỏ đối với cả hai Bang. Nên tớ nghĩ trong một thời gian dài lão ta không dám manh động gì đâu !-Ahbu vừa nhấp ngụm cà phê vừa nói huyên huyên.

_Uhm ! Chỉ là...

Calvin thở dài một cách mệt mỏi, đôi mắt hần vẫn nhìn về phía phòng mổ của Jiro. Rồi bất chợt nhớ ra điều gì, Ahbu đề nghị:

_Chuyện cha của Satomi, có cần tớ nói giúp gì không ?

Ahbu vỗ vai Calvin với vẻ mặt đầy tự tin mà nghiêm túc. Nhưng đáp lại điều đó chỉ là đôi mắt lơ đãng của thằng bạn mình.

_Tớ nghĩ là cậu nên lo cho bản thân mình trước thì hơn !-Calvin nhướn mày ra hiệu rồi bước đi-Chúc may mắn !-Hắn nói với theo.

Như linh cảm được điều gì đáng sợ đang diễn ra phía sau lưng mình, Ahbu từ từ quay người lại. Đó không ai khác chính là Guigui và...người mẹ mà anh không muốn thừa nhận của mình.

_Chào !-Ahbu dừng dừng nói.

Ngay khi lời nói vừa dứt điểm, anh chàng lập tức nhận ngay hai cái tát vào mặt. Phải nói anh shock đến mức nào khi hai người phụ nữ mà anh chàng xem là hiền lành nhất trong các phụ nữ mình từng gặp, lại đối xử với mình như thế. Mà bình thường nếu người nào làm như vậy thì đã bị anh đánh đến ăn cơm bệnh viện vài tháng rồi. Nhưng không, Ahbu làm sao nỡ đánh ai kia, và cả mẹ mình chứ. Và cũng chẳng cần chờ Ahbu hỏi tại sao, cả hai đã bắt đầu nói huyên huyên:

_Con/anh bị điên à ? Tại sao lại đánh bom liều chết thế ?!!

Cả hai nói mà mặt thì cứ rưng rưng. Mà không cần nghĩ ngợi nhiều anh cũng biết ai đã báo cho họ đến đây rồi, Calvin chứ không phải ai khác. Bạn bè tốt thế đấy. Nhưng, anh cảm thấy hạnh phúc lắm. Thật không ngờ người mẹ này cũng quan tâm, lo lắng cho đứa con mà mình dứt lòng bỏ rơi như thế, cả Guigui nữa. Cô bé khiến anh lại không muốn rời xa nữa rồi.

_Xin lỗi...Guigui,mẹ !

Ahbu nói mà mặt cứ đỏ bừng vì xấu hổ. Đây là lần đầu tiên anh gọi người phụ nữ ấy là mẹ với tất cả tình cảm của mình. Phải nói là bà cảm thấy vui đến thế nào.

_Mẹ gặp Satomi chưa ? Cô bé đang ở phòng cấp cứu của Jiro đó !-Ahbu nói tiếp.

_Em cũng đi !

Guigui đề nghị, định bụng sẽ đi theo nhưng lại bị Ahbu nín lại. Cô nhìn anh chàng với khuôn mặt ngạc nhiên hết sức.

_Anh cũng bị thương mà ! Em đi rồi ai lo cho anh ?!!-Ahbu chỉ những vết trầy trên tay mình mà nũng nịu.

_Mặc kệ anh ! Có chết tôi cũng không lo nữa !!!

Guigui nắc lên từng tiếng vì ghen ngào. Và ngay lập tức anh ôm cô vào lòng mà chẳng do dự rằng người ta có đồng ý hay không. Đường như giờ đây chẳng cần một lời nói ngọt ngào nào, Ahbu cũng đủ để hiểu tình cảm mà cô dành cho anh. Tình yêu vốn dĩ kì diệu như vậy. Thế nhưng đôi khi, cũng phải hạ cái tôi của mình một chút để đối phương có thể hiểu được tâm ý của mình. Đạo lý đơn giản như thế, vậy mà bây giờ anh chàng vốn dĩ thông minh như Ahbu mới hiểu. Nhưng có lẽ là cũng chẳng muộn màng.

_Guigui à, anh yêu em !

Ahbu thì thâm bên tai Guigui và chỉ đủ cho cô nghe thấy được. Không gian chìm vào niềm hạnh phúc mà cả hai tưởng chừng đã bỏ quên, từ rất lâu rồi.

_Ahbu, em muốn nghe một lần nữa cơ...!!!

_Không thích !!!

.
.

“Chúa ơi ! Người có linh thiêng sinh hãy phù hộ cho anh Jiro tai qua nạn khỏi !”

Satomi ngồi một mình trong thánh đường của bệnh viện mà cầu khẩn. Nó không biết mình đã nói bao nhiêu lần mình cầu khẩn, và cũng chẳng biết có bao nhiêu cơ hội mà linh ứng. Bởi vì, chúa ở trên cao lắm, có thể là chẳng nghe được. Thế nhưng nó vẫn cố thử.

_Satomi !!!

Một giọng nói khê vang lên. Ấm áp và tin cậy nắm lấy tay nó. Và dù có trong bóng tối như thế này, con bé vẫn có thể nhận ra đó là hân. Bởi vì mùi hương quen thuộc ấy là điều không thể nào nhầm lẫn vào đâu được. Thế nhưng hôm nay, cả hai lại không biết nói gì với nhau, thay vì những trận cãi vã bình thường. Nó và hân, đều mang trong lòng những tâm trạng khác nhau.

_Anh biết, mình không có tư cách để em xin tha lỗi. Bởi vì, chính anh là kẻ gián tiếp gây ra cái chết cho cha của em, và cũng là người hại Jiro ra nông nổi này.Nhưng hãy để anh là Hiyo Sama, chỉ một lát thế này thôi..có được không ?!!

Calvin nói chậm rãi và rõ ràng. Bàn tay run rẩy của hân cứ nín lấy tay nó không buông, như thể đang sợ hãi điều gì vậy. Có vẻ như bức tường ngăn cách giữa chúng nó đã bị phá vỡ ngay lúc này. Nó đã hiểu nỗi lòng thực sự của hân. Và cả hai cùng chẳng còn bí mật nào che giấu nữa.

Thì ra, nỗi khổ của hân là như thế. Thì ra, điều mà hân luôn che giấu nó suốt thời gian gặp lại là thế này. Thì ra,...

_Em tin nếu cha còn sống, cũng không muốn anh tự trách mình như vậy ! Kể cả Jiro, nhất định anh ấy sẽ ổn thôi. Anh không có lỗi trong bất cứ chuyện nào cả...Calvin à !

Satomi khẽ nói rồi hôn lên má hân, chợt dừng lại trước những vết thương đang đau rát trên mặt của ai kia, chỉ vì nó.

_Em tin tất cả những điều anh làm là chân thật !

Không gian trở nên im lặng một lần nữa. Nhưng trong bóng tối cô đơn hôm nay lại ánh lên những vệt sáng, ấm áp bao trùm cả không gian của hai thiên thần, đang tựa đầu vào nhau. Trái tim họ cứ thổn thức lên từng hồi vì vui sướng.

.
.

Sau nhiều giờ chờ đợi, cánh cửa phòng bật tung và người bác sĩ đầu tiên bước ra. Ngay lập tức ông liền bị bao vây bởi một nhóm xã hội đen “thân thiện”. Thoạt nhìn nét mặt có vẻ “buồn” của ông, mọi người của không khỏi đoán rằng tình hình của Jiro đang diễn biến xấu đi.

__Đây cũng là do lỗi của Ahbu, nếu cậu anh không báo cho chúng ta việc Danson thì đâu đến nỗi nào...

__Khó trách lắm ! Anh em ruột thịt thì tất nhiên hơn người ngoài mà...

Những tiếng xì xào đầy nghi hoặc của bọn Thổ Long Bang cứ thế nhắm vào Ahbu. Tất cả anh đều nghe thấy, nhưng không hề có ý định thanh minh nên chỉ im lặng cho đến khi Calvin lên tiếng:

__Im ngay ! Các người quen với Ahbu lâu rồi mà lại nghĩ cậu ấy vậy sao ?!!-Calvin tỏ vẻ khó chịu trước bọn thuộc hạ của mình. Ngay lập tức tất cả đều im rằm rắp và không dám nói tiếng nào nữa-Bác sĩ, Jiro sao rồi nói nhanh lên !-Hắn tiếng lại gần ông bác sĩ tội nghiệp đang sợ xanh mặt.

__Bệnh nhân đã qua thời kì nguy hiểm, nhưng vết thương đã ảnh hưởng mạnh đến xương chân. Hoàn toàn có khả năng Jiro chẳng thể đi lại trong một thời gian dài hay vĩnh viễn...điều đó vẫn còn phụ thuộc vào nghị lực của bệnh nhân và sự động viên của người thân...-Ông thở dài buồn bã.

Không gian một lần nữa lại trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Sự vui sướng trong phút chốc bỗng vụt tắt. Những nỗi buồn không thể giấu dần xuất hiện trên gương mặt họ khi nhìn thấy người anh em cùng sinh ra tử của mình qua tấm kính mỏng manh. Jiro vẫn nằm đó với giấc ngủ yên lành, gương mặt anh vẫn hồng hào, nụ cười vẫn còn hiện diện trên môi nhưng chỉ là khi thức dậy và biết được sự thật phũ phàng như vậy, Jiro sẽ không thể nào chấp nhận nổi. Giờ đây họ chỉ còn có thể trong mong thứ được gọi là hy vọng, là kỉ tích.

.

.

Satomi đảo khắp bệnh viện để tìm Calvin, nhưng anh đã biết mất chỉ sau vài phút nghe tin ấy. Có lẽ đối với nó thì mọi chuyện quả thực rất sững sốt, đau lòng và con bé hiểu tâm trạng hẩn lúc này cũng chẳng kém gì hơn. Thế nhưng nó biết, với tính cách lạnh lùng ương bướng của Calvin Chen sẽ tìm một nơi nào đó không có ai quen biết hẩn, thậm chí là trong bóng tối của sự cô đơn mà tự trách mình. Vì thế nó chẳng hề muốn ai kia phải chịu đựng, đè nén tâm trạng đó một mình bao giờ.

__Satomi !

Một giọng nói đã ngăn cuộc tìm kiếm của nó lại. Đó là một người đàn bà với đôi mắt nâu đang òa nước. Và gương mặt bà ta có gì đó quen thuộc, có gì đó giống nó lắm. Nó nhận ra, đó là người mà nó gặp ở tiệm sushi hôm nào. Là mẹ của Danson. Và hiển nhiên bà ta cũng là...

Bác giác, nó ngược nhìn bà rồi cúi đầu chào lịch sự. Cảm giác khi gặp người mẹ đã bỏ rơi mình nhiều năm xa cách, cho dù có lý do chính đáng nhưng cũng tủi thân lắm chứ. Nó cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài một lời chào hỏi. Một ngày nếu phải đón nhận nhiều điều như thế, thật sự là rất khó khăn khi con bé chưa hoàn toàn chuẩn bị tâm lý chút nào.

__Mẹ xin lỗi...xin lỗi con...tất cả là tại mẹ đã bỏ rơi con....

Nói tới đây, bà khuya xuống đất mà khóc nức nở, điều đó càng khiến nó tủi lòng mà không thể bước đi. Ngày mà nó mong đợi cuối cùng cũng đã đến, nó đã được gặp lại mẹ cũng mình, bà vẫn khỏe mạnh và sống tốt thì còn mong gì hơn. Cho dù, lòng nó thì đang giận bà lắm, muốn chạy đi thật nhanh. Nhưng tình mẫu tử thì không cho phép nó làm điều như vậy.

Bác giác, con bé đặt tay mình lên vai bà với tất cả niềm thương yêu, nhung nhớ. Nó mỉm cười mà đôi mắt cứ rưng rưng vì xúc động.

__Không sao cả, mẹ à ! Con hiểu...con hiểu mà...

Có đôi lúc, Satomi luôn nghĩ mình là người bất hạnh nhất trên Thế Giới này. Nhưng thì ra, nó đã lầm. Ít ra xung quanh còn rất nhiều người yêu thương nó, sơ Maria chẳng hạn. Và dường như Ông Trời cũng chẳng bạc đãi nó chút nào, vẫn cho nó tìm lại những người mình thương yêu đầy thôi. Nghĩ lại thì cuộc đời vẫn có nhiều điều gọi là bất ngờ lắm.

“Mẹ đã đề nghị họ chuyển anh con về trại giam ở Mỹ, nơi đó biết đâu sẽ tốt cho căn bệnh của nó hơn. Vì thế, con có thể cùng mẹ trở về Mỹ được không ?!”

Cuộc trùng phùng đã kết thúc được một hồi lâu, nhưng lời nói của mẹ Satomi vẫn cứ vang vẳng bên tai nó, khiến con bé trở nên khó khăn khi tìm câu trả lời mang tính quyết định này. Và rồi giây phút trần trụi ấy nhanh chóng kết thúc khi bước chân nó chợt dừng lại trước phòng bệnh của ai kia [tên đó cũng là bệnh nhân mà].

“Sao mình lại tới đây thế này ? Người ta mà thấy thì nghĩ gì đây ?”

Nó tự kết tội mình như vậy đấy. Nhưng chân nó dường như cũng chẳng nghe lời chủ nhân mà cứ tự động bước vào. Và tất nhiên là hần cũng đã yên vị trên giường bệnh mà ngủ từ thuở nào rồi.

“Đồ ngốc, sao không biết chăm sóc cho bản thân chút nào hết thế này ?!”

Nó kéo chăn cho hần một cách cẩn thận. Nhìn gương mặt ai kia với những vết thương chưa lành, trái tim nó lại đau nhói từng hồi. Hình như cho đến giờ phút này, nó vẫn chẳng thể làm được gì có ích, chỉ toàn là hại hần thì phải. Có lẽ, nó là khắc tinh của hần chẳng.

Nhưng dù thế nào thì tất cả cũng muộn rồi, nó không thể nào tránh xa hần ra được nữa. Chỉ vì một lý do rất đơn giản mà thôi. Tình yêu vốn ích kỷ vậy phải không ?!

Bất ngờ, hần nắm lấy tay nó khiến con bé giật mình mà xém tí là la toáng lên.

__Anh làm gì thế ?! Dọa chết người à ?!-Nó càu nhàu.

__Hình như....người hỏi câu này là anh thì phải ?!-Nhanh như thoát, Calvin mở mắt “cáo già” của mình và bắt đầu dò xét nó-Hay là...-Hần bắt đầu suy diễn đủ thứ trong khi mặt nó thì cứ ngệt ra.

__Đáng ghét ! Đừng nghĩ ai cũng háo sắc như anh !

Tất nhiên là con bé đủ thông minh để hiểu ai kia nghĩ gì, nhưng vẫn cố lè lưỡi trêu chọc dù biết mình đang ở tình thế “tiền thoái lưỡng nan”.

__Oh ! Vậy sao ?-Calvin cười gian rồi ngay lập tức, hần đẩy nhẹ nó xuống giường một cách không do dự.

__Đây là bệnh viện mà...hơn nữa anh đang bị thương !!!

Nó thỏ thẻ với gương mặt đỏ ửng dần lên trông thấy. Hiểu được điều đó, hần khẽ thì thầm bên tai con bé với giọng nói đầy ấm áp của mình:

__Anh không quan tâm ! Nhưng nếu không muốn, em có thể đẩy anh ra mà...

Không để nó nói thêm lời nào, hần vòng tay ôm lấy con bé và từ từ hôn lên môi nó một nụ hôn dịu dàng. Tất nhiên là Calvin biết, ai kia sẽ không bao giờ đẩy mình ra, kể cả hần giờ đây sẽ không bao giờ đánh mất tình yêu mà mình khó khăn lắm mới tìm lại được nữa. Hần tin rằng như thế.

Có đôi lúc, chỉ cần ở bên cạnh người mình yêu cũng đã là điều hạnh phúc. Dù chỉ là trong phút giây ngắn ngủi mà thôi.

Những ngọn gió mùa xuân trượt nhẹ qua những bức màn của bệnh viện, khiến chúng khẽ chuyển động và mang theo làn gió mát vào bên trong. Biểu hiện cho một buổi sáng tốt lành bắt đầu, nhưng lại là một ngày đầy khó khăn của Satomi.

Nó bước vào phòng bệnh 181 đề tên Jiro Wang với tâm trạng đầy căng thẳng. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý và những câu chào hỏi nhưng con bé vẫn không khỏi hoảng sợ. Nó cũng chẳng biết nói thế nào về tình trạng hiện giờ của anh, liệu Jiro có bị kích động hay không ?

__Chào buổi sáng, Satomi !-Jiro đặt ngay tờ tạp chí xuống bàn và nhìn nó đầy thân thiện, không quên nở một nụ cười trên môi-Sao em đến sớm vậy ?-Anh hỏi.

Trước vẻ mặt ấy của Jiro càng khiến nó cảm thấy áy náy, ray rứt hơn. Nhưng con bé vẫn cố tìm một lý do cho mình.

_À...em ...không... ngủ được !!!-Nó áp úng và không để Jiro cảm thấy nghi ngờ, Satomi liền chuyển sang chủ đề khác-Em có mang tảo đến...để em...

_Không cần đâu, Satomi !-Jiro ngắt lời nó, khuôn mặt anh có một chút chuyển biến nghiêm túc hơn-Em không cần phải áy náy. Cũng không cần cảm thấy có lỗi. Hôm qua khi tiêm thuốc, bác sĩ đã nói với anh rồi !

Anh nhìn nó và cố nở một nụ cười gượng gạo. Nhưng càng như thế Satomi càng cảm thấy khó xử hơn, và hơn hết nó lo sợ rằng anh sẽ không chịu đựng được điều đó.

_Không sao mà ! Anh vẫn còn một chân ! Đâu phải là kẻ tàn phế ! Và bác sĩ cũng nói anh hoàn toàn có thể hồi phục được như xưa mà, chỉ cần cố gắng tập vật lý trị liệu thôi !

Bất chợt, Jiro dịu dàng xoa đầu Satomi với cách cư xử của một người anh trai đúng mực. Anh biết tình trạng của mình lúc này hơn ai hết. Và cho dù chuyện không may nhất xảy ra đi chăng nữa, anh cũng chẳng hối hận và không có gì phải đau khổ cả. Bởi vì mình vẫn còn sống và cứu được biết bao người thì sự hy sinh này có gì là lớn lao đâu ?

_Anh à...-Nó tỏ vẻ xúc động.

_Hứa với anh...em phải cùng Calvin trải qua những ngày tháng hạnh phúc đến cuối đời có được không ? Bởi vì nếu không phải là Calvin Chen mà là một người con trai nào khác anh sẽ không bao giờ chấp nhận thua cuộc được...Cho nên, em có thể hứa với anh chứ ?!!

Jiro nói nhưng miệng anh vẫn không quên mỉm cười. Nụ cười rạng rỡ của một Jiro Wang thường ngày.

_Em hứa !-Nó mỉm cười. Lòng chợt cảm thấy thanh thản hơn bao giờ hết.

“Cám ơn anh ! Jiro Wang ! Người anh trai tốt luôn giúp đỡ, an ủi mỗi lúc em cô đơn ! Nếu được sinh ra thêm một lần nữa, nếu được gặp anh sớm hơn...thì có lẽ em sẽ yêu anh !”

(Vài ngày sau)

_Cái gì ? Đi Mỹ ?!!

Guigui hét to hết mức có thể vào tai bạn mình vì quá bất ngờ. Và tất nhiên điều đó khiến những người xung quanh cũng phải ngoáy đầu lại nhìn.

_Bồ muốn cả trường đều biết sao ?!!

Satomi ra hiệu bảo Guigui im lặng, rồi nó trở lại bộ mặt đầy lo nghĩ của mình. Còn Guigui, cô cũng hiểu được tính khí của nhỏ bạn thân mình hơn ai hết, nhưng vẫn hỏi một câu hỏi vốn dĩ có câu trả lời:

_Còn Calvin ? Đừng nói với mình là bồ vẫn chưa nói gì với người ta nha !!!

Như trúng tim đen, con bé chỉ gãi đầu và cười trừ.

_Con nhỏ này !!!-Guigui tiếp tục quát nhưng lần này thì cô bắt đầu rướm rướm nước mắt-Đồ vô tâm ! Bồ định bỏ “chồng”, bỏ anh trai và cả nhỏ bạn chí cốt của mình thế này à !!!-Guigui bắt đầu giận lấy, khuôn mặt cô lúc này trong hết sức là đáng yêu.

_Mình đã quyết định rồi ! Jiro đã có cậu và mọi người lo, còn Calvin...hắn lớn rồi đâu phải là trẻ con mà cần người chăm sóc ! (cái này thì không biết được ____ _”) Chỉ có mẹ...mình không thể nào để mẹ cô đơn một mình nhất là khi anh Danson giờ trở thành như thế...-Satomi cười buồn.

_Bồ đừng đi mà...bồ đi rồi không sợ anh bồ sẽ anh hiếp mình sao ?!!-Nghe tới đây, Guigui òa khóc và ôm chầm lấy nó.

_Không !-Satomi dừng dừng trả lời-Chỉ sợ là ngược lại thôi !!!-Nó trêu rồi nhanh chóng bỏ chạy.

_Yaaaaa..mình mà bắt được là bồ chết chắc...

Hai con bé cứ thi nhau chạy dưới ánh nắng vàng ươm của buổi sáng. Cũng chẳng biết đã bao lâu rồi, chúng nói mới có thể trở về với chính tuổi học trò của mình mà đùa vua bên nhau như thế này. Cho dù hôm nay có thể là một buổi phải chia xa.

_Satomi ! Chúng ta có thể nói chuyện với nhau một lát không ?!!

Một tiếng nói làm gián đoạn cuộc rượt đuổi vui vẻ của chúng nó. Đó là Genie.

_Muốn làm gì nữa ?!!-Guigui chuyển biến sắc mặt ngay lập tức và dồn Satomi ra sau lưng mình. Nhưng Genie chỉ im lặng mà nhìn Satomi cho đến khi con bé trả lời.

_Uhm !

Nó gạt tay Guigui ra và nhìn con bạn mình với đôi mắt kiên quyết thay cho lời nói “Không có gì đâu” của mình. Và tất nhiên Guigui đành ngoan ngoãn nghe theo nhưng nhanh chóng vớ lấy điện thoại gọi cứu hộ ngay khi Satomi đi khỏi. Còn người nhận cuộc gọi này thì không ai khác là “kẻ mà ai cũng biết là ai đấy” [nhiệm Harry Potter nặng ____ ____]

.

.

Satomi đi theo chân Genie tới một tiệm Cafe gần đó. Nếu là người bình thường thì có lẽ phải tỏ ra dè chừng hay sợ hãi cô gái từng hại mình. Nhưng nó thì không. Vì cô bé hiểu rằng người giật dây đằng sau Genie không ai khác chính là anh trai Danson của mình và Genie xét cho cùng cũng là người bị hại mà thôi. Và những suy nghĩ đầy rối loạn ấy nhanh chóng chấp dứt khi Genie ngồi xuống chiếc ghế và đang nhìn chăm chập nó từ nãy giờ.

_Thật sự hôm đó tôi chỉ muốn làm cô sợ...nhưng không ngờ sự việc lại diễn ra đến nông nỗi này. Ngay cả khi Calvin , Jiro nằm viện...tôi cũng không có can đảm đến để nói một lời xin lỗi...kể cả cô nữa...tôi...-Cứ mỗi lần nói được một chữ, Genie lại khoáy mạnh ly nước khiến nó suýt đổ cả ra ngoài.

_Không sao cả ! Vì mọi chuyện dù sao cũng qua rồi !

Satomi nhìn Genie và mỉm cười đầu thân thiện. Nhưng tất nhiên con bé hiểu Genie sẽ không vì những lời nói này mà hết áy náy hay ray rứt, nên nó đành lảng sang một chuyện khác:

_Uhm như với một điều kiện...-Satomi giả vờ chau mày suy nghĩ...- nếu cô hôm nay cô khao tôi uống nước thì mọi chuyện coi như xóa sạch !-Nó nói tiếp.

_Thật sao ?!!-Genie tỏ vẻ hơn hớn, đôi mắt cô nhìn trong vui hơn ban nãy rất nhiều.

_Nói trước tôi uống nhiều lắm đấy ! Mà cũng toàn loại thượng hạng !-Nó bĩu môi.

Một lần nữa, Satomi bật cười và khiến Genie cũng phải cười theo. Có lẽ đây là lần đầu tiên cả hai chúng nó mới có thể thân thiện như vậy mà chẳng toan tính hay suy nghĩ về hấn. Bất giác, nó thấy lòng mình nhẹ nhõm lắm, cứ như là trút hết một thứ phiền não vậy. Hiển nhiên là Genie cũng thế.

“Thật ra từ lâu tôi đã thua...thua bởi tình yêu của hai người mà không nhận ra đấy thôi !!! Thật là ngu ngốc quá phải không ?!!”

Genie đặt mắt sang những đám mây ngoài kia và khẽ thì thầm như thế. Chưa bao giờ cô có cảm giác tự do như vậy. Thì ra trừ tiền bạc, địa vị, vật chất xa hoa ra, cuộc sống vẫn còn nhiều thứ mà khiến người ta phải để tâm lắm chứ.

_Calvin ?!!

Satomi tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy một hình dáng quen thuộc đang đứng cách đó không xa. Dù hóa trang rất kĩ với bộ riu mép, chiếc áo khoát đen dài tận chân và chiếc mũ che mắt đôi mắt như nó đoán chắc là hấn. Không thể nhầm vào đâu được.

Rồi nó bất ngờ tháo kính anh chàng ra khiến hấn không khỏi giật mình.

_Sao lại ở đây ?!! Anh chuyển nghề từ Mafia sang thám tử tư à ?!!

Satomi nhìn Calvin đầy nghi ngờ trong khi hấn lại vô cùng bối rối. Rồi khi nhìn thấy Genie, đôi mắt hấn lại trở nên đáng sợ hơn. Nó hiểu tình hình đang diễn biến không tốt và sợ Calvin sẽ làm gì Genie nên cứ nín chặt tay hấn.

Còn Genie, cô không nói gì mà chỉ mỉm cười đầy thân thiện, rồi nhanh chóng bước đi. Cô biết, mình không có tư cách gì để xin Calvin tha thứ nhưng dù sao cũng chẳng bao giờ hối hận vì chuyện hôm nay. Chỉ ít thì cô cũng đã có thể bù đắp phần nào lỗi lầm của mình.

_Calvin ! Genie thực sự là một cô gái tốt...-Satomi khẽ nói, đôi mắt vẫn nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của Genie.

_Anh biết ! Và cũng không định làm gì cô ta đâu em yên tâm !!!

Hắn khẳng định như để xóa tan nỗi lo âu của nó, không quên mỉm cười đầy dịu dàng. Nụ cười hiếm hoi vốn có của hắn và vốn dĩ chỉ thực sự có ý nghĩ khi dành cho cô gái có tên là Satomi mà thôi.

Bác giác, lòng con bé trở nên bình yên hơn rất nhiều. Đây mới đúng là người đàn ông mà nó đã lựa chọn, rất là hiểu chuyện mặc dù đôi lúc có hơi ngang bướng và trẻ con lắm.

...

_Được rồi ! Hôm nay anh có thể cùng em đến một nơi không ?!!-Satomi đề nghị.

_?!!

Dù không hiểu gì cả nhưng Calvin vẫn gật đầu đồng ý và nghe theo lời nó.

Cơ hội tốt mà

~.

.

_Sao lại đến đây ?!!

Calvin tỏ vẻ ngạc nhiên khi con bé dẫn hắn đến khu trò chơi. Nhưng trong lòng thì cũng thích thú lắm.

_Hôm nay em khao !!! Xem như...mừng anh xuất viện !!!

Vừa dứt lời nó liền kéo Calvin đi chơi hết trò chơi này đến trò chơi khác, mặt dù ai kia sợ đến xanh mặt. Dù là người đứng đầu Thổ Long Bang như có thể nói đây là lần đầu tiên hắn chơi nhưng trò chơi cảm giác mạnh thế này, bởi vì tuổi thơ của một người kế thừa ngôi vị Bang Chủ thì suốt ngày chỉ ...chơi với súng và đạn thôi, lại suốt ngày phải đề phòng người khác chứ có bao giờ được vui vẻ thế này bao giờ. Thế nhưng hắn lại không thể từ chối con bé, vì dù sao đây cũng là lần đầu tiên cả hai có dịp đi chơi riêng thế làm sao bỏ lỡ cho được. Hắn thấy trong lòng hạnh phúc lắm mặc dù không biết Satomi đang suy tính điều gì cả.

Nhưng rồi thời gian thì chẳng đợi chờ ai cả, chỉ trong phút chốc thì trời sụp tối mất rồi. Thế là một ngày vui vẻ cũng đã kết thúc.

_Calvin à, thật ra...

Nó ngồi đung đưa trên chiếc ghế xích đu mà trong lòng thì đầy tâm trạng. Còn hắn thì cứ ngây thơ không biết gì và chẳng thể che giấu được sự vui sướng như trẻ con vừa nhận được quà. Thật tình nó cũng không nỡ nói ra như thế, nhưng chuyện gì đến thì phải đến. Hơn nữa, chuyện này nó đã quyết định rồi thì phải can đảm đối diện chứ không thể trốn tránh được. Nhưng cho đến giờ phút này, người duy nhất mà nó chẳng muốn nói vẫn là hắn.

Siết chặt dây xích đu đến hai tay nó đỏ ửng, con bé cố lấy hết can đảm đến mức có thể mà tuôn một tràng:

_Em phải theo mẹ, và anh Danson trở về Mỹ !

Đáp lại điều đó là sự im lặng của Calvin, điều đó cũng đủ biết là hắn bất ngờ như thế nào. Trong giờ phút này thì câu trả lời của hắn càng quan trọng hơn. Mặc dù nó đã quyết tâm nhưng nếu hắn nói "Đừng đi" thì nó cũng không dám nghĩ mình có bị lung lay hay không.

Và rồi 1 phút, 2 phút cho đến 3 phút thì Calvin mới dừng bất động và quay người về phía Satomi. Cũng đủ biết là nó hồi hộp đến mức nào.

__Anh luôn tôn trọng quyết định của em ! Cho dù là đi Mỹ, hay đi một nơi xa xôi nào hết cũng không sao !-Hắn mỉm cười và tiến lại gần nó, nhìn con bé với đôi mắt dịu dàng vốn “xưa nay hiếm” của mình, rồi Calvin bất chợt khom người xuống, áp sát vào mặt nó khiến con bé không khỏi giật mình-Nhưng ...nếu bỏ anh đi lâu quá thì anh cũng không chắc chắn...mình có bay sang đó mà bắt em về hay không đâu !

Hắn nói tiếp nhưng không có vẻ là đùa mà thực sự rất nghiêm túc. Tất nhiên nó hoàn toàn hiểu được điều đó. Thật ra có lẽ ngay lúc này, Calvin là người muốn níu giữ con bé hơn ai hết. Bởi vì khó khăn lắm cả hai mới được ở bên nhau, giờ lại phải chia xa một quãng thời gian dài như vậy. Nói không, chỉ là nói dối. Thế nhưng hắn không thể nào vì sự ích kỉ của bản thân mà giữ chặt nó bên cạnh mình được. Điều đó đối với hắn lại càng không thể nào xảy ra.

__Anh à...

Nó nhìn Calvin một cách đầy cảm động và ôm chầm lấy hắn. Rồi bất chợt nhớ đến điều gì, nó tháo sợi dây chuyền ở cổ, thứ báu vật quý giá và cũng là vật đính ước của nó cho hắn (Chap 7). Dù đã lâu lắm rồi nhưng nó và hắn vẫn không thể nào quên được. Chỉ tiếc là mặt còn lại của sợi dây chuyền hắn đã đánh mất trong trận chiến trước với M.

__Hãy giữ nó cho đến ngày em trở về ...đó là trái tim của em ! Và chỉ mãi mãi thuộc về anh !!!

Dưới ánh đèn mờ ảo của buổi tối, nhưng ánh hào quang của sợi dây chuyền vẫn cứ lấp lánh không ngừng cùng với lời nói đầy khẳng định của con bé. Nó hiểu, tình cảm của mình hơn ai hết. Chỉ cần tin tưởng vào tình yêu mà cả hai dành cho nhau thì thời gian xa cách dù bao lâu chẳng nữa cũng chẳng có nghĩa gì. Vì đã là tình yêu thật sự, chân chính thì không chẳng có những từ gọi là “Giới hạn” hay “Điểm dừng ” cả.

Và hiển nhiên trong giờ phút lãng mạn, thiêng liêng đến quý giá thế này thì không tránh khỏi có một...nụ hôn rồi. Nhưng đó không phải là kết thúc cho một chuyện tình mà là khởi đầu cho một tình yêu mãnh liệt sau này.

.
.

7 năm sau-Thành Phố Đài Loan

__Pa pa ! Ma ma ơi !!! Hức...hức...hức...

Tiếng đứa bé từ ngoài cửa vọng vào trong nhà. Nó chưa kịp cởi giày ra thì đã chạy đến bên ôm mẹ mình mà òa khóc. Lúc này mẹ nó thì đang chế biến một thứ gì đó “kinh khủng” lắm, nhưng ai mà nhìn kĩ thì có thể nhận ra đó là...thức ăn.

__Lubu ! Con làm mẹ bỏ nhầm hết cả lọ muối vào nồi canh canh này !-Người phụ nữ khom người xuống giả vờ trách móc cậu bé nhỏ nhưng thấy vẻ mặt méo mếu của con mình nên thôi.

__Guigui ! Sao em hung dữ với con thế !!!-Người đàn ông đặt tờ báo đang xem đang dở xuống ghế sofa không ai khác đó chính là Ahbu-Sao vậy con ! Lại gây với bạn gái nữa à ?!!-Ahbu nói tiếp và ngay lập tức đứa bé chạy ủa vào lòng anh.

__Cũng tại anh đấy ! Thằng bé mới học mẫu giáo mà đã dạy cho nó quen một lượt mấy cô rồi !!!-Guigui cười tặc lưỡi ra rồi bắt đầu quở trách-Anh có biết tháng nào phụ huynh cũng méc con mình dụ dỗ con gái người ta không ?!!-Cô nói tiếp.

__Đàn ông quen nhiều bạn gái thì cũng thường mà !!-Ahbu cười trừ rồi biết mình đã lỡ lời khi chạm phải ánh mắt đang xẹt lửa của Guigui-Nhưng...vợ là nhất thôi !!!

Anh chạy đến ôm vợ mình mà nũng nịu nhưng đứa bé vẫn tiếp tục khóc không ngừng.

__Không phải ! Chú Calvin ăn hiếp con !!! Chú không cho con ăn kẹo bông gòn mà còn quất vào mặt con nữa !!!

Thằng bé khóc tiếp và chưa kịp để nói thêm điều gì nữa thì một người đàn ông từ cửa nói vào, đó là chú Calvin của nó:

_Thằng nhóc kia !! Đàn ông con trai mà ăn kẹo như con gái thì lớn lên làm được gì !!!-Calvin được dịp quát tiếp.

_Chú nói láo ! Rõ ràng hôm đó con thấy chú ngồi ăn kẹo bông gòn rồi lảm nhảm gọi tên dì mà bày đặt !!! Chú ghen tỵ vì không có nhiều bạn gái như con thì nói đi !!!

Nó lè lưỡi trêu rồi nép sau lưng pa ma mình để tìm người bảo vệ trong khi Calvin tức muốn xịt khói vì bị nói trúng tim đen, còn Guigui và Ahbu thì cố gắng nhịn cười.

_Người lớn không chấp trẻ nhỏ !

Calvin biện minh rồi nhanh chóng lảng sang đề tài khác-Ahbu nhanh lên ! Chúng ta còn phải có việc phải làm !!!-Hắn ra lệnh.

_Rồi ! Rồi ! Bang Chủ là số 1 !!!

Ahbu lên bên theo sau thằng bạn của mình , không quên tạm biệt vợ con rồi đi mà trong lòng vẫn thầm cảm ơn Calvin. Vì hắn chính là vị cứu tinh của anh thoát khỏi “bữa ăn địa ngục” của vợ lúc này mà.

.
.

Dù trận chiến đã kết thúc nhiều năm thế rồi nhưng Thổ Long Bang và Hắc Long Bang vẫn cứ như lửa với nước với nhau. Chỉ có một sự thay đổi là từ ngày con trai của Bang Chủ Hắc Long Bang-Bon Bon thực sự tham gia Mafia thì các trận khiêu chiến ngày càng diễn ra nhiều hơn. [Có lẽ mọi người đã quên anh ta rồi nhỉ, kẻ đã từng chạm mặt Calvin ở chap 11 đấy].

_Nhìn thái độ cậu là tớ biết chuyện gì xảy ra rồi ! Có phải “em” Bon Bon “bé nhỏ” lại khiêu chiến không ?!!

Ahbu mĩa mai Calvin và đáp lại câu hỏi đó hắn chỉ gật đầu. Dù biết mình đoán đúng nhưng Ahbu vẫn không khỏi rung mình, anh chàng bỗng chợt thấy thiết tha, nhớ nhung những món ăn “kinh hoàng” của vợ mình quá, nó còn hạnh phúc hơn là phải đi gặp mặt “em” Bon Bon nữa =__=.

_Đừng lo ! Thả lỏng đi ! Hôm nay chúng ta chỉ là kẻ xem trận đấu thôi ! Và có lẽ đây cũng là ngày kém may mắn của Bon Bon !-Calvin nhìn tên bạn mình cười đầy ẩn ý, trong khi khuôn mặt Ahbu ngệt ra bởi những dấu “???”

.
.

_Trời ơi ! Tao đã nói nếu không phải “bé Calvin” thì tao không đấu mà !!!-Tên con trai cười nhếch mép khi nhìn thấy đối thủ-Đánh hắn chỉ làm dơ bàn tay “ngọc ngà” của ta thôi !

_Dạ nhưng Bang Chủ Bon Bon...tên này nói hắn hôm nay thay Bang Chủ Calvin quyết đấu với người !!! Hắn nói...người không có tư cách đấu với Bang Chủ Calvin !!!-Tên thuộc hạ tỏ vẻ ấp úp.

_Đã bảo gọi ta là “tiểu thư” mà, sao lại quên rồi !

Người con trai tên Bon Bon quát lớn trong khi lũ thuộc hạ cố gắng không nôn thốc nôn tháo dù đã không quên uống thuốc...chống ói. Và hắn sực nhớ điều gì ban nãy rồi bắt đầu tức giận-Tên Khốn nào nói ta không tư cách ? Chết dầm !!!...Đấu thì đấu ai sợ ai !!!-Bon Bon nói tiếp mà không biết mình đã trúng kế khích.

Ngay khi hắn dứt lời thì người đàn ông cùng thuộc hạ bước vào. Dưới cái mũ lưỡi trai che mất nửa khuôn mặt và bộ đồ bụi rách lỗ chỗ càng trông hắn có phần bí ẩn, nhưng lại chẳng giống Mafia mà giống một người nhảy hiphop hơn. Tất nhiên là những tên Hắc Long Bang nhìn hắn với vẻ mặt khinh thường, cả Bon Bon cũng thế.

_Hình như hắn tưởng đây là sàn nhảy thì phải ?!!

Bon Bon khanh khách cười khiến người Thổ Long Bang không khỏi tức giận định xông “xử lý” nhưng đã bị người đàn ông “Hiphop” ấy ngăn lại.

_Không cần ! Dù là Bon Bon hay ..Bòn bon thì cứ để mình tôi xử lý ! Cả người chỉ cần đứng đó thôi !!!-Anh nói.

_Người....người...Dám nói “Bổn tiểu thư” là Bòn Bon...A...a..

Bon Bon tức giận nói không thành lời và không chân chừ nhào vào, định bụng sẽ hạ gục người đàn ông “không biết điều” ấy bằng cú đấm liên hoàn của mình, nhưng Bon Bon không ngờ rằng đối thủ anh hôm nay chẳng phải là kẻ tầm thường. Tất cả những chiêu đánh tuyệt mỹ của anh đều bị người đàn ông “Hiphop” ấy né tất với tốc độ nhanh như gió.

_Người...là ai ?!!

Bon Bon bắt đầu sợ hãi. Thế nhưng tất cả đã quá muộn vì chỉ sau ...3 giây anh đã bị hạ đo ván bởi cú đá thần tốc của người đàn ông này vẫn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy mình nằm sải lai dưới đất.

Bốp...Bốp...Bốp !!!

Tiếng vỗ tay không ngớt của Calvin và Ahbu, lẫn các thuộc hạ ngay khi trận chiến kết thúc diễn ra.

_Tuyệt lắm Jiro !!!-Calvin chạy tới vỗ vai người đàn ông.

_Không thể nào !!! Jiro chẳng phải đã quy ẩn “giang hồ” từ 7 năm trước vì đã tàn phế sao ?!!-Một tên trong bọn Hắc Long Bang không giấu nổi sự ngạc nhiên mà thốt lên.

_Mày có tin tao khâu miệng mày bây giờ không ?!!

Ahbu trừng mắt lên hăm dọa và không cần đợi anh tiến lại cả bọn vác Bon Bon chạy ngay lập tức. [vì hấn không đi nổi nữa]

Và lúc này người đàn ông mở tháo mũ lưỡi trai xuống, trở lại với Jiro thân thiện đáng yêu ngày nào với nụ cười trên môi.

_Làm sao bọn chúng có thể ngờ Jiro Wang sau lần vật lý trị liệu thành công bên Mỹ...giờ lại trở nên đẹp trai ngồi ngời và mạnh gấp mấy lần trước chứ !!!-Ahbu vênh môi trêu thẳng bạn mình.

_Nói quá rồi ! Lúc đó thật sự tớ chẳng hề nghĩ là mình sẽ đi lại được, cũng nhờ lời đề nghị của Satomi và sự giúp đỡ nhiệt tình, động viên của cô ấy mấy năm trời thì tớ mới có thể trở về một Jiro Wang lúc xưa thế này ! Đúng là kì tích ...-Jiro nói huyền huyền.

_Lần này bộ ba tái hợp có muốn đi ăn mừng không đây ?!!

Calvin đề nghị với Jiro nhưng đôi mắt anh vẫn không ngớt nhìn về phía sau như đang tìm một ai đó vậy. Rồi phút chốc lại trở về với sự thất vọng mà bước đi.

_Buồn vì “người ta” không theo tớ về chứ gì ?!! Cô ấy khỏe lắm, mỗi ngày đều nói nhớ cậu, và....-Jiro nói huyền huyền.

_Chẳng gọi một cuộc điện thoại, gọi cũng không nghe... thư thì chỉ hỏi có Guigui, Ahbu, không thì kể về Jiro...mà bảo là nhớ tớ à ?!! Thôi không cần nói dối đâu !

Calvin tỏ vẻ hờn dỗi trong khi hai tên bạn đi phía sau chỉ bên lên cười, nhưng lần này trông có vẻ ảm ý lắm.

_Calvin à, từ từ uống thôi !!! Không ai giành với cậu đâu !!

_Calvin !!! Uống nhiều quá coi chừng... chết đấy !!!

_Calvin...

...

_Mặc kệ tớ được không ?!!-Hấn quát.

Dường như tiếng khuyên ngăn của hai tên bạn thân-Jiro và Ahbu với Calvin giờ chẳng ăn nhằm gì cả. Người ta nói uống rượu giải sầu, nhưng sầu càng thêm sầu thì có phần đúng. Càng uống, tinh thần hấn càng trở nên tỉnh táo hơn hết. Và rồi Jiro và Ahbu đành ngồi im không biết làm gì ngoại trừ trông nom hấn, rượu mang đến bao nhiêu thì cũng bị hấn giành uống hết nên cả hai ngồi cả buổi mà chẳng hớp được giọt nào.

_Grừ !!! Chịu thua tên này luôn !!! Giờ ai nói hần là bợm rượu thay vì Bang Chủ chắc người ta cũng tin đấy !!!-Ahbu cầu nhàu, không quên giúp Jiro đỡ Calvin đứng dậy.

_Thôi mà, tội mình là người có lỗi còn trách ai được !!!-Jiro nói và điều đó khiến Ahbu chợt dạ cười trừ rồi nhanh chóng khởi động xe trở về.

Cả hai không nói thêm một lời nào nữa mãi cho chiếc xe lăn bánh đến biệt thự nhà họ Chen. Tất nhiên là tình hình Calvin thế nào thì hai ông bà quản gia nhà ấy điều biết qua “đài phát thanh” Ahbu Yan, họ nhanh chóng cùng những người giúp việc đến đỡ hần. Sau khi tất cả đi khỏi, Ahbu mới bắt đầu mở chuyện:

_Có muốn về nhà tớ làm một chén không ?!! Dù sao ban nãy tội mình cũng có uống được gì đâu ?!!

_Thôi cho tớ xin đi ông ! Tớ không muốn vừa về thì đã bị cô em họ thân yêu xử tội dụ dỗ chồng em ấy rồi !-Jiro chấp tay lệnh-Hơn nữa, tớ còn có hẹn với Genie !-Anh nói tiếp.

_Ừ cậu nói cũng có lý ! Không hiểu sao phụ nữ sau kết hôn ngày càng hung dữ thế không biết !!!-Ahbu thở dài nhưng chợt giật mình khi nghe điều gì từ tên bạn mình ban nãy-Cái gì ?!! Genie ?!! Không phải cô ấy đi Pháp rồi sao ?!!-Ahbu ngạc nhiên.

_Phải, nhưng cô ấy chuyển về bệnh viện Đài Loan làm việc rồi !!!

_Sao lại biết rõ thế ?!! Mà hai người có liên lạc sao ?!!-Ahbu tỏ vẻ nghi ngờ và bắt đầu hỏi cung.

_Chả là trước đó cô ấy có sang Mỹ làm sinh viên trao đổi một thời gian, tớ cũng ở bệnh viện ấy tập vật lý trị liệu nên biết thôi ! Sau đó cũng có liên lạc !...Và bây giờ tuy đã khỏi nhưng tớ vẫn còn phải điều trị , nên tớ mời cô ấy là bác sĩ riêng ...vậy thôi !-Jiro tuôn một tràng.

_Hô

~_Thật mà !!!

_Tớ có nói gì đâu mà cậu lại...ha ha ha !!! Nếu sao này có cần giúp đỡ thì hỏi chuyện gia đây này !!!-Ahbu phá lên cười.

_Không cần đâu chuyện gia...sợ vợ !!!

Jiro mĩa mai lại bạn mình và cũng để trốn tránh những câu hỏi đó. Anh không hề phủ nhận bất cứ điều gì , bởi vì tình yêu là điều khó mà nói trước. Biết đâu được, trong tương lai biết đâu sẽ có một câu chuyện tình đẹp khác diễn ra thì sao.

Thật thì... khó nói lắm

_Thiếu gia ! Cậu có cần uống thuốc giải rượu không ?-Quản gia TaYon lo lắng-Hay là để tôi gọi bác sĩ ?!!-Ông nói tiếp.

_Không cần đâu, tôi ổn !-Calvin đáp lại, định bụng sẽ bước một mạch lên phòng nhưng cảm thấy áy náy khi để họ chờ mình, nên hần nói thêm vào-Hai người ...vất vả rồi !!!

Dù chỉ là lời lịch sự thông thường nhưng vẫn đủ để hai vị quản gia già cảm thấy hạnh phúc khi nhìn thấy cậu chủ mà mình một tay nuôi lớn, vốn dĩ ngang tàng giờ đã thay đổi, lễ phép và biết quan tâm người khác hơn trước rất nhiều.

_Đó là việc chúng tôi phải làm !-Bà Kim mỉm cười-À...Cậu Jiro có dành cho ngài một món quà ! Tôi để trong phòng-Bà nói tiếp.

Nghe vậy Calvin chỉ gật đầu rồi quay lưng đi. Tất nhiên là bây giờ có cho một món quà trị giá hàng tỉ Đô La đi chẳng nữa hần cũng chẳng thiết tha gì hết. Cứ thế hần bước vào phòng với tất cả sự thất vọng, cô đơn, trống trải chưa từng có. Mặc dù Calvin đã quen ở một mình, kể cả trong bóng tối nhưng hôm nay hần cảm thấy khó chịu, đặc biệt là nhớ nó lắm.

“Đồ ngốc ! Em muốn anh sang đó bắt em về thật sao ?!!”

Calvin từ từ lấy sợi dây chuyền trong túi áo ra mà thì thầm. Trong phút chốc những kỉ niệm của cả hai như một thước phim quay chậm, cứ ùa ạt lấn áp tâm trí hần. Càng lúc lại càng rõ ràng hơn bao giờ hết. Giật

mình, hần nhanh chóng cất nó trở lại vào túi nếu không e rằng đêm nay ... sẽ lại là một đêm khó ngủ mất thôi.

“ ... ”

Bất chợt, tất cả ánh đèn trong phòng đều bật sáng một cách lung linh. Và hiển nhiên điều đó khiến Calvin không khỏi khó chịu.

_Ai dám...

Calvin đột ngột im lặng khi thấy “hung thủ” đang đứng sờ sờ trước mặt mình. Từ tức giận sang bàng hoàng và ngỡ ngàng, chính Calvin giờ đây cũng chẳng thể tin vào mắt mình được nữa. Thậm chí là hần cứ tưởng mình đang mơ, hay hoa mắt vì say rượu rồi. Nhưng không. Chính là nó-Satomi, người mà hần luôn ngày đêm nghĩ đến, vừa thương...lại vừa giận.

_Xin lỗi...em chỉ là muốn gây bất ngờ cho anh nên mới...

Không để con bé nói thêm lời nào nữa, Calvin ôm nó vào lòng. Vẫn là mái tóc ấy, gương mặt ấy, mùi hương ấy khiến hần không thể nào quên cho được.

_Em biết là anh giận em chuyện không liên lạc gì suốt 7 năm trời...-Satomi đẩy nhẹ Calvin ra và bắt đầu thở thê-em chẳng còn biết làm sao hơn. Chỉ vì nếu nghe thấy giọng nói của anh, em sợ là mình sẽ bay về Đài Loan mất thôi. Nhưng đó là điều không thể. Bởi vì trong suốt thời gian ấy em đã tự hứa với mình là sẽ trở nên mạnh mẽ và trở thành người con gái xứng đáng với anh.

Nói tới đây, Satomi đã không thể kìm chế được cảm xúc thật sự của mình. Những ngôi sao lung linh bé nhỏ cứ thi nhau chảy xuống gương mặt xinh đẹp vốn có, nhưng có phần ồm ồm đi rất nhiều của nó.

_Đồ ngốc ! Tại sao lại nghĩ thế ?!!

Calvin kéo nó lại gần mình, gạt đi những giọt nước mắt ấy bằng nụ hôn dịu dàng của anh. Không cần phải nói Calvin cảm động biết nhường nào. Cho dù có giận nó hơn trăm lần đi chăng nữa, cũng không bằng nỗi niềm thương nhớ mà hần dành cho nó ngay chính lúc này, nó đang dần dấy lên trong tim và phút chốc vỡ òa ra vì con bé.

_Lần này anh sẽ không để em đi đâu nữa !-Calvin vuốt nhẹ lên mặt nó và mỉm cười đầy ranh mãnh.

_I Love You !

Satomi nói rồi nhướn người lên hôn hần, như thế thay cho câu trả lời mà nó muốn gửi đến với tất cả niềm thương yêu và hạnh phúc đang lớn dần trong tim cả hai. Tuy có hơi bất ngờ trước hành động ấy nhưng hần vẫn đáp lại nó bằng một nụ hôn nồng nàn, rồi từ từ di chuyển xuống cổ khiến con bé khẽ rên lên vì sợ...

Nếu là người bình thường, có thể là nó đã hạ đo ván rồi. Nhưng nếu là Calvin thì không. Vì hần là người đàn ông duy nhất có thể bước vào trái tim của nó mà không phải ai khác.

Dường như hôm nay nó cũng say, mặc dù chẳng uống một giọt rượu nào. Có lẽ, đó là vì tình yêu... cả vì hần nữa.

_Đêm nay, hãy trở thành phu nhân Bang Chủ của anh...!!!

Calvin khẽ thì thầm vào tay nó, những hơi thở quyến rũ tỏa ra từ hần khiến nó hầu như tê liệt, trái tim cứ thốn thốn lên từng hồi trong vòng tay ấm áp của hần.

Khi chiếc áo rút xuống sàn nhà cũng là lúc ánh đèn trong phòng vụt tắt...Và cũng bắt đầu những tiếng xì xào phía bên kia cánh cửa:

_Bà Kim này, bà có nghĩ là nhà ta sắp có trẻ con không ?!!

_Tôi không quan tâm !

_Vậy nãy giờ bà chen lẫn rình rập với tôi làm gì, bà già khó tính ...

_Mặc kệ tôi...

Suy nghĩ của họ quả thật là chẳng sai chút nào, nhưng có lẽ đối với cặp đôi này thì chuyện đó phải phù thuộc vào vấn đề thời gian.

...

_Yaaa...Calvin chết bầm ! Calvin đáng ghét ! Tại sao lại nôn vào người em thế ?!! Anh đi chết đi !!!

_“...”

_Đồ ngốc !!

Thật ra, tình yêu không bao giờ có định nghĩa đúng sai. Nó cũng chẳng phụ thuộc vào tầng lớp hay giai cấp cả. Dù bạn là ai, bình thường hay đặc biệt, thậm chí là Mafia, chỉ cần bạn biết tôn trọng hạnh phúc của người khác, kể cả của chính mình thì hiển nhiên bạn sẽ có một tình yêu xứng đáng. Hạnh phúc luôn ở quanh ta, hãy cố gắng níu giữ cho riêng mình, chứ đừng chờ đợi nó đến. Và hơn hết là cho dù bạn thực sự thất bại, thực sự thua trong tình yêu cũng xin đừng vội bỏ cuộc. Vì có thể ở đâu đó trên Thế Giới này, vẫn còn một trận chiến thắng vẻ vang hơn đang chờ bạn đấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-gai-dai-ca>